

Loveswept

Bonnie Pega

Atracție magnetică

Animal Magnetism by Bonnie Pega

© Copyright 1993 by Bonnie Pega

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii MIRON.

© Copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

© Copyright 1994 by Editura MIRON

Traducere de Nicolae Anca

Bonnie Pega

Atracție Magnetică

Unu

Sebastian Kent își ridică privirea de pe cutia cu instrumentar veterinar pe care tocmai o despacheta și o privi pe femeia care apăruse în ușă. Alura delicată și figura drăgălașă o făceau să pară îndeajuns de matură ca să traverseze strada fără a cere permisiunea cuiva. Corpul său avea, totuși, forme apetisante, care nu puteau aparține decât unei

femei mature. Privirea admirativă a lui Sebastian trecu peste aceste linii, înainte să-și ridice capul și să-i întâlnească ochii. Îi zâmbi politicos.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ești noul medic veterinar, nu-i așa? Eu sunt Danni Sullivan.

Păși înăuntru și îi strânse mâna cu o forță surprinzător de mare, apoi se cocoță pe marginea unei cutii de carton, nedesfăcută.

Danni? Nu, nu arăta deloc ca una pe care o cheamă Danni. Numele acela îi sugera o băiețoaică în blugi și pantofi sport, cu părul strâns în șuvițe rebele. Fata asta arăta, mai degrabă, ca o Esmeraldă sau o Priscilla. Părul blond auriu i se revărsa în cascade în jurul umerilor, iar panglica de satin albastru-violet, care i-l ținea pe spate, avea culoarea ochilor ei. Trăsăturile îi erau gingașe și nu putea să aibă mai mult de 1,50 m înălțime.

Purta o fustă plisată, din voal, asortată cu un pulover lejer roz și colanți din dantelă, de aceeași culoare. Mici fantezii roz la urechi și pantofi balerini imposibil de mici. Într-un cuvânt, arăta ca un fluture – un fluture roz mov.

— Ei bine, domnișoară... ăăă... doamnă Sullivan. Sunt doctorul Kent. Sebastian Kent. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Brusc își dădu seama că privea puloverul roz care se întindea pe sânii ei îndrăzneți. Ia-o ușor, băiete, e o puștoaică. Cu greu își mută privirea în sus. Buze delicate. Moi și ușor îmbufnate. La naiba! E clar că burlăcia durase prea mult.

— Aș dori ceva de lucru.

— Ceva de lucru? Repetă el stupid. N-ar afecta, ăă... obligațiile tale școlare?

— O, nu. Am ore doar trei zile pe săptămână.

Danni zâmbi din nou.

— La școală se învață doar trei zile pe săptămână?

Danni zâmbi.

— Sunt la colegiu.

Sebastian își corectă aprecierea în ceea ce-i privea vârsta, de la șaisprezece la optsprezece ani.

Ea continuă:

— Mă duc la Norfolk luna, marțea și joia. Fac pe puțin patruzeci de minute, dar nu are importanță. Îmi place, într-adevăr să conduc. Acum două veri am condus din Florida până în Bar Harbor, Mâine. A fost un drum grozav. Ai văzut vreodată litoralul din Mâine?

Era clar o întrebare retorică pentru că urmă fără a-i da șansa de a răspunde:

— E minunat. Niciodată nu mai văzusem un țărm stâncos. Nu arăta deloc ca litoralul Golfului, pe care l-am văzut vara trecută când am fost la New Orleans. ăsta, da oraș. Am fost surprinsă de New Orleans. E atât de viu, atât de încărcat de istorie. Acolo l-am găsit pe Lewis, într-un mic magazin de pe Bourbon Street și l-am adus acasă. Oricum, îmi place drumul spre Norfolk. Merită. Mă pregătesc pentru gradul doi.

— Gradul doi?

Sebastian dădu din cap să-și revină. Discuția asta nu avea nici

cap, nici coadă. Și cine naiba era Lewis?

— Am obținut deja gradul întâi, îi explică Danni perseverând. În Istoria artelor. Dar am hotărât că nu vreau să predau. S-ar putea ivi probleme de disciplină cu studenții mai înalți decât mine. Așa că m-am decis să mă întorc și să mai obțin un grad.

Sebastian îi aprecie din nou vârsta, adăugând încă trei sau patru ani și se simți ușurat că era mult mai în vârstă decât arăta.

Absentă, Danni își răsucea o şuviță de păr în jurul degetului și continuă:

— Începusem cursurile de comerț, dar subiectul nu mă interesa prea mult, așa că m-am transferat la Literatura engleză. Un subiect grozav de studiu dar, cum am spus, nu vreau să predau. Aproape că hotărâsem să urmez medicina – anestezie sau îngrijirea bolnavilor, dar urăsc spitalele și cheștiile astea. Așa că m-am decis pentru medicina veterinară. Întotdeauna am iubit animalele și m-am înțeles bine cu ele.

— Aha, șopti Sebastian.

Ea părea că așteaptă un răspuns, care nu veni.

— Oricum, cred că ar trebui să lucrez aici, cu tine, miercurea, vinerea și duminicile, în timpul anului școlar. Îmi iau titlul în șase luni, apoi voi putea să te ajut zilnic – ei bine, până la vară. Atunci plănuiesc să-mi caut ceva de lucru într-o clinică, într-un loc interesant, așa că, probabil, vei dori să angajezi pe altcineva. Vei avea program sâmbăta, nu? Oamenii abia așteaptă. Doctorul Adams își lua liber duminicile și marțea. Poți să-ți iei liber când vrei, bineînțeles, dar eu cred, categoric, că trebuie să ai program sâmbăta.

— A, da, programasem ore pentru sâmbăta.

— Grozav! Exclamă Danni. Va merge perfect.

— Ce va merge? Doamne, ce buimăcit era!

— Să lucrez pentru tine.

— Să lucrezi pentru mine? Să faci ce?

— Lucrările de birou, bineînțeles. Sau orice altceva.

— Bineînțeles, șopti Sebastian, simțindu-se ca lovit în cap. Cu o aripă roz-mov.

— Te mai pot ajuta când e vorba de răni ușoare. De când a plecat doctorul Adams, primăvara trecută, eu m-am ocupat de asta. Nu-mi place ca oamenii să se ducă la veterinar până în Greenstone pentru probleme cum ar fi tăieturi superficiale, râie sau purici. Mi-ar plăcea să mă ocup în continuare de lucruri de genul ăsta. Totuși, de Peanut te poți ocupa tu.

— Peanut?

— Taurul favorit al doamnei Walling. Brahma. Inițial, fiul său l-a primit ca pe proiectul 4-H, dar doamna Walling s-a atașat de el. Este predispus la boli de piele vara, când e arșiță și trebuie să fie îmbăiat și îngrijit în fiecare săptămână. Urăște apa și de aceea poate deveni foarte agitat. Se ascunde când mă vede venind, pentru că sunt singura care îi poate pregăti baia. Îți voi da câteva sfaturi cum să-l tratezi. E ca un copil mare.

Sebastian nu putu să nu zâmbească la imaginea acestei blonde micuțe luptându-se corp la corp cu un taur indian. Un Brahma, fără discuție, într-un fel nu era deloc surprins că ea se putea descurca.

Avea sentimentul că dacă Danni Sullivan și-ar fi dorit ceva cu tot dinadinsul, nimic nu i-ar fi stat în cale, nici măcar o greutate de mii de kilograme.

— Câteva sfaturi mi-ar prinde bine, domnișoară Sullivan. Uite, eu...

— Te rog, spune-mi Danni.

— Danni. Bine, Danni. Nu sunt sigur că voi avea atâta treabă ca să-ți ofer ceva de lucru.

— Vei fi mai ocupat decât îți închipui. Oamenii vor face o adevărată pasiune pentru tine – ca să nu mai vorbim de animalele lor.

Sebastian își înăbuși un oftat. Nu dorea, pe moment, să-i spună că nu era genul de secretară pe care și-o imaginase. La New York secretara sa, o femeie între două vârste, își luase munca în serios de parcă ar fi lucrat pentru un chirurg de renume mondial. Danni Sullivan părea prea ușuratică pentru a se ocupa de lucruri prozaice, ca munca de birou.

Privind-o, pregătindu-se s-o refuze, se întâmplă ceva. Ar fi jurat că ochii ei aruncau scânteii. Mai auzise cândva această expresie, dar în cei treizeci și patru de ani pe care-i avea nu mai văzuse așa ceva. Era sigur. Ochii violeți ai lui Danni Sullivan scăpărau scânteii aurii. Scânteii de umor, malițiozitate, capriciu. Viață.

Nu era sigur de ce, dar îi întoarse zâmbetul. Cu un calm ciudat își dădu seama că o acceptă pe isteța domnișoară Sullivan. Era, probabil, o imensă greșeală. Nu știa încă în ce categorie să o plaseze. În plus, nu numai că bătea câmpii, dar era, cu totul, atrăgătoare. Asta

nu putea decât să-i încurce treburile.

Îl zăpăcea. Îl intriga. Îl făcea să zâmbescă. Cum nimeni nu o mai făcuse de foarte, foarte multă vreme.

— Cum arată? O întrebă bunica, Virgie Pace, de îndată ce intră în casa de curând renovată pe care o împărțeau împreună.

Danni își aruncă geanta pe scaunul supraîncărcat de lângă intrarea principală și se cocoță pe brațul lui.

— Pare foarte drăguț, bunico. Puțin cam pretențios, totuși, mai ales pentru White Creek. Pantofi de lac și pantaloni cu dungă subțire. Pantaloni potriviți pentru fese remarcabile, se gândi ea. Cămașa albă îi acoperea umerii largi și brațele puternice. Nu spuse nimic cu voce tare. Bunica s-ar fi apucat să tricoteze botoșei..

Virgie îi spusese deseori că nu-și mai dorește nimic altceva decât să o vadă măritată și la casa ei. Danni nici nu se gândea. Lumea întreagă o aștepta, dorea să o cunoască și să realizeze multe lucruri înainte de a se mărita. Dacă se va mărita vreodată.

— Ai primit slujba?

— Mm-hm. Voi începe... ei bine, de fapt nu am stabilit o dată. Cred că ar trebui să mă duc pe acolo mâine, după ore, să-l ajut să-și facă ordine printre lucruri.

— Ordine? Tu? Virgie își ridică privirea și pe fața-i plăcut ridată se așternu un zâmbet larg. De când, Danielle?

— Pot face lucruri care merită atenție, spuse Danni pe un ton amuzant de autoapărare. Se știe că de cele mai multe ori acordăm timp și energie unor lucruri fără valoare. Cel mai bine e să iei viața

așa cum este, nu crezi? Ne facem planuri toată viața.

Bunica aprobă șoptit și Danni continuă.

— Uită-te la doctorul Kent. Înconjurat de cutii care nu numai că poartă etichetele camerelor în care trebuie să ajungă, dar fiecare are o listă cu ce conține. Și încă o listă – probabil o listă a listelor. Se ocupă mai mult de liste decât de mirosul cafelei sau al trandafirilor.

Cu aceste cuvinte plutind în aer, Danni se întoarce în camera înșorită și se așază pe canapeaua sa favorită, supraîncărcată, cu cartea de biologie și notițele, remarcabil de ordonate.

Câteva ore mai târziu stătea întinsă pe patul cu coloane privind la desenul fin al dantelei care îmbrăca baldachinul, pus în evidență de lumina lunii și se gândea la interesantul doctor Sebastian Kent.

Era foarte atrăgător, dar ar fi fost mult mai atrăgător dacă părul i-ar fi fost mai lung cu câțiva centimetri. Onduleurile șaten închis ar fi devenit cârlionți rebeli. Oftă. Îi admirase întotdeauna pe bărbații cu părul creț.

Și dacă în locul pantalonilor kaki, făcuți la croitor, ar purta blugi, ar arăta fantastic. Închise ochii și-i făcu portretul – păr creț, blugi comozi și, eventual, un tricou. Când își imaginează cât de bine i-ar acoperi blugii pulpele zvelte, hotărî că mai bine ar încerca să doarmă. Se ridică, dădu pernei un ghiont puternic și se întinse din nou. Ce păcat că el nu reușise să se relaxeze măcar un pic. Zâmbi. Poate l-ar putea ajuta. La urma urmei, nu era ea cea mai veselă persoană pe care o cunoștea?

Sebastian nu și-o putea scoate din minte pe Danni Sullivan. Se

îmbrăcase cu strălucirea unei actrițe de circ și degajase o senzualitate inocentă care-l lăsase fără grai – deși, se îndoia, oricum, că ar mai avea ceva de adăugat felului ei de a vorbi – repede, în cercuri amețitoare, cu fulgerătoare schimbări de subiect. Era, fără îndoială, cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată – chiar printre cele de la New York.

Cunoscuse o doamnă respectabilă, care insista că pisica sa are nevoie de un psihiatru; pe directoarea executivă a unei corporații, care-și trimitea soțul să doarmă în camera de oaspeți, doar pentru ca ea să-și poată culca în pat cei șase cățeluși poodle aduși din Franța. Și pe Martha, proprietara magazinului alimentar de vizavi de cabinetul său, care își frecventa ghicitoarea însoțită de papagal.

Dar, după Danni Sullivan, toate păreau cu totul neinteresante. Pe de o parte, spera ca ea să fi uitat că fusese angajată. Pe de altă parte, era nerăbdător să-i arate ce are de făcut. Dacă ar fi spus că îi stârnise doar emoții contradictorii, afirmația ar fi fost eufemistică.

Așa că nu fu deloc surprins când obiectul gândurilor sale îi apărură deodată în spate. Nu-și dădea seama exact cum de știa că pașii sunt ai ei, arăta tot ca un fluture. Un fluture foarte sexy.

Purta tot roz și mov, dar de această dată fusta mov și colanții roz, dantelați, fuseseră înlocuite cu pantaloni cu bretele mov și bluză croșetată. Nemaipomenita-i coamă de păr era legată într-o coadă de cal, în vârful capului, cu o panglică din dantelă mov. Sebastian nu știa de ce și-o amintea de la prima întâlnire ca pe o fetiță. Era, toată, femeie.

Vina o purtau, oare, pantalonii strâmți care îi puneau în evidență linia pulpelor? Poate era modul în care bluza croșetată, din dantelă, lăsa pielea albă ca laptele, de dedesubt, să-i chinuiască privirea. Sau poate părul. Prima dată când o văzuse îi cădea într-o unduire mătăsoasă – făcând-o să semene leit cu Alice în Țara Minunilor. Acum, cu părul strâns la spate – îl frapau pomeții proeminenți, forma delicată a nasului și privirile ucigătoare.

Nestatornică? Probabil. Isteață? Da. A naibii de sexy? Categorie.

Dar știa. Se răsuci și dădu ușor din cap. M-da, în regulă, bătrâne, atrage-i atenția cu o conversație strălucită.

Danni îi aruncă un zâmbet pe care el nu-l putea descrie decât ca timid și simți o strângere neobișnuită în stomac.

— Bună, zise ea, aruncându-și într-un colț sacul de umăr jerpelit. Am plecat mai devreme de la ore și m-am gândit să trec pe aici să văd dacă te pot ajuta cu ceva. Ce trebuie despachetat?

— Nimic. Vreau să spun, nu încă. Trebuie făcută puțină curățenie.

Danni văzu în colț mormanul de moloz.

— Cred că bătrânul domn Marshal ar trebui să-ți împrumute buldozerul..

— Arată îngrozitor, nu?

— Dacă n-aș fi eu pe-aici, ar dura o săptămână, bombăni Danni, suflecându-și mânecile. Dar fiindcă sunt, vom termina până la sfârșitul zilei. Lucrez repede și am minunate talente organizatorice.

— Sunt sigur și îți mulțumesc că te-ai oferit, dar mă descurc și

singur.

Nu ar fi vrut să sune rece, dar simțea că așa ar fi mai bine – mai ales pentru sănătatea sa psihică.

— Să păstreze între ei distanța strict profesională.

— Să nu mai discutăm! În cazul ăsta, la ce mai sunt bune asistentele? Deci, de unde să încep?

Se trecuse deja de la funcția de secretară la cea de asistentă și nici măcar nu se apucase de treabă.

— Vrei să spui secretară, o corectă el.

Ea făcu un gest vag cu mâna.

— Nu contează. Ce-ar fi să încep cu camera din față?

— Danni, nu ești îmbrăcată potrivit pentru a te apuca să cureți casa asta veche de un secol.

În realitate, îi plăcea cum era îmbrăcată, dar dacă nu-și schimba hainele, nu știa ce spor ar mai fi avut la treabă. Ar fi fost ocupat să studieze țesătura elastică a pantalonilor care i se întindeau pe fund.

Ea făcu o pauză și se studie.

— Aici m-ai prins. Mai ales atunci când fac treabă atrag murdăria ca un magnet. Alerg acasă să mă schimb. Mă întorc într-o clipă.

Sebastian se aplecă, culese o cutie de carton pe care o folosea pentru gunoi, apoi se întoarse.

— Nu e...

Dispăruse. Doar o secundă își întorsese capul. Cum dispăruse atât de repede? Ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca să iasă din cameră, dar oare trecuse?

Își puse mâna la ochi. Avea vedenii? Sau, mai exact, nu mai vedea bine? Sau ea, într-adevăr, putea să dispară ca pisica Cheshire din Alice în Țara Minunilor?

Încă se mai gândea, când Danni „se întoarse într-o clipă”, așa cum promisese.

— M-da, hm, te-ai întors repede, spuse Sebastian.

— O, locuiesc la trei sărituri de aici.

— Trei sărituri?

— Sigur. Am sărit pe fereastră... și îi arătă fereastra deschisă din spatele ei.

Sebastian oftă ușurat.

— Apoi am sărit pe poteca din spate și încă o dată dincolo de Denning's Creek. Trei sărituri, înțelegi?

— Înțeleg, murmură el sec.

A înțeles, în regulă. A înțeles că zăpăceala pe care Danni Sullivan o credea în jurul său avea să devină, probabil, o stare permanentă.

Observă și preferința ei pentru îmbrăcămintea roz și mov. Ca și acum. De astă dată blugii comozi îi strângeau fundul, iar sânii tari erau delicat conturați de un tricou mov. Când își dădu seama că privirea-i stăruie pe sânii ei și-o îndreptă repede în altă parte. Niciodată nu aruncase ochi pe femeilor. I se părea o grosolănie, dar ceva din Danni părea că-l invită la priviri îndrăznețe, încercă să spună ceva.

— A, se pare că-ți place la nebunie rozul și movul.

Danni îl privi cu ochi măriți.

— Cel mai mult. Magda mi-a spus că sunt culorile mele.

— Magda? Cine e Magda?

— Magda locuiește la izvor, chiar acolo unde Denning Creek face bulboane – țâșnind din subteran. Tot anul este rece ca gheața. Când eram copil, ne duceam deseori să înotăm acolo. Petreceam verile la bunica, împreună cu verișoara mea, Annabelle, dar niciodată nu puteam sta în apă mai mult de cincisprezece minute. Ni se învinețeau degetele de la picioare. Deci, acolo locuiește Magda. Spune că strămoșii ei sunt țigani, dar bunica jură că s-a născut în Waverly și că au mers împreună la școală.

— Magda a urmat vreun curs de combinare a culorilor?

Danni îl privi derutată, în timp ce-și răsucea o șuviță în jurul degetului.

— Nu cred. Dar sună interesant. Va trebui să-mi povestești despre ele. Magda știe ce culori se potrivesc. Adică, ce culori poartă noroc.

— Și tu crezi în chestiile astea?

— Bineînțeles. De ce n-aș crede?

La naiba! S-a întâmplat din nou. Sclipirea aceea a ochilor îndreptată spre el. Ori era o invitație de a se amuza împreună, ori îl provoca să râdă de ea. Prudent, dădu din cap evaziv.

— În scurt timp va trebui să o cunoști pe Magda. Se apropie perioada în care pisicile ei trebuie vaccinate.

— Trebuie să-i stabilesc o dată ca să vină?

— Nu, tu trebuie să te duci acolo. Are prea multe pisici ca să le

aducă aici.

— Câte are?

— Douăzeci și șase, cred, la ultima numărătoare.

Danni zâmbi urmărindu-i expresia.

— Douăzeci și șase?

— Hei, cred că ți-am spus deja că aici vei avea cam mult de lucru. E un orășel, dar aproape fiecare dintre noi are un animal sau două.

— Sau douăzeci și șase.

— M-da.

Zâmbi din nou. Știa că-l năucise de tot pe Sebastian. Deseori i se spusese că are acest efect asupra oamenilor. Dar se bucura văzând cum masca impenetrabilă sub care se ascundea, se destramă treptat. Dorea, cu adevărat, să vadă omul de dincolo. Recunoștea că mai avea un motiv pentru care îi făcea plăcere să-l vadă puțin derutat. Când încercase să țină pasul cu ea, umbrele din priviri dispăruseră. Nimeni nu ar trebui să aibă astfel de umbre în priviri. Se întreba ce anume le așezase acolo. Și, mai important, ce-ar putea face ca să i le alunge.

— Se pare că Magda îl folosea ca pe propriul său medic veterinar. De asta a plecat doctorul Adams... l-au înfuriat prea mulți pacienți?

— Tot ce se poate, cu toate că a rezistat câțiva ani buni. S-a pensionat la optzeci și trei de ani. Îl privi estimativ. Mă întreb cât vei rezista tu.

— Te referi la posibilitatea de a mă stabili aici?

Sebastian își ridică o sprânceană.

Danni, care îl privise îndelung până atunci, înregistrează o nuanță sugestivă în tonul vocii lui. Reușise să surprindă o mică parte din bărbatul viril, senzual, periculos, ascuns sub exteriorul serios, profesional. Se gândi că poate n-ar trebui să se grăbească să sfârșească această fațadă. Așa cum arăta, era suficient de sexy. Ceva mai mult decât atât și ea ar intra într-o adevărată încurcătură.

— Ți-a mâncat pisica limba? Sebastian zâmbi și-i întinse o mătură, ia-o.

Ea își trecu limba peste buza de jos, dar se opri observându-i privirea care-i urmărea mișcarea.

— Ce-i asta?

— Și mai zici că te pregătești pentru gradul doi? E o mătură. O ții de coadă și o plimbi pe jos, înainte și înapoi. Un procedeu primitiv pentru întreținerea curățeniei. Zâmbi larg.

— Știu asta, șopti ea. Vreau să spun, pentru ce?

— Ți-ai oferit, sau nu, ajutorul voluntar?

— A, da. Da, mi l-am oferit. De unde vrei să încep?

— Ce-ai zice de camera din față? Mare parte din moloz a fost scos de acolo. Mai e nevoie doar de puțină ordine și de șters praful.

— Perfect. Sigur. Nicio problemă.

În timp ce-și vedeau de treabă discutară despre filme, făcând comentarii gălăgioase, unul într-o cameră, celălalt dincolo. Danni în camera din față, Sebastian, în spate. Punctul lor de vedere nu coincidea de cele mai multe ori, dar nu asta conta. Discuțiile erau

animate și prietenești. Singura problemă era că lui Danni i-ar fi plăcut să-i vadă figura în timp ce vorbeau.

În sfârșit, Danni lăsă buretele să cadă cu un pleoscăit în găleata cu apă și-și trecu dosul palmei peste broboanele de sudoare de pe frunte, lăsând dăre de murdărie. Când îi spusese lui Sebastian că „se pricepe” la treabă, nu exagerase.

Din păcate, atrăgea murdăria – sau, mai bine zis, aceasta se lipea de ea. Pete de murdărie și de praf îi acopereau mâinile și hainele și pânze de păianjen i se prinseseră în coadă. Privi în camera de alături și-l văzu pe Sebastian ștergând ferestrele. Făcuse multă treabă în câteva ore. Camera era foarte curată. Și el la fel.

Danni se privi și oftă.

Știa că arată mai rău decât cineva care a supraviețuit unei furtuni, de praf, în timp ce dunga pantalonilor lui era, încă, perfectă. Simțea nevoia să strice această perfecțiune – să-i răvășească părul și să-i desfacă și ceilalți nasturi la cămașă. Nu e o idee bună, se gândi ea și și-o alungă imediat din minte. Era gata să se îndrepte spre baie să-și spele fața și mâinile când Sebastian își ridică privirea.

— Aproape am terminat. Tu cum stai?

— Oh și eu sunt gata. În afara ferestrelor.

După felul cum o urmărea se întrebă dacă nu cumva gândurile sale, greu de stăpânit, i se întipăriseră pe figură. Privirea lui se plimbă asupra ei, evaluând-o, încet, leneș, înfierbântându-i slăbiciunea.

— Le curăț eu.

Încă o privea și Danni începu să se agite stânjenită. Căută să

spună ceva, când atenția îi fu atrasă de motanul mare, cu dungi galbene, care stătea într-un colț al camerei și-și netezea blana.

— Cine-i, prietenul tău?

Arată în direcția pisicii.

Sebastian ridică din umeri.

— Habar n-am. Ieri a apărut, m-a urmărit o vreme și azi-dimineață s-a ivit din nou, mieunând afară, la ușa din spate, până l-am invitat la micul dejun. E, totuși, ciudat. Nici nu s-a atins de conserva de ton pe care am deschis-o – dar înnebunise după fulgi de porumb cu lapte. Ce crezi, ar putea aparține acelei Magde?

— Nu știu. Danni clătină din cap. Cred că e posibil. Casa ei este chiar lângă pârâu. De fapt este așezată pe un teren cam pe la cotitura de dincolo de pășunea lui Willard. E un teren mlăștinos. În orice caz, nu ar fi venit prea de departe. Ai observat că are un ochi verde și unul albastru?

— Am observat aseară. Poți s-o suni ca să afli dacă îi aparține?

— Nu. Nu are încredere în telefoane, spune că e prea mult pentru un fleac de ultimă oră. E, totuși, ciudat, dar are un VCR și compact discuri. Poți s-o întrebi dacă este al ei când vei merge să-i vaccinezi pisicile.

— O, e în regulă. Probabil, într-o zi săptămâna asta.

— Te pot ajuta, îi propuse Danni, plină de speranță. Ți-ar fi de folos încă o pereche de mâini atunci când te vei ocupa de cele douăzeci și șase de pisici.

— Bănuiesc.

Sebastian își studie mâinile și se strâmbă. Trebuia să se spele. Dar mai multă nevoie avea Danni, constată el, privind-o. E ciudat, totuși, cum petele de pe față îi puneau în lumină trăsăturile clasice de culoarea piersicii cu frișcă.

Și mai avea o pată și pe tricou, peste linia sânilor. Degetele lui Sebastian se încleștară dorind să ajungă să șteargă acea pată. Chiar se surprinse întinzând mâna dar, în ultimul moment și-o ridică să-i dea la o parte un fir de păianjen prins de o buclă care-i atârna pe frunte.

Danni zâmbi timid.

— Ți-am spus că m-am apucat serios de treabă. Să mă vezi când grădinăresc. De obicei sunt udă și murdară de noroi din cap până în picioare.

— Îmi pot imagina, șopti el.

Necazul era că își putea foarte bine imagina. Avu o scurtă imagine a ei în tricou ud, lipit de corp. Ridică mâna și-și frecă ceafa. Gânduri de genul acesta sunt periculoase. La urma urmei, ar fi trebuit să învețe deja lecția, cum să nu te lași atras de fluturi. Una nu-i fusese de ajuns?

Trăsăturile i se înăspriă și se îndepărtă, începu să așeze în ordine materialele pentru curățenie. Danni i se alătură în tăcere.

— Termin eu aici, spuse Sebastian politicoș. De ce nu te duci acasă? Apreciez ajutorul tău, dar ai pierdut prânzul. N-aș vrea să văd cum pierzi și cina.

— Nici să nu te gândești. Întotdeauna termin ce am început. Îmi va lua doar câteva minute să găsesc un dulap în care să îngrămădesc

toate astea. Apropo de mesele pierdute, cum te descurci?

— Mai am câte ceva de făcut pe aici și apoi mă duc la băcănie.

— Ce ai pentru cină?

— Am o conservă cu carne de vacă sau chili.

Danni se strâmbă.

— Porcărie. Te-aș invita la mine la cină, dar bunica și cu mine mâncăm la Maud Greeley. Este întâlnirea lunară a comitetului de înfrumusețare. Dar, te rog, vino mâine seară. Bunica are întotdeauna provizii cât să hrănească două-trei persoane în plus. Îi voi spune să pregătească șuncă Smithfield și tarte cu ananas.

— Am auzit că șunca Smithfield. Este o specialitate din Virginia.

— N-ai mâncat niciodată?

— Nu pot spune da.

— Bine, atunci așteaptă-te la o adevărată tratație. Și îți vor plăcea și tartele cu ananas.

— Nu te-aș putea obliga. Voi petrece seara de mâine punându-mi în ordine câteva lucruri și citind.

— Să mă obligi? Nici să n-aud. Doar suntem vecini. Grăbește-te, îl îndemnă ea. Îi voi spune bunicii să pregătească niște fiertură de ovăz cu ciocolată de casă rasă deasupra.

— Cu ciocolată rasă?

Danni ar fi putut jura că simțise în vocea lui o umbră de dorință, repede înăbușită. Era sigură, întotdeauna poți ajunge la sufletul unui bărbat urmând calea spre stomacul lui – mai ales atunci când acesta se hrănește, de un timp, numai cu conserve...

— Cea mai grozavă fiertură de ovăz din această parte a lui Blue Ridge Mountains. Pune multă ciocolată rasă și bucăți de nucă. Aproape că vedea cum îi lasă gura apă și zâmbi ridicând o cutie mică de carton. Asta-i ultima. Unde s-o pun?

— Las-o acolo. Este o cursă de șoareci. Am adus destule ca să pun câte una în fiecare cameră și două în bucătărie.

— Curse de șoareci?

Lui Danni nu-i plăceau în mod deosebit micuțele rozătoare cu blănița cozii roz, dar la gândul prinderii lor în cursă i se făcu milă.

— Eu, oh, nu știu dacă pot... Vocea i se pierdu de tot atunci când Sebastian îi întinse un dispozitiv ciudat. Era o cutie de formă rectangulară, cu o ușiță care glisa în jos peste partea din față. Ce este asta?

— O cursă de șoareci.

— Nu arată ca acela pe care le-am mai văzut.

— Este o cursă de șoareci inofensivă. Deschizi ușița glisantă și o fixezi în partea de sus. Pui momeala înăuntru și instalezi mecanismul de declanșare. Când șoarecele prinde momeala, resorturile ușiței se închid și-i poți da drumul. Afară.

Inima lui Danni se înmuie. Acestui lungan îngâmfat chiar îi păsa de micuțele creaturi patrupede. Slavă cerurilor și ce atrăgător era. Și, Dumnezeu, în ce încurcătură intrase!

Doi

Termină aranjarea curselor de șoareci și Danni își privi ceasul.

— O, Doamne. Trebuie să plec! Nu vreau să întârzii. Sunt președinta. La ce oră să vin mâine dimineață?

Sebastian o privi perplex.

— Mâine dimineață?

— Pentru ziua deschiderii oficiale a Clinicii veterinare din White Creek. Totul este curat, nu ne-a mai rămas decât să aranjăm instrumentarul, dar asta o putem face și mâine, în pauza dintre vizite. Nu mă aștept la un număr uriaș de pacienți în prima zi, tu ce zici? Am o idee grozavă cum să aranjăm curtea interioară a spitalului. Trebuie, bineînțeles, să izolăm animalele recuperabile de cele internate și noi...

Continua să vorbească, timp în care Sebastian observa, privind în gol, frecvența cu care ea folosea cuvântul „noi“. Se întreba dacă se considera deja partener și nu doar asistentă.

— Ei bine, atunci vin pe la nouă.

— O, sigur. La revedere. Așteaptă. Mâine nu e marți? Și cursurile tale?

— Nicio problemă. Am rugat o colegă să-mi înregistreze cursurile de dimineață. Cele două ore de laborator de după-amiază au fost amânate. Pe curând.

Danni ieși cu pași sălțați. Sebastian iscodi prin perdea și-i urmări mersul. Exista o exuberanță naturală în felul ei de a umbla care-i făcea părul să strălucească în soarele târziu al dupăamiezei și-l unduia în ritmul pașilor.

Această imagine îl făcu să se gândească la tot ceea ce pierduse în

viață în ultimii ani. Entuziasmul. Interesul. O, Doamne și ea câtă energie are! Poate de aceea vorbește atât de repede – e atât de plină de vitalitate încât nu poate cuprinde tot – și debordează în cuvinte.

Se simțea ca un anchilozat care-și dezmoțea oasele la căldura unei flăcări. Mai exista oare vreo părțică în el care să tânjească să-și recapete dorința de viață pe care o pierduse? Sau, mai degrabă, se rupsese din rădăcini? Oftă, lăsând perdeaua și se îndepărtă.

Danni nu se arată până la nouă și douăzeci, dar nici Sebastian nu se aștepta, cu adevărat, să fie punctuală. Își închipui doar că și-a modificat programul. Fluturii nu pontează prezența la lucru.

— Bună dimineața, ciripi ea împingând cu piciorul ușa din plasă. În mâna stângă ținea în echilibru o cutie cu două căni din ceramică, cu cafea aburindă, iar în mâna dreaptă un coș împletit și în el o frumoasă plantă ornamentală.

Așeză cutia pe masă.

— Nu știam dacă ți-ai băut cafeaua și, pentru orice eventualitate, ți-am adus o cană. Una este decafeinizată, cealaltă normală. Eu beau, de obicei, decafeinizată pentru că sunt cam nervoasă, dar, dacă vrei, nu contează dacă beau și normală.

— O iau pe cea normală. Mulțumesc.

În niciun caz Danni nu ar fi avut nevoie de cafeină... sau altceva. Luă cana pe care i-o întinse și sorbi din lichidul fierbinte.

Danni scoase și cealaltă cană.

— Unde ți-ar plăcea să așezi *sphathiphyllum*-ul?

— Poftim?

— Sphatipfiyllum-ul. Crinul păcii. L-am adus ca să decorez sala de așteptare. Aici e cam plictisitor, nu crezi?

Nici nu se gândise până atunci la asta. Privi camera de jur-împrejur ca și cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Cu excepția tapetului demodat de pe perete nu era prea prietenoasă. Cel puțin nu fusese până în momentul în care Danni Sullivan intrase înăuntru și o încărcase de culoare și energie strălucitoare..

— Pune-o unde vrei. Făcu un gest vag cu mâna. Crezi că știe cineva că noi am deschis azi?

Constată că și el folosise pluralul.

Danni așeză planta pe masa din mijlocul camerei.

— Azi dimineață am trecut pe la Bosco Wilson's Foot Mart și i-am spus.

— Și-i va anunța?

— Sebastian, acesta este un oraș mic. Crede-mă, o va face.

— Telefon, telegraf și zici Bosco?

Danni zâmbi.

— Cam așa ceva. În plus, bunica se duce azi la o gustare la clubul în aer liber și le va spune celor care nu vor fi aflat deja de la Bosco.

Veștile se împrăștie repede. Până pe la prânz consultaseră doi câini răpciugoși și unul râios, un pisoi cu conjunctivită, chiar și un miel apatic. Danni se surprinse urmărindu-l pe Sebastian în timp ce îngrijea animalele. Le vorbea mângâindu-le blând, arătând o duiosie sinceră. Și animalele reacționau. Chiar și bătrânul și nervosul câine de vânătoare al domnului Mueller dădea din coadă scâncind ca un

cățeluș.

Putea să-și dea seama de ce Sebastian își alesese această meserie. Avea o înclinație firească spre aceasta. Până la amiază, când se liniștira, căpătase un imens respect pentru el. Era prietenos, conștiincios, remarcabil de competent. Era fericită că are șansa să lucreze cu el. Era genul de medic veterinar cu care voia să semene.

— Deși nu chiar atât de rigid.

În timp ce Sebastian aștepta noi pacienți, deschise și ultima cutie aranjând piesele din instrumentar. Danni stătea într-un colț conspectându-și notițele.

Sebastian îi aruncă scurte priviri în timp ce lucra. Aproape căzuse pe gânduri, cu capul în palmă, singurele mișcări fiind acelea când întorcea paginile. Calmul ei îi stârnea curiozitatea. Când vorbea, vorbea repede și mâinile i se agitau frenetic. Ca un fluture poposind din floare în floare. Acum fluturele se odihnea la soare, bătând scurt din aripi.

Atunci când ea se încruntă la un moment dat, se întrebă la ce oare se gândea, iar când ea oftă ușor chiar o întrebă.

— Poftim?

Ea își ridică privirea.

— Oh, păreai supărată în legătură cu ceea ce citeai.

— Citeam despre, hm, știi, cum să adormi un animal. Trebuie să fie îngrozitor. Tu cum procedezi în asemenea situații?

El se aplecă peste masă.

— Prima dată când am fost nevoit să aplic eutanasia unui animal,

era vorba de o cățelușă de 16 ani pe care o chema Daisy. Cu un ochi nu mai vedea deloc, era aproape surdă, avea displazie a coapsei și își pierduse parțial controlul asupra vezicii urinare și a intestinelor. Stăpâna îi ținea capul pe genunchi și a mângâiat-o până a închis ochii. Ea plângea și plângeam și eu. După ce stăpâna a plecat, am vomitat. A fost unul din cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Dar, uneori, e necesar.

— O, da. Cred că singurul mod în care poți să-l faci este să-ți aduci aminte că este necesar. Bineînțeles că, uneori, poți da peste vreun idiot care vrea să se descotorosească de animal. Asta n-am mai acceptat-o.

— La ce te referi?

— De exemplu, am cunoscut un tip la New York care se obișnuise să-mi aducă pisoi abia fătați de pisica lui și pe care dorea să-i omoare, doar pentru simplul fapt că era prea comod să o castreze.

— Și ce-ai făcut?

— L-am luat cu mine acasă și i-am dat prin vecini. Cred că în acea perioadă fiecare avea una sau două pisici.

— Și cu idiotul care avea acea pisică prolifică, ce-ai făcut?

— A treia oară când m-a vizitat i-am spus în termeni hotărâți că dacă nu-și castrează pisica nu mai are ce căuta la mine.

— Și el ce-a răspuns?

— Mai nimic, dar și-a adus pisica la mine.

— E ceva. Cât e ceasul, Sebastian?

— În jur de cinci și jumătate.

— Te superi dacă ne oprim aici? L-am promis bunicii că pregătesc eu tartele cu ananas. Vrei să vii pe la șase și jumătate?

— La șase și jumătate, e în ordine.

N-ar fi trebuit să accepte invitația la cină, dar acum era prea târziu să mai dea înapoi. În plus, telefonul urma să fie instalat abia a doua zi, astfel că nu putea telefona ca să contramandeze. Cel puțin asta își spunea în sinea lui. Trebuia să admită că o mâncare pregătită acasă era foarte ispititoare... fără a mai pune la socoteală un anumit spirit blond.

Se purtase oare prea aspru cu Danni? Faptul că se îmbrăca puțin mai neobișnuit și vorbea ceva mai repezit nu însemna că era ușuratică sau nedemnă de încredere. Chiar așa? Oricum, azi i-a fost de un real ajutor.

Pisica încă refuza hrana pentru animale, așa ca îi deschise o conservă cu carne de vacă. Sebastian, care își făcuse duș și se schimbase, urmărea pisica mâncând cu un aer dezgustat, în ciuda dimensiunii și aspectului său jigărit.

Plecă pe la șase și douăzeci. Spre surprinderea sa, pisica îl urmă afară și merse tot drumul pe lângă el. Era lângă el și atunci când Sebastian ajunse la Danni.

Ea deschise imediat.

— Bună.

Sebastian intră, iar pisica se strecură pe lângă el ca și când ar fi fost și ea invitată.

Danni nici nu clipi. Zise doar uitându-se peste umăr:

— Bunico, te rog, închide ușa spre camera de zi. Se întoarse spre Sebastian: Lewis și Carroll sunt acolo.

Din nou Lewis.

— O, nu știam că ai și alți musafiri.

— Ei nu sunt musafiri. Danni își flutură genele. Locuiesc aici.

— Fac parte din familie?

— Sunt păsărelele mele. Le-am botezat după numele autorului poveștii mele preferate din copilărie. Alice în Țara Minunilor.

Nu era deloc surprins. Pentru el, ea deja era Alice.

— Nu știu ce-i cu pisica asta. Privi în jur. Unde o fi șters-o bătrâna asta destrăbălată?

Danni îi arată căminul în fața căruia pe un covoraș, pisica, leneșă, își lingeă blana.

— Sper că nu așteaptă focul. Până atunci mai are de suportat o vară călduroasă.

— Vrei s-o dau afară?

— Las-o. Se simte bine acolo. Cina va fi gata într-un minut. Să-ți aduc ceva de băut? Avem băuturi răcoritoare, limonadă și cafea.

Fusese cald pentru o zi de aprilie, așa că Sebastian preferă limonada, sorbind recunoscător lichidul rece, acrișor, urmărind-o pe Danni făcând ultimele pregătiri în bucătărie.

De-abia acum observă că se schimbase. O combinație de haine puse una peste alta în albastru, verde, galben peste un șort din satin verde tras peste pantaloni portocalii ca de biciclist. Combinația de culori era atât de stridentă, încât se miră cum naiba nu o observase

până atunci.

— Văd că în seara asta nu porți roz și mov, șopti el.

— Ba port. O cămășuță roz și chi... Se opri brusc, dându-și seama ce era gata să spună. Hmm, arăți foarte drăguț. Îi arată pantalonii kaki și cămașa crem. Bunica trebuie să plece imediat. A întârziat puțin la prânzul oferit de The Women's Missionary Society și care a ținut toată ziua.

Sebastian de-abia auzi ultima frază, mintea sa fiind ocupată de cămășuța roz și chiloții de satin mov. Își putea imagina prea bine linia frumoasă a picioarelor pusă în valoare de croiala acestora și țesătura mătăsoasă a cămășuței mângâind-o ușor. Respiră adânc și-și îndreptă privirea spre părul ei minunat. Era prins într-o coadă ceva mai ordonată. Nu se gândea decât cum ar putea desface această coamă în şuvițe strălucitoare, l-ar răsfira această cascadă de păr peste umeri și peste cămășuța roz și apoi...

— Sebastian?

Vocea slabă a lui Danni îi întrerupse gândurile.

— Ți-o prezint pe bunica, Virgie Pace.

Bunica nu arăta deloc cum și-o imaginase, o doamnă cu părul alb, plinuță și cu figură blândă. Aceasta era bunicuța care cocea prăjituri și îngrijea trandafirii din fața casei? Semăna, mai degrabă, cu bunica lui Easy Rider. Micuță și vânjoasă, cu părul tuns scurt de culoarea morcovului, ce-i apărea de sub pălăria neagră din vârful capului.

Purta o fustă de piele, o jachetă asortată, cizme negre și câte patru cercei în fiecare ureche.

Privirea lui Sebastian rămase pironită asupra pălăriei. Ei bine, Mad Hatter era bunica potrivită pentru Alice.

Zâmbi acestui gând și-i întinse mâna.

— Bună. Sunt Sebastian Kent. Mă... Mă bucur să vă cunosc.

Observă privirea amuzată a lui Danni, ca și cum ar fi fost obișnuită cu astfel de reacții în ceea ce o privea pe draga ei bunicuță. Îi aruncă o privire care promitea revanșa cu prima ocazie.

Virgie Pace dăduse atacul în bucătărie ca un sergent instructor.

— Sebastian, nu vrei să aranjezi tu masa? Danielle, de ce nu tai feliile de șuncă? Ești singura care le poate tăia atât de subțire.

Danielle? Sebastian îi aruncă o privire. Numele Danielle i se potrivea mult mai bine.. Chiar și în hainele acelea, puse una peste alta, deborda feminitate. Liniile trupului său erau prea evidente și trăsăturile prea delicate ca să însemne altceva decât feminitate.

În ciuda înfățișării sale neobișnuite, Virgie Pace era o bună gospodină, conchise el, mâncând porții generoase de șuncă, tarte cu ananas și mazăre din ultima recoltă din grădină. Era o bună companie de flecăreală în timp ce vorbeau despre oraș, oameni și vreme. Trecea de la un subiect la altul fără pauză și Sebastian se simțea cu totul absorbit de monologul ei. Acum își dădea seama de unde moștenise Danni felul neobișnuit de a fi – din ramura familiei căreia îi aparținea Virgie.

După cină Danni îi arată casa. Tot ce o înconjură îi dezvăluia personalitatea. Camera însorită era, fără îndoială, locul ei preferat. Canapeaua era un amestec de culori dulci, pastelate – nelipsind roz și

mov, iar la ferestre atârnav perdele roz, transparente. Era o cameră atât de feminină, încât nu ar mai fi plecat de acolo, dar asta nu se putea. Era o cameră prietenoasă și confortabilă.

Rafturi albe din răchită și sticlă susțineau o colecție de figurine. Când Sebastian se apropie, văzu că sunt creaturi fantastice – vrăjitori, zâne, unicorni, spiriduși.

— Singurul lucru care-ți lipsește este un Moș Crăciun și Iepurașul de Paște, șopti el, admirând un unicorn micuț, din cositor.

Danni ridică un iepure din porțelan cu un ou de ametist între lăbuțe.

— Iepurașul de Paște.

— Crezi în toate astea? O întrebă curios Sebastian.

Ea îi zâmbi cu acel surâs extraordinar și enigmatic.

— Adică, dacă cred în spiriduși, unicorni și zâne? Sigur că da.

— Și în magie.

— Da. Tu?

— Nu. N-am avut niciodată vreo dovadă a existenței lor.

— Ciudat. Eu le văd mereu.

Danni se așeză într-un colț al canapelei, trăgându-și picioarele sub ea.

Sebastian lângă ea, întinzându-și picioarele lungi.

— Ce vrei să spui?

— Văd magie peste tot. În orice. Când^ aud un copil râzând, sau văd curcubeul, sau un apus de soare, sau o stea căzătoare. Există magie în orice adiere rece, într-o zi caniculară și în orice boboc de

trandafir care se deschide.

Sebastian își înclină capul.

— Dar în legătură cu adevărata magie? Știi, dispariții și reapariții, descântece...

— Elixiruri de dragoste? Danni îl urmărește în timp ce el se foi puțin.

— Mda. Și asta.

— N-am nicio dovadă că nu ar putea exista.

— Nici eu n-am vreo dovadă că ar exista.

— Deci, tu nu crezi decât ceea ce vezi?

— Exact.

Danni oftă.

— Ce trist. Spune-mi, crezi că au existat dinozauri?

— Bineînțeles.

Sebastian își ridică o sprânceană, întrebându-se unde avea să ducă această conversație.

— De ce? Ai văzut vreunul?

— A, nu, dar...

— Atunci, după definiția ta, nu poți crede în ei.

— Dar există o mulțime de dovezi că au existat.

Un zâmbet de satisfacție arcuie buzele lui Danni.

— Vezi, sunt o mulțime de dovezi că magia există.

— Dar nu din ce am văzut.

— Atunci înseamnă că nu ai privit cum trebuie, îi replică Danni blând.

— Sunt singurii ochi pe care-i am, se apără aprins Sebastian. Ce-mi propui? Să cumpăr alții? Zâmbi forțat. Sună ridicol, nu?

Valuri de căldură se ridicară în pieptul lui Danni. Îi întoarse zâmbetul.

— Oh, nu știu. Ai putea încerca la Bosco Wilson's Food Mart. Acolo găsești tot ce dorești. Se opri un moment. Sebastian, dacă privești lucrurile cu inima...

— Am încercat o dată, șopti el, mai mult pentru sine. Și m-am distrus.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă Danni, dar știa că nu-i va răspunde. Văzu cum se închide în el, cu un gest de dureroasă amintire, iar ea dorea din toată inima să-i poată alunga durerea.

El se ridică de pe canapea și se îndreptă spre colivia mare din răchită, din colț.

— Care e Lewis și care e Carroll?

Danni își dădu seama că încearcă să schimbe subiectul. Cu puțin noroc va fi timp suficient să afle ce – sau cine – l-a făcut să sufere.

— Lewis e cel care încearcă să te ciupească. Îi arată pasărea care se agățase de o latură a coliviei.

— O! Ce vrei să spui prin „încearcă”? De ce nu mi-ai spus că-și poate scoate capul printre gratii? Își ridică arătătorul, arătându-i un semn roșu, abia vizibil. Așa, spuse cu seriozitate dar cu ochi zâmbitori, devii vicios, mâncătorule de oameni.

Danni deschise ușa coliviei și-și băgă mâna. Lewis, iritat, i se prinse de încheietură. Când scoase pasărea din colivie își ridică

cealaltă mână, iar Lewis își înclină capul, așteptând să fie mângâiat. Danni îl scărpină ușor pe pieptul pufos, iar pasărea închise ochii într-o stare de beatitudine.

— Vezi, parcă-i un bebeluș.

— Mda, un bebeluș cu dinți, spuse Sebastian, încercând fără succes să-și ascundă o grimasă. Vorbește?

— Nu încă. E genul potolit. Carroll e cel care pălăvrăgește.

Danni se aplecă să mângâie cealaltă pasăre.

Urmărind-o, își spunea că încă nu o putea înțelege. Avea același umor malițios ca al spiridușilor în care credea. Și, evident, lua viața ca pe o extraordinară aventură. Nu se putea să nu se întrebe dacă se comporta la fel și în dormitor.

Ar face dragoste cu același spirit creativ și inventiv pe care-l avea în alte situații? Ar fi fost derutată și ușuratică? Sau sigură pe ea și cu gesturi calculate?

Și în dormitor cum s-ar comporta? Cu acel spirit uimitor și inocent pe care-l cunoscuse la prima întâlnire, sau ca femeia caldă și vibrantă de mai târziu?

Gânduri periculoase, își dădu seama în timp ce simțea, clar, valuri de căldură. Merse spre fereastră și dădu deoparte perdeaua să privească spre curtea din spate. Ceea ce văzu, îl ului.

— E...? Un porc care doarme pe veranda din spate?

Danni veni lângă el.

— Da. E Marigold. Favorita bunicii. A fost a doamnei Walling. Ultimul pui fătat. De aceea nu a crescut prea mult.

Sebastian se gândi că nimic nu ar mai trebui să-l surprindă legat de familia ei.

— Bunica ta este, cu siguranță, ei bine, o persoană originală, nu?

Danni îi aruncă unul din zâmbetele sale exasperante.

— Chiar așa?

— Ai locuit aici tot timpul?

— O, nu. M-am născut la Raleigh. Părinții mei locuiesc acolo, dacă te interesează. Am venit aici când am intrat la colegiu, apoi m-am hotărât să rămân ca să-mi iau al doilea grad. Oricum, verile mi le petreceam aici. Pentru un copil este un oraș mare.

— Te-ai gândit să te măriți și să te stabilești aici?

— O, Doamne, nu! Am gânduri mari. Când termin în mai vreau să fac practică într-un loc exotic, poate în Bermude, Hawaii, Australia. Vreau să văd lumea. Nu știu dacă mă voi căsători vreodată. Măritişul și copiii le leagă pe femei de mâini. De obicei, nu pot ține pasul cu bărbații, dar dacă stai să te gândești, nici bărbații nu pot rămâne însărcinați.

— Asta cam așa e, murmură Sebastian.

— Nu mă refer la tinerele femei sau bătrânele doamne, sau Doamne ferește, la cele ținute în jug. Dar tu, Sebastian, cum ai vrea să arate soția ta?

— Eu... e târziu. Trebuie să plec. Când crezi că trebuie să mergem s-o vedem pe doamna cu pisicile?

— Magda. Are un program dezordonat. Ce zici de joi, pe la ora unu? Trec să te iau.

— Să mă iei?

— Din moment ce nu știi unde. Locuiește, mă gândeam că ți-ar fi mai ușor dacă te conduc.

Numai Dumnezeu știe cum conduce, se gândi Sebastian și adăugă:

— Conduc eu și tu îmi arăți drumul.

— Sebastian, drumul este prost până la Magda. Ai o mașină rezistentă?

— O, nu...

— Atunci, conduc eu. Am un jeep micuț, dar îmi rezolv treburile cu el. Trebuie să plec.

Și, ca și cum ar fi știut ce gândește, adăugă:

— Sunt un șofer foarte bun. Atunci, joi la unu. Ne vedem mâine.

— Bineînțeles.

Miercuri a trecut mai greu decât marți. În ciuda ideilor preconcepute în ceea ce o privea, lucrurile au mers bine. Chiar foarte bine. Chiar dacă era îmbrăcată, arăta și vorbea ca o ușuratică, Sebastian începuse să-și dea seama că dincolo de toate acestea avea o perspicacitate și o inteligență ascuțite și, surprinzător, un bun spirit organizatoric.

În timp ce el consulta animalele, ea îi puneă întrebări, din când în când. În pauze, învăța.

La sfârșitul zilei el privi peste sistemul de plăți și-l aprecie ca foarte eficient. O.K. își făcuse o părere proastă despre unele lucruri legate de ea. Nu era o flușturistică. Dar încă se mai îndoia că ea ar dori

să rămână aici. Dacă începuse să se plictisească și dorea să plece?

Era motivul pentru care se întreba dacă va reuși să-și termine cursurile și decise că da. Oricum ar fi fost, îi plăcea să se ocupe de animale și se pricepea să o facă. Aproape că n-ar fi vrut să recunoască, dar din ce văzuse în aceste două zile – ar deveni un foarte bun medic veterinar dacă s-ar putea stabili într-un loc pentru a profesa.

După plecarea ei se întoarse și privi în jur. Casa părea pustie, fără viață și singurătatea se accentuă după ce se duse la culcare.

Stătu încordat citind ultima revistă de specialitate și urmări câteva ore programul TV, dar când stinse lumina această stare îl copleși. Aprinse din nou lumina și stând în pat privi în jur. Un dormitor mai mare decât cel de la New York, cu ferestrele spre o grădină de flori frumoasă, chiar așa, neîngrijită.

Casa, deși luminoasă și aerată, o simțea fără viață, fără culorile strălucitoare și texturile pline de contrast care făceau din locuința lui Danni un loc atât de cald și de neuitat. Doar culorile și texturile o făceau caldă și de neuitat? Nu era chiar Danni, cu râsul său plin de viață și aura unei energii fără astâmpăr?

Chiar și atunci când nu făcea nimic, aerul părea că vibrează în jurul ei. Tot ce avea de făcut era să intre într-o cameră pentru ca aceasta să prindă viață.

Dar, gândindu-se acum la ea, singurătatea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Ce ciudat, fusese singur ultimii patru ani, chiar înainte de Sharon – dar niciodată nu se simțise singur. Niciodată până la

Danni.

Cele două femei erau atât de diferite și totuși atât de asemănătoare. Și Sharon fusese un fluture. Dar, în loc să treacă de la un subiect la altul, ca Danni, ea trecea de la o slujbă la alta, de la un bărbat la altul. Bineînțeles, când se căsătoriseră nu știa nimic despre ceilalți – nimic până în momentul în care rămăsese însărcinată. Nu, nimic până nu avusese copilul – se corectă el. Perioada sarcinii îl surprinsese nerăbdător și fericit. Încă își mai amintea sentimentul de bucurie care-l cuprinsese când i se pusese copilul în brațe.

Și-și mai amintea chinul sufletesc când aflase că acel copil, micuța și frumoasa fetiță, nu era a lui. Nici chiar Sharon nu fusese sigură dacă era a lui Jose, antrenorul de tenis, sau a lui Marcus, patronul, până când nu-și făcuseră testul de paternitate.

Oare nu învățase să nu se lase atras de fluturi? Nu învățase ce înseamnă eșecul?

Era aproape unu și jumătate, joi, când Danni apăru.

— Scuză-mă, zise, după ce opri în drum. Un idiot a parcat greșit în fața școlii și nu am mai putut ieși.

— Nu-i nimic. Oricum, nu aș fi putut fi gata mai devreme. Tocmai a plecat comitetul de doamne care mi-a lăsat provizii cât pentru toate regimentele unite ale armatei, forțelor navale și marinei comerciale.

— Societatea misionară. Cred că bunica le-a spus că te-ai instalat. Acum ești gata? Ai luat totul? Unde ți-e pisica?

— Nu e pisica mea și nu știu unde e. Aseară s-a hotărât să nu mă

mai conducă acasă. Azi dimineață nu a apărut nici măcar la micul dejun.

— Iat-o.

Danni îi arată fereastra din față unde, înăuntru, pisica se lăfăia la soare.

— Cum o fi ajuns acolo?

— O, pisicile găsesc întotdeauna calea înăuntru. Mă întreb cum îi va prii plimbarea.

Sebastian deschise ușa de la intrare, pisica ieși și se îndreptă direct spre jeep, sărind exact pe scaunul din față. Indiferentă, începu să se curețe în timp ce el își punea geanta în spate și se așeza alături.

— Ai o pisică tare ciudată, remarcă ea în timp ce ieșea în stradă cu spatele.

— Nu e pisica mea. Pisica, părând că-l contrazice, îi sări pe genunchi, privind pe fereastră.

— Poate ai dreptate. Nu e a ta pe cât ești tu stăpânul ei. Zâmbi.

Sebastian respiră adânc.

— E destul de adevărat. Se pare că nu mai am nimic de spus în legătură cu asta.

O studia pe Danni în timp ce conducea. Și mai mult roz și mov. Purta un tricou roz-mov, blugi cu margarete roz și mov brodate în partea de jos și pantofi sport roz. Era adorabilă și sexy. Întoarse capul spre fereastră, convins că mai sănătos ar fi dacă nu s-ar mai uita la ea.

Trecură de oficiul poștal, de magazin, de stația de benzină și de

restaurant, care formau centrul orașului și ieșiră din Denning Lane. Sebastian remarcă covorul de flori sălbatice, galbene, roșii, roz și albastre, de o parte și de alta a drumului.

— Ce frumos.

— Mulțumesc. Mi-a luat aproape toată vara trecută să realizez asta, dar mă bucur cum a ieșit.

— Tu ai făcut asta?

Deja văzuse cu o seară în urmă că frumusețea și culoarea erau importante pentru ea. Evident că dorea să ofere tuturor în jurul ei culoare și frumusețe.

Tot orașul a făcut-o. Eu doar am propus proiectul în consiliul municipal, primăvara trecută. Am crezut că va fi mai drăguț să privești flori sălbatice în locul întinderilor de iarbă uscată.

E o rușine că municipalitățile nu se ocupă de.R.la. Dacă ar fi avut-o pe Danni să le propună proiecte, ar fi făcut-o, se gândi el.

Danni întoarse pe un drum îngust și prăfuit și opri.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Sebastian, apoi văzu răspunsul. Patru pisici dormeau în mijlocul drumului. Să înțeleg că suntem aproape de casa Magdei?

Danni confirmă și ieși din jeep, le dădu la o parte, mai conduse câțiva zeci de metri înainte să, oprească și să repete figura. După vânătoarea de pisici, încercă să evite o duzină de hârtoape.

De fiecare dată lăsa să-i scape vesele epitete care-l făceau pe Sebastian să zâmbească. Pe unele nu le mai auzise niciodată. Chiar și limbajul ei era excesiv de colorat.

Când zări casa Magdei, zâmbetul îi pieri, înlocuit de un sentiment de teamă. Din cine știe ce motive și-o imaginase ca pe o cabană din lemn, iar pe Magda, o femeie bătrână, zbârcită, împărțind elixiruri și sfaturi localnicilor. Dar casa era imensă, în stil colonial olandez, cu coloane la intrare și lei de piatră de o parte și de alta a aleii. Semăna leit cu o plantație construită în terase. Danni își strânse buzele observându-i figura.

— Nu e chiar cum ți-o imaginai, nu?

— Hei, nu am spus...

— Nici nu trebuia. Oricum, mai bine să te pregătesc pentru întâlnirea cu Magda. Nu arată chiar cum te-ai aștepta.

— Te bucuri, nu?

Ea își reținu cu greu un surâs.

— Ai perfectă dreptate! Voi, orășenii, veniți într-un orășel de provincie și vreți imediat să ne puneți sub șablon. Ei bine, aici în White Creek, nimeni nu se supune șabloanelor.

Sebastian oftă adânc.

— O.K., atunci pregătește-mă.

— E un amestec între Katharine Hepburn și... – Se opri un moment încruntându-se, apoi zâmbind – și Popeye.

— Katharine Hepburn și Popeye?

— Vei înțelege când o vei vedea. Uite-o.

Femeia care deschise ușa casei era înaltă și elegantă precum Katharine Hepburn. Dar la o inspecție mai amănunțită îi puteai observa atât brațele musculoase ca ale lui Popeye cât și pipa strânsă

între dinți.

Nu fumează cu adevărat, îi șopti Danni, apoi no întoarse și-i întinse mâna. Salut, Magda.

— El e noul medic veterinar? Întrebă Magda cu voce gravă.

— Da. Ți-I prezint pe doctorul Kent. Sebastian, ți-o prezint pe Magda.

Magda îi scutură puternic mâna în timp ce-l privea pătrunzător.

— Trebuie să porți albastru. E o culoare norocoasă pentru tine.

— Nu prea port albastru. Și acum, în mod deosebit fac eforturi să evit culoarea asta, continuă în gând.

— Înțeleg că ai venit să-mi vaccinezi pisicile. Mă duc să le chem.

Un fluierat ascuțit și în câteva minute, pisici de toate formele, mărimile și culorile începură să apară înfășurându-i gleznelor, încât părea că intrase într-o mare de blănuri.

Când Sebastian se duse la jeep să-și ia geanta, își văzu pisica dormind încovrigată pe scaunul din față.

— Magda? E una din pisicile tale?

Magda se apropie și privi pe geam.

— N-am mai văzut-o. Ciudată pisică. Ai observat că are șase gheare la laba din spate? Un ochi albastru și unul verde?

— Da, are. Nu știi a cui o fi?

— Nu. Știu doar că bunica – era țigancă – spunea mereu că o pisică cu 6 gheare și ochi în două culori e ceva deosebit, așa că mă aștept să se întâmple ceva extraordinar.

În modul de a gândi al lui Sebastian deja se petrecuse ceva

extraordinar. Le găsisse pe Alice și pe Mad Hatter trăind bine, sănătoase, în White Creek, Virginia.

Trei

Ținând cont de numărul lor, toate pisicile au fost examinate și vaccinate într-un timp relativ scurt. Oricum, Danni cunoștea fiecare pisică în parte, vârsta și istoricul bolii fiecăreia. Sebastian nu știa cum reușise asta, dar fără ea ar fi fost derutat. Trebuia să recunoască faptul că Danni era de-a dreptul surprinzătoare.

Era după-amiază târziu când s-au întors acasă la Sebastian. Magda le oferise un prânz elegant, chiar original, cu sandvișuri din sardele și spanac.

Prânzul durase cam mult. Alungarea pisicilor le luase mai mult timp decât, servitul propriu-zis.

— Te mai pot ajuta cu ceva înainte de a pleca acasă? Întrebă Danni.

Pentru un moment, doar pentru un moment, Sebastian fu tentat să-i dea ceva de lucru doar pentru a mai sta împreună.

— Azi nu mai fac nimic, dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

— Oricând, cu plăcere. Pentru ce sunt buni asistenții?

Sebastian abia zâmbi.

— Noapte bună, Danni.

— Noapte bună, Sebastian. Pe mâine.

Când deschise portiera jeep-ului, pisica îi sări din poală, alergă pe

pajiște, se urcă în copacul de lângă casă și apoi pe acoperișul verandei.

— Ce-o fi cu ea? Zise frecându-și degetul acolo unde ghearele pisicii îi lăsaseră urme.

— Cred că de-abia aștepta să iasă afară. A petrecut aproape toată ziua înăuntru.

— Ea a vrut-o. Am încercat s-o scot afară cât eram la Magda, dar a sărit înapoi pe geam.

— Poate credea că ai de gând s-o lași acolo.

— Nu știu de ce ar fi crezut-o. Până acum a făcut exact ce a vrut, indiferent de ce am vrut eu.

— E un tip independent, nu? O urmărire în timp ce se plimba de colo-colo de-a lungul acoperișului verandei, mieunând.

— De ce plânge oare? Crezi că nu mai știe să coboare?

— S-a urcat acolo de una singură.

— Ei, haide. Ești medic veterinar. Știi doar că animalele se bagă deseori în locuri de unde nu mai pot ieși.

Sebastian coborî din jeep și se întinse în lumina după-amiezei târzii.

— Ce-ai vrea să fac? Își imagina ce-i va spune.

— Cred că trebuie să încerci s-o dai jos.

Asta știa și el.

— Ce trebuie să fac?

— Ai o scară?

— În magazia din spate. Dar... mi-e frică de înălțime.

Danni își dădu ochii peste cap.

— Aiurea.

— Urc scările și deschid fereastra. Poate pot s-o iau așa.

Danni sări din jeep.

— O.K. Haide.

— Lasă. Mă descurc eu.

— Ți-ai dat seama că ți-ai pierdut o groază de timp încercând să mă convingi că nu ai nevoie de ajutorul meu?

— Chiar că e pierdere de timp, nu? Nu mă ascuți nici măcar cât pisica.

— Nu ascult lucrurile pe care nu vreau să le ascult.

Danni îl urmă pe scări, curioasă să-i vadă camera. Ce i-ar putea destăinui despre acest bărbat?

Nu-mi spune mult, se gândi ea dezamăgită în timp ce intrau în hol. Dintr-o privire îi păru mobilată cu gust, dar pustie. Fără tablouri, fără plante, fără lucruri personale. Poate nu le despachetase încă. Sau poate le lăsase la New York. Exista, oare, ceva la New York de care voia să uite?

Sebastian intră într-o cameră goală la capătul holului.

— Asta dă spre verandă. Să vedem dacă ne va scuti de efort și va intra singură. Deschise fereastra și se aplecă în afară. Haide, pisicuțo.

Danni privea din spatele lui. Pisica stătea aplecată în afară, urmărindu-i. Putea să jure că în ochii ei neobișnuiți vedea un licăr de amuzament.

Sebastian continua să cheme pisica, dar aceasta stătea și-i

urmărea. Într-un târziu spuse:

— Las fereastra deschisă să intre când vrea. O.K.?

Se întoarse surprinzând-o pe Danni fără apărare la câțiva centimetri distanță de el. Ea era hipnotizată de ochii de culoarea nucii. Ce-o fi cu oxigenul? Gândi în timp ce se trăgea înapoi. Creierul parcă încetase să-i mai funcționeze.

— Eu, oh, ne vedem mâine. La nouă?

El dădu din cap.

— În legătură cu ziua de sâmbătă, la ce oră ai făcut programările?

— Sâmbăta oamenii așteaptă telefoane la domiciliu. Am și făcut o listă cu telefoanele pe care le ai de dat.

— Ai o listă?

— Bineînțeles. Toți au aflat că sunt asistenta ta, așa că m-au sunat. În definitiv, nu ți-ai instalat încă telefonul.

— Cel târziu în această după-amiază îl voi avea instalat.

Danni se întoarse din capătul scărilor.

— Înseamnă că va dura oricât (de mult) începând din acest moment. Dacă vrei să lași numărul meu de telefon cuiva, poți să o faci.

— Nu am cui.

La ușa de la intrare se întoarse și-l privi.

— Familia sau prietenii?

Nu se considera o persoană curioasă, dar ar fi dat oricât să știe ce-l făcuse să părăsească New York-ul. Și era convinsă că era legat de ceva ce se întâmplase acolo. Nu renunțase el la o profesiune de succes

în Manhattan ca să vină în White Creek să vaccineze pisici. Nu, era mai mult decât o evadare în White Creek.

— Nimeni.

Danni nu putea lăsa să-i scape ocazia.

— Și părinții tăi?

— Au aniversat de curând 40 de ani de căsătorie, undeva în Caraibe. Și dacă nu au altceva mai bun de făcut decât să mă sune, atunci vor avea de-a face cu mine.

Îi deschise ușa și ea ieși pe verandă.

— Oh, bine, dacă te răzgândești... Lăsa fraza neterminată.

— Mulțumesc. Și-ți mulțumesc că m-ai însoțit la Magda. A fost – zise zâmbind – o experiență.

O conduse la jeep și-i ținu portiera. Ea se urcă aruncându-i un zâmbet la înaltă tensiune.

— O experiență. Asta spune totul despre Magda. Și despre tine.

— Despre mine?

Danni îl privi fix cu ochii săi albaștri-violeți limpezi.

— Întâlnirea cu tine a fost o experiență, doctore Kent. O experiență foarte plăcută. Sunt bucuroasă că ești aici. Ești un om deosebit.

Urmări cum Sebastian deschise gura să spună ceva și apoi o închise. Ce idioți lăsase în urmă la New York că niciunul nu-i spusese asta până atunci? El se întoarse și merse încet spre veranda din față, în timp ce Danni îl privea gânditoare. Când ajunse pe treapta de sus privi înapoi spre ea.

Danni bâjbâi după cheile de la mașină înainte de a le pune în contact. Privirea lui Sebastian o făcea să fie nervoasă. În sfârșit, porni jeep-ul. Ridică privirea ca să-i facă semn, dar el nu mai stătea pe treapta de sus. Zăcea pe cea de jos.

— O, Doamne! O, Doamne!

Coborî din jeep alergând spre el. Zăcea acolo, singura culoare pe figura palidă fiind roșeața umflăturii care-i creștea rapid pe tâmpla. Dreaptă. Pisica ședea pe acoperișul verandei exact deasupra locului unde stătuse el. O placă din acoperiș căzuse lângă el pe treaptă. Pisica trebuie să fi mișcat placa de șindrila, ea căzuse și-l lovise pe Sebastian.

Creierul lui Danni trecu repede în revistă toate procedurile de prim-ajutor pe care le învățase. Ridică-i picioarele. Da, trebuie să facă asta. Controlează locul care sângerează. Îl studie cu grijă. Nu sângera prea mult. Doar o pată mică de sânge pe tâmpla dreaptă.

O.K. și mai departe? Încălzește-l. O pătură. O pernă și o pătură. Alergă pe scări și luă pătura și o pernă de pe pat. Îi puse perna sub picioare și-l acoperi cu pătura. Cheamă doctorul.

— Mi-e foarte cald, șopti Sebastian azvârlind pătura în timp ce încerca să se sprijine într-un cot. Ce s-a întâmplat?

— O, Doamne, ți-ai revenit. Ți-ai revenit. Danni își șterse ochii umezi. Stai liniștit, O.K? Mă reped la vecini să telefonez după doctor. Mă întorc imediat.

— Nu. Mă simt bine. Se ridică clătinându-se.

— Sebastian, te rog, așează-te, îl rugă ea. Cred că ai suferit un

șoc sau ceva asemănător.

— Mă simt bine, insistă el și se ridică cu greu în picioare, agățându-se de balustrada verandei, dar imediat se așeză din nou lăsându-și capul în palme.

— Știam eu! Mă duc să sun doctorul.

— Las-o baltă! Mă simt bine.

— Mă recunoști? Știi cine sunt? Știi cum te cheamă? Cum te cheamă? Cum te cheamă?

— Tu ești Alice în Țara Minunilor, iar eu March Hare.

Danni se făcu albă calvarul.

— Aduc doctorul.

— Am făcut o glumă proastă. Tu ești Danni, suntem în White Creek și pe mine mă cheamă Sebastian. Ți-am spus că mă simt bine. Mă doare puțin capul, asta-i tot. Ce s-a întâmplat, totuși?

— Nu știu prea bine, dar cred că pisica a atins una din plăcile astea vechi de șindrilă care a căzut în capul tău. Te doare și în altă parte?

Fără să se gândească, se așeză lângă el și îi pipăi coastele căutând o eventuală fractură. Nu că ar fi recunoscut vreuna dacă ar fi simțit-o, dar altceva nici nu putea face. Duritatea mușchilor sub degetele sale îi ridică o mulțime de întrebări în legătură cu pieptul lui. Avea păr sau doar puțin? Era aspru sau mătăsos? O, e oribil. Cum pot să mă gândesc la așa ceva? Are nevoie de un doctor, pe Sfântul Petru!

Sebastian o prinse de încheietură și-i immobiliză mâinile la pieptul lui.

— Mă simt bine, Danielle. Nu am nevoie decât să stau puțin întins. Asta-i tot. Vrei să mă ajuți să urc?

— Nu, bineînțeles că nu. M-aș simți mai liniștită dacă m-ai lăsa să-l chem pe doctorul...

— Și-ar pierde timpul. Mi-ar spune să mă duc să mă culc, ceea ce am și eu de gând să fac. Ție ți-ar spune să-mi pui o pungă cu gheață pe cap, ceea ce vei face de îndată ce mă urc în pat. Apoi îți va spune să mă trezești după o oră sau două și să te asiguri că știu în ce zi suntem și cine ești tu și-ți va spune să fii atentă dacă am amețeli. O vei face, nu-i așa?

Danni confirmă.

— Bineînțeles că o voi face. Dar tot mai bine ar fi să chem un doctor.

— De ce să-l mai deranjezi?

Încercă din nou să se ridice, de această dată cu mai mult succes, deși încă se mai ținea de balustrada verandei cu amândouă mâinile. În timp ce se întorcea să intre în casă, privi pisica iscodind de pe marginea acoperișului.

— Magda a avut dreptate asupra unui lucru. Spunea că pisica va face un lucru extraordinar. Și l-a făcut. Aproape că m-a omorât.

— Să nu mai spui asta nici măcar în glumă, zise Danni trecându-și un braț în jurul taliei lui.

Inima îi bătea foarte puternic și începu să simtă dureri și în alte zone ale corpului care, foarte probabil, s-ar putea transforma, mai târziu, în vânătăi, dar nu erau chiar puternice, așa că putu observa ce

bine se potrivesc ei doi, chiar dacă el era cu mult mai înalt decât ea. Părea atât de delicată, dar mult mai puternică decât arăta, observă el, simțindu-i brațul în jurul mijlocului.

Putea să-și odihnească obrazul pe creștetul capului ei și să-i respire mireasma dulce și ușoară a părului. Putea să-i simtă formele trupului lângă trupul lui și felul în care pieptul i se freca ușor de brațul lui. Și-și putea aminti în vii detalii cum îi simțise mâinile pe piept cu puțin timp înainte. Puternica pulsație de dorință din coapse fu anulată de un junghi în cap. Se așeză cu greu pe marginea patului.

Danni se așeză în genunchi în fața lui și-i scoase pantofii.

— Acum întinde-te. Te rog.

— Vreau să-mi scot cămașa. Nu vreau s-o șifonez prea mult. Nu-mi place să calc.

Își azvârli cămașa pe podea și, gemând, își lăsă capul să alunece pe binecuvântata moliciune a pernei.

— Nu te simți bine? Întrebă repede Danni. Vrei să chem doctorul?

— Totu-i bine. E minunat să stai întins. Nu mai fi îngrijorată, Danielle. Mă simt bine. Pe cuvânt.

— Nu știu. Nu prea cred. S-ar putea să fii într-adevăr rănit. Lasă-mă să mă uit la ochii tăi.

— De ce?

— Pupile inegale. Cred că e semnul unui șoc.

El deschise ochii, dar spuse:

— Nu e nevoie, am pupilele normale.

Se aplecă și privi în ochii lui.

— Arată O.K. dar mai târziu va trebui să-i mai controlez o dată.

— Dacă te face fericită.

— Mă face. Cobor să aduc pătura pe care am lăsat-o pe trepte și niște gheață. Mă întorc într-un minut. Nu încerca să te ridici.

Nu-i plăcea acest ton de îngrijorare din vocea 3i și avea de gând să o cheme înapoi și să o asigure că situația nu este atât de critică. Primise lovituri mult mai puternice decât aceasta și capul nu-l duruse mai tare decât acum, atâta timp cât stătea liniștit, dar nu zise nimic. Nu era sigur de: e. Poate pentru că îi făcea plăcere ca ea să se agite în jurul lui? Era, cu siguranță, o schimbare.

În timpul căsătoriei sale triste și obositoare cu Sharon fusese nevoit să facă mereu pe dădaca. Ea avusese nevoie de mult suport afectiv. Retrospectiv, putea să-și dea seama că nu-i făcuse nici un serviciu acordându-i credit și uscându-i lacrimile. Ar fi trebuit să o ajute să se maturizeze și să-și accepte asumarea responsabilității.

Avusese multe experiențe cu oamenii. Părinții săi fuseseră atât de preocupați să se realizeze, încât uitau, de multe ori, să achite datoriile casei, plata serviciilor publice sau aprovizionarea. Când devenise destul de matur să înțeleagă cuvintele „datorie neachitată” își luase responsabilitatea achitării notelor de plată, aducându-le cecurile doar pentru semnături.

Nu avea niciun resentiment față de părinți – îi iubea și le înțelegea preocupările profesionale. Chiar copil, fusese mândru de ei, mama sa era microbiolog, tatăl, istoric. Și el știa că părinții îl iubesc.

Își putea aminti, totuși, mai mult decât de vreuna din bolile copilăriei, cum își pregătea singur sucul de portocale sau supa de pui, sau cum se ducea la culcare. Într-un fel, vărsatul de vânt și pojarul nu fuseseră atât de grave ca să-i rețină întreaga atenție.

Și iat-o, acum, aici, pe domnișoara Danielle Sullivan, înfășurându-l în pătură, apoi dându-i ușor deoparte o șuviță de pe frunte înainte de a-i pune punga cu gheață pe locul unde îl rănise placa de șindrila.

— Să-ți aduc ceva? Întrebă ea. Vrei să bei ceva? Poate ceva rece?

— Mi-ar place. Am o cutie cu suc într-unul din dulapurile din bucătărie.

— O conservă? Danni strâmbă din nas. Nu cred. Mă întorc într-o clipă. Închide ochii cât sunt plecată, O.K.? Îl privi. Închide-i.

— Te întorci repede? O.K.

Vocea lui era ceva mai slabă decât ar fi fost nevoie, gândi el cu vinovăție. Dar fusese rănit și nu trebuia să fie lăsat singur mai mult de câteva minute.

Danni își lăsă mâna pe brațul lui.

— Mă întorc imediat, promit. Acum, te rog, închide ochii și odihnește-te puțin.

Se supuse. Parfumul pluti în aer chiar și după plecarea ei. Pleoapele i se închiseră în timp ce se gândea ce nume să dea acestui parfum.

S-a întors într-un minut. Chiar acum coada ei se desface lăsându-i i părul de aur să-i cadă peste brațe. Era dezamăgit că nu fusese el cel

care să desfacă acea împletitură. Își schimbase și îmbrăcămintea și acum purta mov – Unul din acele lucruri dantelate căruia i se spune „ursuleț” dar pe care el îl găsea încântător, decadent, plăcut și care era făcut să-i dezgolească frumoasele picioare – picioare surprinzător de lungi pentru o femeie atât de micuță. Țesătura subțire și mătăsoasă îi puneă în valoare pieptul tare, plin și sfârcurile întărite sub privirea lui fierbinte.

Veni spre el, parfumul ei plutind în întâmpinarea lui – mireasma trandafirilor în miezul verii.

— Iar el închise ochii să o savureze. O simți alături în pat și deschise din nou ochii.

Era pisica.

Miau. Își atinse nasul de cel al lui Sebastian.

Sebastian bombăni.

— A naibii pisică. Nu erai sigură dacă placa de șindrila m-a dat gata și ai venit să-ți termini treaba, nu?

Auzi pași alergând pe scări și Danni apăru în ușă.

— M-am întors, zise gâfâind. Ești O.K.? Ți-am adus sucul. Am fost acasă. E proaspăt. Bunica l-a făcut chiar azi-dimineață. Ți-am adus și o farfurie cu mâncare ca să ți-o încălzesc mai târziu.

Sebastian luă paharul cu suc de portocale și sorbi. În același timp, pisica se decise să încerce lichidul și aproape își băgă nasul în gura lui Sebastian. Sebastian bombăni din nou.

— Uite ce e, pisico, de ce nu te duci tu să te cațeri într-un copac sau, mai bine, să prinzi unul sau doi șoareci, ce zici?

Pisica sări imediat din pat și împinse ușa de la dormitor.

— Ce-a fost chestia asta? Întrebă Danni.

— Dacă pisica și-ar petrece mai mult timp îndeplinindu-și îndatoririle de pisică și mai puțin timp dându-mi de lucru, ar fi mai bine pentru toată lumea, zise golind jumătate din pahar dintr-o singură sorbitură. E bun. Mulțumesc.

Danni luă paharul pe jumătate gol și-l puse pe noptieră.

— De ce nu încerci să dormi puțin? Își trecu degetele peste umflătura de pe tâmpla lui, apoi aranjă punga cu gheață. Cum e? E bine pusă? După ce el o asigură de asta, adăugă: Te trezesc peste o oră să mă conving că te simți bine.

Supus, Sebastian închise ochii, iar Danni ridică de lângă pat revista veterinară, petrecându-și următoarea oră răsfoind-o. Privi la Sebastian. Arăta altfel când dormea. Liniile atât de proeminente de pe frunte erau acum estompate, iar ochii aceia sardonici și întunecați, acum închiși, îi dădeau înfățișarea unui copil neajutorat.

Această imagine fu imediat alungată de cea a pieptului puternic, bărbătesc, descoperit, de sub pătura pe care Sebastian o aruncase în timpul somnului. Danni își ținu respirația văzându-i frumusețea desăvârșită. Nu dăduse niciodată prea multă importanță corpului omenesc, nici chiar propriului corp. Își aduse totuși aminte că în adolescență își deplângea liniile plăcute ale corpului care brusc începuseră să atragă privirile lacome ale băieților de vârsta sa.

Corpul lui Sebastian părea extraordinar de bine făcut. Pieptul lat, musculos și bronzat continua cu șolduri înguste și coapse musculoase.

Fiecare parte, luată separat, arăta nemaipomenit, împreună arătau splendid. Revista veterinară îi alunecă neobservată de pe genunchi, în timp ce ea se ridică și se așează lângă el, pe marginea patului. Cu un deget îi atinse cicatricea subțire, palidă, care îi brăzda partea stângă a claviculei. Se întrebă ce oare se întâmplase. Părea veche, un accident din copilărie.

Se urcase în copac, sau jucase baseball, sau făcuse acrobații cu bicicleta? Fusesse genul de copil neastâmpărat care nu se teme de nimic, care-și încânta și în același timp își înspăimânta părinții?

Danni zâmbi imaginându-și-l pe Sebastian copil și-și trecu ușor degetele peste suprafața înroșită din stânga, care deja începuse să se învinețească.

Probabil că a căzut pe coaste. Când îl pipăise nu simțise vreo umflătură sau altceva deosebit, poate scăpase doar cu o simplă zgârietură.

Își dădu seama că degetele ei răsucesc o buclă întunecată. Era moale și era răspunsul la una din întrebări. Din nefericire, mai avea câteva mii la care să găsească răspuns. Se întrebă cum sărută. Buzele lui bine conturate și ferme, sărutând, ar fi devenit moi sau tari în clipele de pasiune? Își surprinse mâna coborând pe pielea caldă și arsă de soare.

El se trezi și gemu, apoi ridică o mână și-i cuprinse încheietura, ținând-o lângă pieptul lui. Deschise ochii.

— O, îmi pare rău. Te-am lovit?

Își privi mâna observându-și degetele furișate printre cărlionții de

pe pieptul lui. Când oare se întâmplase?

— Nu.

La auzul vocii lui răgușite privirile li se încrucișară, ochii căprui-aurii oglindind o dorință arzătoare. Privirea lui coborî pe buzele întredeschise, iar mâna stângă dădu drumul încheieturii și alunecă de pe braț, spre umăr, atingând fiecare parte a pielii ei. Degetele i se frecară de scobitura gâtului apoi alunecară pe ceafă trăgându-i capul spre spate.

Nu, nu e o idee bună, se gândi Danni. Nu ne cunoaștem decât de câteva zile.

Dar în clipa în care buzele li se întâlneau toată rezistența ei cedă. Gurile se acopereau perfect, a lui fierbinte și fermă, a ei moale și flexibilă, începuse atât de simplu, buzele lui abia mișcându-se pe ale ei, mângâind-o, ademenit-o. Treptat, tensiunea creșu și limba lui îi desfăcu buzele. Surprinsă de savoarea ei, deschise gura și vârful limbii pătrunse cu îndrăzneală.

Mâinile lui Danni alunecară de pe pieptul lui pe umeri și de pe buze i se desprinse un sunet de protest și abandon, în același timp. Corpul i se lăsă moale peste al lui. Încetase să se mai gândească la faptul că de-abia se cunoscuseră, încetase să se gândească chiar la faptul că era atât de bine. Nu se mai gândea la nimic. Un semnal de alarmă sună în adâncurile îndepărtate ale minții sale și deși nu putea spune de ce, făcu un efort, abia vizibil, să se îndepărteze.

Fusese suficient. Buzele lui Sebastian se supuseră, apoi se liniștiră, iar ea se ridică îndreptându-și o șuviță de păr de pe frunte cu

mâna tremurândă. Privirile li se întâlniră din nou și Danni observă că el era la fel de șocat ca și ea.

— Eh, ah, mă duc să-ți încălzesc cina, șopti ea.

Când se gândise la sărutările lui nu-și închipuise că va fi chiar așa de bine. Se gândise, totuși, la momente plăcute, ei bine, minunate. Nu avusese în vedere un asemenea seism.

Sebastian respiră adânc și privi la ceas.

— E prea devreme pentru cină, Danielle...

— Uite ce este, Sebastian, îl întrerupse ea. Eu... a fost o greșeală.

Nu vreau...

— Sunt de acord cu tine.

Îl privi îndelung, apoi zise:

— Ești de acord?

— Sunt de acord. Nu cred în combinațiile cu persoanele cu care lucrez, una la mână. Și apoi, nu sunt dispus să o fac cu cineva chiar în acest moment. Îndeosebi cu o Alice în Țara Minunilor, absolut fermecătoare și atrăgătoare.

Danni oftă ușurată.

— Nici eu.

— Trebuie să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Absolut. Altădată nu se mai poate întâmpla; ne-ar îngreuna relațiile profesionale.

— Categoric. Și nu cred că vreunul din noi dorește acest lucru.

Îi aruncă un surâs, evident forțat.

— Ei bine, de ce nu încerci să mai dormi puțin? Mă duc să-mi fac

de lucru pe jos – să fac ordine sau altceva. Se îndreptă spre ușă.

O strigă.

— Danielle? Te rog, nu încerca să aranjezi nimic. Am propriul meu sistem.

Ea confirmă cu un gest brusc și ieși din cameră.

Privi după ea. Crezuse tot ce-i spusese. Nu era tentat de combinații cu persoanele cu care lucra. Și nu căuta vreuna chiar acum. Mai ales, nu cu ea, care nu avea intenția să rămână. Nu ar amăgi pe cineva așa cum făcuse Sharon, dar totdeauna ar zbura pe altă floare.

Și, totuși, nu credea că avea să fie la fel de ușor. Ceva asemănător unei albine închisă într-o sticlă îi stimula libidoul. Poate aerul curat de țară sau celibatul care dura de patru ani. Sau, poate, Danielle. Danielle cu ochii ei violeți de culoarea panseluței și părul auriu și mătăsos. Și zâmbetul ei. Acel încântător surâs care pune stăpânire pe tine și-ți taie respirația.

Și buzele. Acele buze divine. Când le simțise desfăcându-se sub ale lui și simțise și_ dulcea apăsare a corpului ei, avusese senzația unei violente dorințe înăuntrul său, ca lovitura unui baros. Urmele acesteia încă îi mai ardeau șira spinării. Știa un singur lucru. Că va fi al naibii de greu să lucreze cu ea.

Trebuie să fi ațipit din nou pentru că era aproape șase și jumătate când Danni intră în cameră ducând o tavă pe care o așeză pe noptieră.

Privind oriunde în altă parte, dar nu în ochii lui.

— Bine.

Se ridică sprijinindu-și spatele de pernă. Se simți ușurat când

constată că durerea de cap cedase, cu excepția unei ușoare sensibilități pe locul lovit. În schimb, dorința nu-i dispăruse. Încă îi mai excita terminațiile nervoase în timp ce o privea pe Danni.

— Miroase frumos.

— Pui cu sos de lămâie, glazură de morcovi din grădina Magdei și fasole verde dintr-a a mea. Nu știam ce dorești să bei, așa că ți-am pregătit ceai cu gheață, dar, dacă preferi, îți pot face și cafea.

— Cum te simți? Întrebă cu glas cristalin sau dau o fugă până acasă să-ți aduc limonadă...

— Atât e suficient. Mulțumesc. O, Doamne, ce conversație pretențioasă. Nu mai aveau mult și vor discuta despre vreme sau despre vezica biliară a nu știu cui. Trebuia să înceteze.

— Danielle...

Se opri, nefiind sigur ce vrea să spună.

Chiar atunci pisica se agăță de piciorul patului, iar Sebastian, cu recunoștință, își îndreptă atenția într-acolo.

— Aha, hoțoman bătrân, unde ai fost toată după-amiaza?

— Ce are în gură?

— Poftim?

Danni arată spre ceva gri care se zbătea, dar înainte ca unul din ei să poată face ceva, pisica clipi și, după câțiva pași elastici de-a lungul patului, depuse chiar pe pieptul lui Sebastian un șoarece, un șoarece viu. Întotdeauna Danni își va aminti, în imagini descompuse, ce s-a întâmplat după aceea: Sebastian sărind, șoarecele alergând să scape, pisica speriată sărind pe tavă și împrăștiind în jur puiul și legumele.

Când șocul trecu, Danni își frecă pielea acolo unde o atinsese tava; pisica stătea într-un colț ospătându-se cu pui cu lămâie, iar Sebastian scutura glazura de morcovi și fasole de pe noptieră privind pisica cu dispreț.

— De ce, dracu', a făcut-o?

Danni își ridică privirea de la pata de mâncare de pe pantaloni.

— Ce să facă? Să-ți dea șoarecele?

— Mda.

— A făcut ceea ce i-ai spus să facă.

— Poftim?

— Cu puțin timp în urmă o alungase și spunându-i să se ducă să prindă unul sau doi șoareci, nu-i așa?

— Da, dar...

— Atunci de ce ești surprins?

— Danielle, vorbești de parcă ar fi înțeles ce-am spus.

— Și dacă a înțeles?

— Nu fi caraghioasă. A făcut ce-ar fi făcut orice pisică normală într-o casă plină de șoareci. Pisicile prind șoareci. Punct.

— Ești sigur că asta-i totul? Magda spunea că e o pisică deosebită.

— Și tu crezi tot ce spune ea?

Danni îl privi fix și nu mai zise nimic.

— Nu te mai uita așa la mine, bombăni cu ciudă. Ochii tăi iar...

— Iar, ce?

— Strălucesc într-un fel anume.

— Te simți bine?

— De fiecare dată când discutăm despre un subiect controversat – cum ar fi magia – ai acea privire ciudată care... care... pâlpâie spre mine.

Danni sări în picioare.

— Asta e. Chiar acum îl sun pe doctorul Hartman. Cred că ai halucinații. Sau asta se întâmplă, sau ți-ai pierdut o rotiță.

— Dacă mi-am pierdut o rotiță e pentru că vorbești fără întrerupere – dar nu contează. Mă simt bine, Danielle. Nu e nevoie să chemi pe nimeni.

— Atunci de ce ai spus acele lucruri caraghioase despre ochii mei?

Sebastian oftă și-și frecă ușor ceafa.

— A fost doar o izbucnire. La ce-ai vrea să te aștepti de la un om înfometat care și-a văzut cina devorată de un patruped?

Danni sări în picioare.

— Te rog să mă scuzi. Cred că ai ceva de mâncare. Ce-ai zice dacă am să curăț aici și am să-ți pregătesc ceva?

— De ce nu desfăci o conservă sau altceva? Mi-e atât de foame, încât în acest moment nu-mi mai pasă. Ce mănânc.

Pisica o urmă pe Danni jos.

— Încă nu crede în magie, îi șopti ea pisicii în timp ce o mângâia pe cap. Și are atâta nevoie. Atât de multă nevoie.

Patru

Danni pregăti o masă frugală din ce găsi în dulapurile bucătăriei, în timp ce el mânca, ea curăță petele de mâncare de pe jos și de pe pereți. Pisica stătea pe pervazul ferestrei cu coada tremurând, gata să se năpustească pe buretele care scârtâia de colo-colo.

Apoi au urmat cele mai. Neplăcute două ore pe care Danni le petrecuse vreodată. Stătea pe scaun ia picioarele patului, prefăcându-se că citește o revistă, în timp ce Sebastian întins în pat se prefăcea că urmărește programul TV. Ea îi arunca priviri furișe doar ca să observe dacă el îi aruncă priviri furișe. În sfârșit, pe la nouă și jumătate se ridică și puse revista pe noptieră.

— Cred că trebuie să plec. Vreau să-mi așez în ordine notițele pentru laboratorul de mâine. Mă întorc înainte de culcare să mă asigur că te simți bine. Poate voi avea răgazul să-mi adun hormonii într-o cutiuță drăguță și bine îngrijită.

— Nu e nevoie. Nu mă mai doare capul și, cu siguranță, nici amețit nu sunt. Continua să o privească cu un zâmbet neașteptat de amuzat.

Ea își feri ochii de privirea lui irezistibilă.

— Nu mă interesează și cred că voi dormi și mai bine dacă te voi controla. Am să las deschisă ușa din spate.

— Deschisă? De ce nu iei cheia?

— Sebastian, te afli în White Creek. Aici nimeni nu încuie ușile.

— Și crimele?

— Crime? Ultima spargere și intrare de aici a fost atunci când s-a

blocat ușa oficiului poștal și doamna Heard a sărit pe fereastra din spate. Și ultima dată când cineva a fost reținut pentru ceva a fost atunci când Sam Johnson a împușcat cocoșul bătrânului Petrie pentru că îi cânta sub fereastră.

Sebastian dădu din cap.

— Se deosebește mult de New York. Acolo aveam două rânduri de încuietori la fiecare ușa și sistem antifurt.

— Acesta este motivul pentru care te-ai mutat aici?

— În parte, poate. Cel mai mult simțeam nevoia schimbării decorului. În plus, obosisem să mai tratez căței nervoși și papagali răsfățați. Am văzut prea multe animale de casă, unele subdezvoltate, altele supraalimentate. Mi-era dor să văd câini de vânătoare normali și, uneori, vaci și cai. Mi-am petrecut vara anului în care am absolvit școala veterinară cu un medic de țară, veterinar în Connecticut. Mi-au plăcut mult orașelul, animalele, ritmul de viață mai domol. Nu-mi aduc aminte să fi cumpărat vreodată laptele sau ouăle. Așa că, atunci când m-am hotărât să părăsesc New York-ul după aproape opt ani, am căutat un loc asemănător.

Toate acestea au fost doar o parte din motivele care l-au adus aici – observă ea. Mai era ceva. Ceva care-i îndurera privirea. Trebuia să afle ce. Era ca un joc de puzzle pe care trebuia să-l rezolve, îmbinând, treptat, fiecare piesă.

— Cât timp ai locuit la New York? Întrebă, păstrându-și tonul nesigur.

— Opt ani. După vara petrecută în Connecticut, m-am mutat la

New York ca să-mi practic meseria.

— Unde ai copilărit?

— În Albany.

— De ce nu te-ai stabilit acolo să-ți practici meseria?

Pentru că tocmai o cunoscusem pe Sharon, ea mai avea un an de colegiu și nu voia să părăsească New York-ul. Dar nu-i răspunse lui Danni, doar ridică din umeri.

— Ai... spus că nu există nimeni în New York care să aibă nevoie să ia legătura cu tine?

Expresia feței lui Sebastian se înăspri.

— Așa e. Nimeni care să îndrăznească, cu atât mai puțin să încerce. Nici chiar Sharon. După ce a pus-o la punct ultima oară. Jose a luat-o pe Cindy în îngrijire. Fără copilaș cu care să se joace mămica și fără vreun bărbat după care să alerge, Sharon a încercat să-l convingă pe Sebastian să o primească înapoi. Dar el a reușit să ignore ochii înlăcrimați și surâsul tremurat pe care ea îl putea afișa oricând voia. Asupra lui nu mai aveau niciun efect.

— Acum plec acasă. Mă întorc pe la miezul nopții să văd ce faci. Noapte bună, Sebastian.

Porni spre ușă, apoi către pisica ghemuită lângă pat.

— Noapte bună, pisico. Apropo, i-ai pus vreun nume? Nu poți s-o chemi „pisicuțo”.

— De ce nu?

— Nu știu. Zâmbi. Dar cred că poți să-i dai un nume dacă vrei.

— Dacă mi-o lași pe cap am s-o botez Terminator.

— Terminator. De ce?

— Pare un nume potrivit de când a încercat să-mi dea în cap cu placa de şindrilă și să mă sperie de moarte cu șoarecele ăla. Ție cum ți-ar plăcea să-l cheme?

— Mie? Nu știu. Eu iubesc miturile și legendele. Când Sebastian dădu ochii peste cap, ea zâmbi. Știi ce părere am despre magie. Cred că l-aș boteza Merlin. Merlin, pisica magică.

— Merlin, Terminator.

— Dacă spui tu... Zâmbetul lui Danni se transformă în grimasă. Mă întorc imediat.

Sebastian făcu și el o grimasă.

— Te aștept.

Continuă să zâmbească astfel mult timp după plecarea ei.

Zâmbise mai mult în ultimele zile decât în ultimii opt ani. Datorită lui Danni.

Nu era deloc genul lui. Îi plăcuseră întotdeauna femeile înalte, zvelte și practice. Sharon fusese singura excepție și asta pentru că putea arbora un aer practic atunci când îi convenea. Pe de altă parte, Danni era micuță, cu forme rotunde și departe de a fi practică. Atunci, de ce se lăsa furat de gânduri? De ce-și imagina picioarele ei încolăcite în jurul iui și sânii ei striviți de pieptul lui?

Cum se întâmplase că această femeie deosebită îi putea trimite libidoul în spirală să perforzeze tavanul? Asta ar fi vrut să știe. L-ar fi plăcut să-și re trăiască viața într-un mod plăcut și previzibil – așa cum nu fusese până în ziua în care o cunoscuse pe Danielle Sullivan.

De ce camera i se părea deodată atât de goală? Se dădu jos din pat și începu să se uite la niște tablouri pe care le rezemase de perete. Poate că dacă ar agăța câteva, ar mai însenina locul.

La naiba, erau la fel de plicticoase ca și camera. Stai puțin.

— Sunt tablouri foarte bune, mormăi el pisicii și le sprijini de marginea patului pentru a le studia.

Calmă, pisica se îndreptă spre unul din ele și începu să zgârie rama cu gheare ascuțite.

— În fiecare din noi zace câte un critic. Goni pisica. Du-te și mai prinde un șoarece sau altceva, ce zici? Dar nu mi-l mai aduce.

Nu se hotărî să atârne tablourile, dar optă pentru un duș și bărbierit.

După duș își puse din nou blugii și cămașa și se așeză pe marginea patului să-și usuce părul cu prosopul. Își ridică privirea chiar în momentul în care Merlin intra în cameră cu alt șoarece atârnându-i în gură. Uimit, Sebastian urmări pisica sărind pe pervaz și dând drumul șoarecelui. Rozătorul înspăimântat făcu un salt pe fereastra deschisă și de acolo pe acoperișul verandei. Pisica clipi enigmatic și mieună.

— Să fiu al naibii! Prosopul îi alunecă pe jos. Ai înțeles ce-am spus, nu?

Pisica tocmai căsca. Își ridică piciorul din spate și începu să se curețe la fund.

— Nu. Asta e o nebunie. Nu e posibil să fi înțeles ce-am spus. Pur și simplu, ai făcut ceea ce orice pisică, cu sânge în vine, ar face

pentru a-și merita porția de mâncare, într-o gospodărie plină de șoareci. Sebastian se așeză în genunchi în fața pisicii și privind în ochiul verde impenetrabil pe care Merlin îl întorsese spre el întrebă: Nu-i așa?

Merlin căscă din nou, își trase labele dinainte sub el și închise ochii.

— De ce te-ai dat jos din pat?

Sebastian tresări auzind vocea lui Danni, apoi se întoarse și se ridică sprinten în picioare.

— Bună. Am făcut un duș. De ce te-ai întors atât de repede? Nu e încă miezul nopții.

— Nu am putut învăța. Mi-am făcut griji pentru tine, recunosc eu și se așeză alături. Mi-e rușine pentru examenul oral de laborator. În orice caz, m-am gândit că dacă vin aici să învăț poate aș reține mai mult. Îl privi, apoi zări pisica adormită. Sper că totul e bine, adăugă cu ezitare în glas.

Inima lui Sebastian făcu un salt mortal. Nimeni nu-și făcea griji în privința lui. Era prea competent și prea sigur pe sine. Și iată că, aici, exista un spiriduș, din cale afară de atrăgător, care purta numele de Danielle și căruia îi păsa de el. Se întinse și îi luă mâna.

— Mă simt bine, spuse el blând. Într-adevăr. Dar dacă te simți mai bine aici, ești binevenită.

Danni își ridică privirea și zâmbi, un zâmbet abia schițat, aproape rușinat. Era atât de drăguță. Îi întoarse zâmbetul, apoi privirile li se întâlniră, se susținură și zâmbetul pieri. Văzu izbucnind în ochii ei

aceeași dorință care îl stăpânea și pe el. Îi urmări limba umezindu-i una din buze.

Sebastian întinse un deget și merse pe urma pe care o lăsase limba, trecând peste buza de jos și apoi mișcându-se circular pe cea de sus.

— Nu e o idee bună, șopti Danni, stins.

— Știu.

Mâna îi alunecă înconjurându-i gâtul, îi prinse coada și i-o împinse pe spate. Îi susținu privirea în timp ce-i înălța coada, lăsând să-i alunece vârful pe un obraz, apoi pe celălalt și apoi în jurul gurii.

— Tu nu te combini cu persoanele cu care lucrezi, protestă ea, cu. Vocea chiar mai stinsă decât înainte.

— Așa e, șopti el. Își înfășură părul în jurul mâinii și foarte ușor o trase mai aproape.

— Dar... mi-ai spus..., că trebuie să ne asigurăm că asta... nu se va mai întâmpla. Pleoapele i se zăbură și se închiseră atunci când fețele li se apropiară mai mult.

— Da, șopti el lângă gura ei. N-ar trebui să se întâmple.

Își lipi buzele de ale ei în scurte sărutări. Îi sărută un colț al gurii, apoi celălalt. Îi mușcă ușor cu dinții buza de sus, apoi pe cea de jos. Dar gura iui nu i-o putea acoperi cu totul. Ar fi cazul să se oprească, gândi el, înainte ca buzele lor să se fi unit.

Se retrase cu intenția de a face exact ce gândise, dar își surprinse privirea zăbovind pe pielea netedă a gâtului ei: era fragedă, moale, plăcută. Să o guste doar o dată. Trebuia să guste măcar o dată. Își

trecu buzele spre scobitura gâtului. Capul lui Danni se înclină spre spate pentru a-i ușura mișcările. Sebastian profită, sorbind delicat, mușcând cu dinții, alintând cu limba. Lăasă o urmă umedă pe urechea ei, acolo unde îi supsesse lobul.

— Sebastian? Era o întrebare, rugămintă sau comandă?

Era pierdut.

— Da, Danni?

O sărută din nou, total, complet, cu o dorință imperioasă care cerea să fie satisfăcută. Limba lui o posedea, o cucerea. Și când limba ei îi răspunse, el deveni cel cucerit.

Mâna îi apucă tremurând părul, apoi îi alunecă pe spate, strângând-o mai aproape. Sâni ei moi se potriveau perfect pe suprafața mai tare a pieptului lui. Scoase un geamăt răgușit.

— Vrei să mă opresc? Gemu el lângă buzele ei.

— Nu. Da. Eu... da.

Sebastian respiră adânc și cu o voință de oțel, se retrase ușor și o eliberă, trecându-și degetele peste brațele ei, așa cum o mai făcuse.

— Sebastian. Vocea ei era confuză, cu nuanțe de frustrare.

— Danielle, ce facem?

— Nu știu. Își dădu părul pe spate cu mâna tremurândă, apoi se îndreptă pe scaun. Eu – ar fi fost mai bine dacă tu, dacă noi – știi..

— Mda. Sebastian chicoti pe înfundate. Punem pariu pe o mie, ce zici?

— Pariu pe ce? Că ne combinăm?

— Mda.

— Poate că suntem deja. Respiră adânc și-și dădu la o parte şuvițele de păr. Evident, niciunul din noi nu dorește complicații afective. Am prea multe lucruri de realizat înainte de a mă stabili. Își înalță capul. De ce nu vrei să te implici?

— Am fost o dată căsătorit. Nu a mers. M-am decis. Fără complicații, fără dulcegării care duc la dragoste.

Danni confirmă.

— Înțeleg.

Tăcu și ochii i se îngustară.

— Spune-mi, ai ceva de obiectat în legătură cu o relație-fără-obligajii?

— Ce propui?

Privirea lui stăruie pe buzele ei roz, încă umflate.

Ea își întoarse privirea spre pisica ce stătea pe pervazul ferestrei.

— Ei bine, te găsesc foarte atrăgător și nu pot să nu mă gândesc ce ar fi dacă tu, dacă noi, știi, am avea o... o aventură.

Își întoarse privirea spre Sebastian.

Nici dacă i-ar fi crescut aripi ca în povești și și-ar fi luat zborul n-ar fi fost mai năucit. Îl urmărea atent cum făcea eforturi ca fața să-i rămână imobilă. Dar, brusc, i se fixă în minte o imagine a amândurora îmbrățișați în pat. O vedea la fel de clar ca și cum deja se întâmplase. Părul ei auriu răsfirat pe pernă, ochii ei strălucind de dorință. Strângând-o la piept, aproape că i-ar fi putut simți sânii cu pielea ca mătasea și picioarele-i subțiri încolăcindu-se în jurul lui, corpurile lor mișcându-se cu pasiune în aceeași cadență.

Simți cum corpul îți reacționează la acest gând, dar Danni era prea ocupată să-i studieze fața pentru a observa.

— O aventură? Slavă Domnului că vocea nu-l dăduse de gol!

— Nu știu. Poate da. Poate nu. În mod sigur, nu acum, dar dacă admitem că există dorința... mă găsești atrăgătoare, nu? Nu fac presupuneri, dar mă refer la faptul că m-ai sărutat și mi-am închipuit...

— Ești atrăgătoare, spuse el brusc.

— Atunci, dacă admitem că dorința există și că poate vom avea o aventură, fără implicații afective, atunci lucrurile s-ar simplifica foarte mult. Nu va mai fi nevoie să flirtăm. Înțelegi?

— Mda. Nu era sigur că înțelesese tot. Să iei o asemenea decizie, nu-ți pare, mai degrabă, un târg?

— Și ce-i rău în asta? Dacă mai multe decizii s-ar lua în acest mod, totul s-ar sfârși cu bine. De fapt, nici nu ne-am decis dacă vom avea o aventură. Tocmai am admis că n-ar trebui să ne cramponăm tocmai de acest lucru. Singurul lucru pe care-l avem de făcut este să ne amintim regulile. Regula numărul unu: nu confunda pasiunea cu dragostea. Regula numărul doi: nu uita regula numărul unu.

— Și dragostea?

— Ce are a face asta cu dragostea?

— Nu crezi în dragoste? Tu crezi în magie. Nu e dragostea o parte din toate? Nu e dragostea sfârșitul basmului?

— A, ba da, cred în dragoste. Dragostea este magie. Dar acum nu am timp de ea. În plus, dragostea duce implicit la căsătorie și nu e nici momentul și, cu siguranță, nici locul pentru a mă mărita. Vreau să

cunosc lumea și vreau să-mi împlinesc sute, mii de visuri. De altfel, în ce privește dragostea, nu am avut bătaie de cap. Până acum. Se opri și-l privi curioasă. Nu cumva te-ai îndrăgostit de mine?

— O, nu. Sigur că nu.

— Dragostea și sexul nu înseamnă același lucru și atâta timp cât vom face această distincție, totul va merge bine, foarte bine. O aventură, dacă o vom stabili în viitor, poate fi un interludiu plăcut în viața noastră.

Un interludiu cu adevărat plăcut! De multă vreme nu mai avusese o conversație atât de ciudată.

— Sunt derutat. Chiar propui că ar trebui să... să o facem?

— Bineînțeles că nu. Oricum, nu acum. Poate nici nu se va întâmpla vreodată. Spuneam doar că dacă știm că s-ar putea întâmpla și ne vom aduce.

Aminte că suntem doi adulți pe deplin maturizați, cu autocontrol asupra emoțiilor noastre, atunci ne putem duce la culcare fără implicații mai profunde.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Danni se aplecă să-și deschidă fermoarul genții cu cărți scoțând un teanc de notițe. Te deranjează dacă învăț aici?

— A, nu.

O urmărire surprins cum începe să studieze hârtiile. Se simțea șocat că ea putea discuta acum despre dragostea fizică pentru că, apoi, cu ușurință, să-și îndrepte atenția spre altceva, total diferit, fără a omite niciun amănunt. Pe de altă parte, era captivat încă de imaginile

mentale în care ei doi se iubeau cu pasiune.

Un interludiu plăcut, hm? Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar dacă se va întâmpla să facă dragoste cu Danielle Sullivan ar fi dorit ca ea să i-o ceară. Nu s-ar mulțumi doar cu ceva plăcut. Ar fi dorit ceva teribil, fantastic, ca un cutremur. Și avea sentimentul că putea să-i ofere asta. Cu condiția ca ea să fi simțit ceva mai mult decât un interes oarecare. Trebuia să ardă de pasiune.

Deocamdată purtase cea mai stranie conversație din viața lui. Dar nu l-a surprins câtuși de puțin că o avusese cu ea. Pentru că, la urma urmei, ea era cea mai ciudată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

O fi mușcat din momeală? Am întins prea mult coarda? Nu, cred că am făcut o treabă grozavă luându-l un pic peste picior. Și nu cred că și-a dat seama că nu eram nici pe jumătate atât de calmă cum păream. Poate nici nu a bănuțit că am tot atât de multă experiență de viață cât el într-o noapte obișnuită de vineri.

Danni își puse deoparte notițele și fără jenă îl studie pe Sebastian în timp ce dormea. Trebuia să acționeze. Dacă ar continua acest duel, colaborarea lor ar deveni de nesuportat. Dar ea dorea să lucreze cu el. Teribil de mult.

În plus, dacă dorința lor comună ar rămâne nemărturisită, s-ar mulțumi doar să clocotească până când unuia dintre ei i-ar da de gândit că este ceva mai mult decât o simplă reacție chimică. O.K., nu atât de simplu ca o reacție chimică dar, fără îndoială, o reacție chimică.

Sebastian se mișcă în somn și se întoarse pe o parte, așezându-și

brațul peste pisica cuibărită lângă el. Pisica deschise un ochi somnoros, miorlăi subțire și adormi din nou. Danni simți o zvâcnitură fierbinte în interior. Îi plăcea să-l privească dormind – nici ea nu știa de ce.

Avea un păr atât de întunecat, des și foarte puțin ondulat, încât avea sentimentul că dacă l-ar lăsa să crească puțin, s-ar ondula chiar mai mult. Cârlionții mătăsoși de pe piept aveau aceeași culoare a nucii. Întinse un deget să-i atingă, apoi își retrase mâna. Trebuia să fie cuminte, așa că-și încrucișă brațele și-și căută o poziție mai comodă pe scaun. Îi plăcea să-l privească. Ar fi fost în stare să-l privească toată noaptea. Oftând adânc închise ochii. Doar un minut.

Danni lovi fluturele care-i gădila nasul. De-abia o atinsese.

— Pleacă, mormăi ea și-l lovi din nou. Se chinui să-și deschidă ochii și-l văzu pe Sebastian la capătul patului cu o aripă în mână.

— Bună dimineața, spuse el cu aceea voce răgușită și minunat de blândă.

Danni, care adormise pe scaun, sări în sus ca o săgeată, crispându-se, mușchii ei protestând din cauza poziției incomode în care stătuseră toată noaptea.

— Bună dimineața. Ce-ți face capul?

— Cât se poate de bine. Îți mulțumesc că ai rămas cu mine.

— Mi-a făcut plăcere.

— La ce oră trebuie să fii la laborator?

— O, Doamne. Cât este ceasul?

— Aproape opt.

— La naiba. Trebuie să fiu acolo la nouă, dar fac patruzeci de minute până la Norfolk. Nici duș n-am făcut și, ah, am adormit înainte de a termina de învățat. Voi cădea la examen. O știi de pe acum!

— Despre ce e vorba?

— Fiziologia animalului, îi răspunse în timp ce-și băga hârtiile în geantă.

— Cât crezi că va dura examenul de laborator?

Danni își ridică geanta plină pe umăr.

— Două ore, apoi trebuie să mă duc la bibliotecă. Trebuie să fug. Poate mai am timp să-mi schimb tricoul și să mă pieptăn.

— Ce-ai zice dacă te-aș conduce și pe drum ai mai învăța?

Danni se opri.

— Să mă conduci?

— Oricum trebuie să mai fac câteva cumpărături la Norfolk și sunt sigur că voi găsi ceva cu care să-mi omor timpul până pe la unu.

Danni îi zâmbi, ochii ei luminându-se în timp ce-l privea.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult. Poate luăm prânzul acolo. Invitația mea.

— Invitația mea.

— Nu are rost să discutăm. Îmi plătesc datoria.

— Oricum mă duceam la Norfolk.

— Atunci lasă-mă să plătesc măcar benzina.

— Danni, nu discutăm. Du-te și schimbă-te. Vin să te iau peste 20 de minute.

— Iuhu!

Sebastian își ridică privirea la ușoara bătaie în geamul mașinii și o văzu. Ieși din mașină și deschise portbagajul să pună geanta cu cărți.

— Ce-ai făcut la examen?

Danni nu răspunse. În loc de răspuns privi amuzată peste umărul lui.

— De data asta cu cine te-ai mai împrietenit? Sebastian se uită în jur și văzu un porumbel pe capota mașinii, la nicio jumătate de metru de umărul lui.

— Eu știu? Poate e unul din prietenii lui Merlin.

— Seamănă mai degrabă cu cina lui Merlin.

— Nu știu. Merlin a prins doi șoareci, asta doar cât am văzut eu și le-a dat drumul fără să le facă nimic.

— Poate e milos.

— Milos, probabil mai mult decât atât.

— Da, pasărea asta se pare că are o slăbiciune pentru tine. Amândoi urmăriră porumbelul cenușiu care sări un pas mai aproape. Și încă unul. Haide, întinde mâna.

— De ce?

— Să vezi dacă te lasă să-l atingi.

— E ridicol, spuse el, dar o întinse. Porumbeii caută adesea o mână întinsă dar, de obicei, nu le permit străinilor să-i atingă... își lăsă ușor degetele peste capul păsării. Să fiu al naibii.

Apoi privi uluiți cum un alt porumbel coboară lângă primul, foarte aproape, cu gâtul întins, așteptând parcă să fie și el mângâiat. Danni îl privi ciudat.

— Întotdeauna ai atras animalele în felul ăsta?

El dădu ușor din cap.

— Nu. Dar există o explicație perfect logică. Suntem aproape de campusul universitar. Porumbeii sunt, probabil, obișnuiți să fie hrăniți aici. Asta-i tot. Când îi văzu privirea sceptică adăugă cu mai multă forță: Asta-i tot!

— Dar, Sebastian, asta nu ți se pare ciudat? Adică Merlin, pisica și Jonathan Livingstone Pigeon, care-i aici...

Tăcu auzind înjurătura voalată a lui Sebastian și-i zâmbi îndreptându-se spre cafenea.

Discutară degajat, mâncând sandvișuri cu brânză și cartofi prăjiți. Sebastian privi pe fereastră, peste umărul lui Danni, la cei doi porumbei cocoțați pe capota mașinii, apoi întâlni ochii lui Danni care licăreau spre el. Existența lui nu avusese niciun sens. Niciunul, până când Danni Sullivan nu intrase în viața lui, fluturând din aripi.

— Ce facem după-amiază? Întrebă Danni, muind ultimul cartof prăjit în ketchup.

— Cred că o să mă întorc în oraș să văd dacă mai au de gând vreodată să vină să-mi instaleze telefonul.

— O, Jamie și Buford se vor ocupa de asta. Ei lucrează după un program propriu.

— Nu-mi pasă care e programul lor. Când am vorbit cu ei miercuri mi-au promis că până joi mi-l instalează, azi e vineri și tot nu am telefon.

Danni oftă.

— Nu au specificat joia cărei săptămâni, nu?

— Nu. – Dar...

— Trebuie să ie ceri socoteală în termeni mai aspri. Dacă au spus că o vor face joi, o vor face joi – într-o joi – a oricărei luni. Zâmbi văzând expresia exasperată a lui Sebastian. Ei, ți-ai dorit viață de provincie, asta-i viața de provincie.

Îl studie, mâncând ultimul sandviș. Arăta atât de atrăgător când era deconcertat, supărat sau exasperat. Multe ploșnițe în dulapul lui cu haine! Dar avea sentimentul că omul din dulap merită toată atenția. Își scutură capul, se ridică și-și azvârli pe umăr geanta.

— Cred că trebuie să plecăm.

În timp ce se îndreptau spre mașină, un alt porumbel se apropie de ceilalți doi.

— Mă întreb dacă cineva a mai făcut vreo ecranizare după Păsările, zise Danni caustic, dar tăcu imediat sub privirea lui Sebastian.

— Amuzant, bombăni el și se aplecă încet să deschidă portiera. Acest gest îl puse față în față cu primul porumbel care sări un pas mai aproape și gunguri spre el. Pe Sfântul Petre, vrei să mă lași în pace? Ca într-un singur gând cele trei păsări își luară zborul. Sebastian scăpă cheile. Se aplecă să le ia și când se îndreptă întâlni privirea uimită a lui Danni. Nu spune nimic, o avertiză el. Niciun cuvânt.

Danni ridică mâinile.

— Nici nu mă gândeam. Faptele vorbesc.

Se învârti fără rost aproape toată după-amiaza, așteptându-i pe

Jamie și pe Buford care promiseseră să se arate „astăzi, doctore, pregătește-te “. Se ocupă cu mărunțișuri de rutină, printre care și o solicitare de a vedea o vacă de lapte căreia îi pierise pofta de mâncare.

Danni curățase biroul vechi din lemn de stejar din cabinetul de consultații. Atârnase perdele în sala de așteptare și terminase cu aranjarea cuștilor în camera din spate. Sebastian, care între doi pacienți își petrecuse aproape toată după-ămiaza aranjându-și instrumentarul pentru a fi mai ușor de găsit la nevoie, urmărea forfoteala ei de colo-colo.

Fusese întotdeauna un lup singuratic și nu-i plăceau oamenii ținuți sub papuc. Dar pe Danni o plăcea în preajma lui. Era atât de zvăpăiată. Fredona în cabinet, cânta în sala de așteptare și fluiera pe ton jos în camerele din spate.

Încă nu era sigur ce-l atrăgea la Danni. Nu era genul lui, dar era atras de ea.

Poate că tot ce spusese ea noaptea trecută era chiar un târg. Dacă și-ar accepta atracția unul față de celălalt treaba ar merge mai bine. Plăcere, pasiune fierbinte și nicio obligație. Și, poate poate, va reuși să și-o scoată din inimă.

Cinci

— Ei, cred că suntem aproape gata.

Sebastian auzi un zgomot.

— Gata pentru ce? Știa oare ia ce se gândise?

— Gata să aducem înăuntru animalele pentru noapte. Ce credeai că voiam să spun?

— Eu – nimic. Nu știa și era aproape dezamăgit. Mi-ai fost de mare ajutor azi. Mulțumesc.

— Ești gata pentru cursele de mâine?

— Ah, da. Ai lista cu adresele?

— De fapt, o am în geantă! Tăcu și privi în jur.

Pe undeva, pe aici. Aș fi putut jura că am pus-o într-un colț în sala de așteptare.

Următoarele cincisprezece minute le pierdură căutând geanta, în final găsind-o într-o cușcă din spate.

Triumfând, Danni o pescui de acolo și ridicând-o, spuse:

— Am găsit-o. Cum o fi aterizat acolo? Și ce voiam să fac cu ea?

— Lista.

— A, da.

Se opri și scotoci în geanta imensă.

Sebastian rămase cu gura căscată văzând ce are înăuntru. Ar fi fost o mare surpriză la emisiunea Să încheiem o afacere. Dacă prezentatorul emisiunii concurs, Monty Hali, ar fi cerut cuiva să-i dea o lămâie, o pereche de șosete roz, un roman de dragoste, o cutie cu creioane și un dispozitiv de telecomandă, atunci Danni ar fi câștigat premiul.

— Iat-o! Exclamă ea și flutură o bucată de hârtie. Să vedem. Doamna Walling a întrebat dacă poți trece să-l vezi pe Peanut. E vremea să-i faci baia săptămânală, să-l pregătească pentru vară și ar

vrea să te obișnuiești cu el. Apoi, bătrânul Petrie este supărat din cauza iepei. Are ceva la unul din picioarele din față. John McLendon are o iapă care alăptează pentru prima oară și ar vrea să o vezi. Magda dorește să te duci din nou la ea. A mai adoptat cinci pisici de la orfelinatul pentru animale din orașul vecin.

— Încă cinci?

— Are un contract cu orfelinatul. Dacă ei țin pisicile două săptămâni și până atunci nu le adoptă nimeni, le ia ea. De obicei reușește să le găsească un adăpost, dacă nu, rămân la ea.

Sebastian ridică din umeri. Nu putea să o acuze pentru asta.

— Doctorul Adams a încheiat vreodată vreun contract cu ea, i-a dat vreo chitanță de plată sau altceva?

— Nu. Cred că niciodată nu i-a trecut prin minte. În plus, până acum câteva luni avea doar douăsprezece pisici sau cam așa ceva.

— Bine. Este o problemă pe care o voi discuta cu ea. Poate am să-i ofer o mică bonificație.

Un zâmbet îi făcu ochii să strălucească și figura i se destinse. Își puse mâna pe umărul lui.

— Ai face un lucru minunat. Ești un om deosebit, Sebastian Kent.

Sebastian îi privi întâi ochii albaștri-violeți, strălucind cu luminițe argintii, apoi în jos, mâna delicată așezată pe brațul lui. Avea sentimentul deosebit că toate gândurile despre sex fierbinte și fără probleme fuseseră ridicole.

Atunci de ce nu se putea opri? Se întrebă ridicându-i mâna la

buze. Și le lipi de partea dinăuntru a degetelor ei, apoi întorcându-i mâna depuse un sărut în mijlocul palmei. Îi auzi respirația și privirile li se întâlneau. Văzu în ochii ei tot ceea ce și-ar fi dorit.

Ținându-i mâna, o trase mai aproape. Își ridică cealaltă mână și-i cuprinse fața, ridicându-i-o spre el.

— Danielle? Șopti el.

— Știu.

Nu o sărută imediat. Își plimbă degetul mare în jurul buzelor ei, încercând să se convingă că e nebun. Era curată nebunie să o dorească în felul acesta, curată demență să dorească să-i guste din nou buzele. Și le apropie de ale ei. Ei, da, era dement.

Și dacă nu era încă nebun că o dorește, buzele ei îl vor scoate din minți. Încercă să se convingă că nu erau cele mai moi buze pe care le sărutase vreodată, sau cele mai dulci. Încerca. Dar nu reușea.

Încerca să-și convingă brațele că ar simți la fel dacă ar îmbrățișa-o pe oricare altă femeie. Dar ele nu-l credeau...

Când ea își desfăcu buzele sub ale lui, invitându-l, inima îi tresări în piept. Și când ea îi înconjură gâtul cu brațele, trăgându-l mai aproape, simți un spasm pornind din interior. Era zguduirea tuturor principiilor în care crezuse în ultimii patru ani. Crezuse că nu va mai dori nicio legătură sentimentală, dar acum începea să se îndoiască. Dar, în primul rând, nu voia să se lege de un alt fluture. Oricum, era captivat de unul așezat pe mâna lui.

Ca să zboare, fluturilor trebuie să le oferi un pretext. Fără tragere de inimă, cu buzele lipite de ale ei, se liniști, se calmă.

Privirea ei blândă, pierdută, aproape îl dezlănțui. Nu mai dorea nimic altceva decât să-i strivească buzele sub ale lui. Și pentru că o dorea atât de mult hotărî că e mai sigur – și mai prudent.

— Să o facă. Nu, până când nu va descoperi cum să prinzi și, în același timp, cum să lași un fluture să zboare liber.

— Sebastian? Vocea lui Danni era cea mai j dezolantă șoptă.

Sebastian nu se putu abține să nu îi mângâie obrazul.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat azi, Danielle. La ce oră vrei să vin să te iau mâine? Vocea îi era caldă și mângâietoare, dar conținea un evident ton de concediere.

Danni respiră adânc.

— Hm, când vrei tu, mie-mi convine oricând. Amintește-ți că lucrez pentru tine.

Sebastian zâmbi. Se întrebă cât timp își va aduce ea aminte acest lucru.

— Atunci vin la zece. O conduse spre ușa principală. Apropo, nu vrei să iei niște mâncare acasă? Niciodată nu am să pot mânca tot ce au adus.

Danni îl urmă în bucătărie.

— Ce-ai zice dacă te-aș scăpa de puiul prăjit? În vocea ei încă se mai simțea unda de slăbiciune de acum câteva minute.

Sebastian încercă să o ignore și deschise frigiderul umplut până la refuz. Îi dădu o casoletă înfășurată în folie de aluminiu.

— Sigur nu vrei două? Cred că pot umple un coteț întreg cu tot ce-i aici. Și aș mai adăuga una sau două caselete. Îți place conopida?

Am patru feluri, toate cu brânză deasupra și mai am și budincile astea de porumb. Îi dădu câte una din fiecare.

Luă una din tăvițele cu biscuiți de deasupra și înhăță una din cele șapte bucăți de plăcintă de pe masa din bucătărie. Deschise ușa din față, o ajută să pună totul în mașină și rămaseră perplecși. Acolo, pe balustrada verandei, stăteau doi porumbei.

Ochii lui Danni se măriră, își umezi buzele și spuse:

— E bine dacă nu sunt Jonathan Livingstone Pigeon și prietenul lui.

— Nu sunt aceiași, dădu Sebastian din cap și spuse mai mult pentru sine: Nu pot fi ei.

— Ba da. Îl privi pieziș. Depinde ce vrei să crezi.

— Cred în ceea ce e logic și posibil.

— Sebastian, când vei învăța că a fi logic tot timpul e plictisitor? Și că unele lucruri defid logica. Se opri, își umezi buzele și continuă: Știi la ce mă refer, sau pisica sau lovitura la cap.

— Cum adică?

— Spuneai că înainte nu aveai această influență asupra animalelor. Nu crezi că de când a apărut Merlin și ți-a căzut placa de șindrilă în cap lucrurile au căpătat o nuanță supranaturală? Mă întreb dacă nu e magie.

Vocea ei era foarte serioasă, dar în ochi îi apăruseră acele sclipiri exasperante. Umor și fantezie? Sau vorbea chiar serios?

Sebastian își petrecu seara la televizor, mâncând biscuiți Oreo, dar dacă cineva l-ar fi întrebat ce urmărește nu ar fi putut spune.

Mintea îi era ocupată cu examinarea și clasarea problemelor.

Problema numărul unu: O pisică cu șase gheare și doi ochi ciudați era interesantă, cu siguranță, dar nicidecum nemaipomenită. Și ce-i cu asta? Nimic.

Problema numărul doi: l-a spus pisicii să" se ducă la vânătoare de șoareci. Mare scofală. Această casă veche era plină de șoareci, așa că nici asta nu însemna nimic.

Problema numărul trei: Doi porumbei stăteau pe capota mașinii. Erau în apropierea campusului universitar și erau, probabil, obișnuiți să primească de pomană. Și? Nimic.

Problema numărul patru: Doi porumbei care semănau cu primii stăteau pe balustrada verandei. Toți porumbeii seamănă între ei. Și dacă se gândea că asta ar putea însemna ceva și-ar pierde prea mult timp cu Danielle și prea puțin cu persoane normale, cu scaun la cap. Ah, se gândi el satisfăcut, logica totdeauna învinge.

Totuși, pregătindu-se să stingă lumina, nu putu rezista să nu întrebe motanul, ce stătea pe pervazul ferestrei, dacă nu vrea să doarmă în pat. Ignoră sentimentul de ușurare pe care-l simți când pisica doar deschise un ochi somnoros și apoi îl închise din nou. Zâmbind în sinea lui, stinse lumina și plecă la culcare.

Când se trezi a doua zi dimineață, capul îi era cuibărit lângă ceva cald și moale. Pentru o fracțiune de secundă își imaginează că sunt sânii plini ai lui Danni. Nu putu să meargă cu imaginația ceva mai departe. Și-ar mișca obrazul de pe sânii ei și i-ar lua sfârțul tare în gură, făcând-o să-și piardă răsuflarea. Și-ar plimba mâinile în jos pe corpul

ei spre cuibul cârlionțat și mătăsos – trebuia să fie de un blond deschis – și s-o excite până când ea îl va ruga să o ia.

Îi plăcea ideea ca ea să-l roage să o ia. Îi plăcea atât de mult, încât simți cum crește și palpită de dorință. Oftă și încercă să se întoarcă în umbra plăcută care se așterne între starea de j somn și cea de veghe. Își îngropă din nou | obrazul în moliciunea de lângă el, dar auzi un zgomot ciudat. Asta-i mai lipsea, să se scoale în fiecare dimineață cu gura plină de păr.

— De ce nu te duci să te culci pe pervaz? Murmură el, dar se opri perplex când pisica își înalță capul cu aer de regină, disprețuitor, ca pentru a-i aminti că el o invitase să doarmă în pat.

O.K., deci, problema numărul cinci: Pisica a dormit în pat. Pisicile iubesc confortul. Patul era confortabil. Deci, nici asta nu însemna nimic. Totuși, în timp ce se ridică din pat simți ca o lovitură în creștet. Toate aceste prostii îi dăduseră dureri de cap.

Înghiți cu cafea două tablete și mănâcă la micul dejun pui fript rece, apoi citi săptămânalul. Se simți mai bine după toate astea. White Creek Gazette era un ziar de scandal, plin de știri din orașel. Era o schimbare plăcută și binevenită față de știrile cu care era familiarizat: jafuri, crime și manevre politice.

Îi plăcea să citească despre acțiunile fundației de înfrumusețare a orașului, a cărei președintă era Danielle Sullivan, rezumatul unui meci de baseball între pompierii voluntari și membrii corului bisericii – la care participase și Danielle Sullivan, un articol despre oaspeții din afara orașului care fuseseră găzduiți de familia Foster.

Exista chiar un mesaj de bun venit pentru doctorul Sebastian Kent, noul medic veterinar din Big Apple.

Pentru o doamnă care susține că va părăsi orașul de îndată ce-și va lua examenul de grad, este până peste cap îngropată în acțiuni. Se întrebă dacă ea știa că fiecare ședință de consiliu municipal la care asista, fiecare joc de baseball în care juca, fiecare comitet pe care-l prezida, era o altă rădăcină care o lega de acest loc.

Cunoscuse acest gen de legături. La New York ar fi renunțat la ele. Chiar și atunci când s-a însurat cu Sharon, a căutat un apartament, nu o casă. A căutat un cabinet de închiriat, nu unul de cumpărat. Poate că în subconștient își dăduse seama că Sharon nu va fi decât ceva trecător. Dar aici, acum, era o altă poveste. Era de scurt timp în oraș și deja se îndrăgostise de el.

Îi plăcea prietenia deschisă a oamenilor – chiar dacă nu ți-au instalat telefonul la timp. Îi plăcea țârâitul greierilor dincolo de fereastră, în locul vacarmului și vuietelor de fiecare zi și noapte ale metropolei. Îi plăcea că poate pleca de acasă fără să încuie ușa.

Îi plăcea ideea să cunoască oamenii după nume și să se oprească la vreo discuție despre vreme cu diriginta oficiului poștal, când se ducea cu vreo scrisoare. Îi plăcea chiar să știe că în White Creek, Virgie Pace, care se îmbrăca precum bunica din ceruri, era o excentrică fermecătoare. La New York nu s-ar fi uitat nimeni la ea a doua oară.

Plecă de acasă să se întâlnească cu Danni pe la zece fără cinci minute. Ședea în balansoarul de pe verandă sorbind dintr-o cană cu

ceai. Arăta minunat, cu ochii somnoroși și căscând. Îi zâmbi și îi spuse:

— Scuză-mă. M-am trezit doar de câteva minute. Am dormit mai mult pentru că am învățat aproape toată noaptea.

Era îmbrăcată în blugi excentrici și o bluză fără mâneci cu nasturi în față. Nici roz, nici mov? Era aproape dezamăgit. Ea căscă din nou și se întinse. Nasturii se desfăcură puțin și văzu dedesubt o bucățiță de dantelă roz. O, Doamne! Nu era sigur că va fi capabil să o mai privească fără să se gândească ce purta sub bluza de culoarea cireșei.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, spuse brusc. Unde mergem mai întâi?

— Cred că trebuie să trecem mai întâi pe la doamna Walling. Sâmbăta, după prânz, se duce la biserică și vrea să se asigure că totul e pregătit pentru duminică. Apropo de duminică, vrei să mergi mâine la biserică? E locul potrivit de cunoscut oamenii.

— Cred că aș putea. La ce oră începe slujba?

— Cea catolică, la opt dimineața. Orele de duminică ale Școlii protestante încep la zece. Slujba la unsprezece.

— Slujba catolică?

— Cea mai apropiată biserică catolică e la treizeci de minute de aici. Unii localnici se duc la Waverly și Norfolk, alții rămân aici. Părintele Patrick se oprește aici duminică dimineața în drum spre slujba de la ora zece din Suffolk. Pe Gregory nu pare să-l deranjeze.

— Cine e Gregory?

— Pastorul. Cred că-ți va plăcea. Este tânăr și energic, pasionat și

implicat într-un milion de procese. O jumătate dintre femeile care vin la biserică îl iubesc la nebunie, cealaltă jumătate și-au împins fetele în brațele lui. Își mușcă gânditoare interiorul buzei, apoi spuse încruntându-se: Bineînțeles că lucrurile se pot schimba când te vor cunoaște pe tine.

Vorbea cu căldură sinceră despre acest Gregory. Sebastian era deja sigur că nu-i va plăcea. Toate femeile îl iubesc la nebunie sau doresc să-și mărite fetele cu el? Oare Danni îl iubește și ea la nebunie? Și dacă e așa, ce a avut de câștigat când l-a sărutat așa cum l-a sărutat?

— Acum, fii atent cu Peanut, îl avertiză Danni când intrară pe drumul spre doamna Walling. Nu-i prea plac străinii.

Lui Sebastian nu era nevoie să i se spună să fie atent în preajma unui bivol indian sau a oricărui animal cântărind sute de kilograme. Vedea capul uriaș al taurului după gardul de lemn care separa izlazul de grădina familiei Walling. Trecu dincolo de gard la doi metri distanță pentru a-i permite taurului să se obișnuiască cu mirosul lui. Danni sări peste gard și-l scărpină între coarnele răsucite.

Spre surprinderea lui, taurul își întinse capul înainte, în direcția lui și mugii.

Danni își ridică o sprânceană.

— Nu-i ciudat?

— Ce?

— Cred că vrea să-l mângâi.

Sebastian privi taurul cu prudență.

— De unde știi?

— E clar ca lumina zilei. Și-a îndreptat nasul în direcția ta și a mugit.

Sebastian făcu doi pași mai aproape și întinse mâna, gata să sară înapoi la nevoie. Peanut își lipi capul de palma lui ca un câine care dorește să fie mângâiat. Îl scărpină după ureche și se întoarse spre Danni.

— Nu pot să cred, șopti ea. De obicei îi trebuie ore, chiar zile, să se acomodeze cu cineva. Pe cuvânt. Îl privi îndelung, apoi respiră adânc. Încă un lucru supranatural.

— Nu începe iar, Danni. Sunt medic veterinar și mă simt bine în preajma animalelor. Ți-o poate spune și el.

— Bine, zise Danni. Dar nu ar putea spune același lucru și despre doctorul Adams pe care l-a fugărit peste izlaz de prima dată când a venit aici.

Mai discuta ră câteva minute cu doamna Walling, apoi plecară spre John McLendon. John avea un teren chiar la marginea orașului pe care creștea câțiva cai, una din iepe fiind acum la prima naștere. Totul era în ordine și după prânzul oferit de Mary McLendon se duseră la Magda.

Magda nu era acasă, dar lăsase un bilet agățat de ușa principală anunțându-i că pisicile sunt în camera de serviciu. Sebastian văzu pisicile, lăsând și el o chitanță lipită de ușa camerei de serviciu. Danni fluieră când văzu totalul sumei. Erau doar câțiva cenți în plus pe care-i adăugase notei de plată. La naiba. Cum își putea închipui că ar mai

putea păstra distanța de siguranță când el făcea gesturi atât de drăguțe? Cum ar putea spera să aibă o aventură nemaipomenit de pasionantă, fără implicații emoționale adevărate când îi plăcea fiecare amănunt pe care îl descoperea la el?

Nu că s-ar fi îndrăgostit de el, se asigura pe sine, dar poate ar deveni buni prieteni. Se întrebă dacă ar fi posibil să aibă o aventură pasionantă fără a afecta sentimentul de prietenie.

— Unde locuiește domnul Petrie?

— Oh, ceva mai jos. Scuză-mă, Sebastian. Trebuia să mă fi gândit să luăm jeep-ul. Drumul îți va face praf cureaua de transmisie și bara de direcție.

— Drumul nu e chiar atât de prost. N-am nimerit decât în vreo șase hârtoape.

— Sebastian, drumul care duce de la Magda la șoseaua principală a fost răscolit de buldozer acum trei săptămâni.

Sebastian tăcu preocupat.

— Vrei să spui că de aici încolo e și mai prost?

Danni dădu din cap.

— Din păcate.

Se încruntă privind drumul și căutând obstacolele. După câteva momente spuse pe ton nesigur:

— Cred că mașina o să reziste. E obișnuită cu traficul din New York. Sunt convins că... va fi bine.

Danni tresărea ori de câte ori puternicul Volvo lovea vreo hârtoapă. Și lovea multe. El își înăbușea înjurăturile doar pentru că-și

ținea dinții încleștați. „Săracul”, se gândea Danni, privind figura mai supărată cu fiecare metru străbătut.

— Jur că am de gând să mă duc la Norfolk să închiriez o camionetă.

— Ar fi cel mai bine, șopti Danni.

— Cât mai avem de mers?

— Cam un sfert de milă.

— Slavă Domnului!

Danni zâmbi cu simpatie la exclamația venită din tot sufletul.

— Anul trecut am schimbat o Mazda mică, roșie și drăguță cu jeep-ul. Ce m-a determinat a fost o excursie la Petrie când știu că am lăsat bucățele din motor în cel puțin patru hârtoape. Și nici nu-ți poți închipui cum arată drumul ăsta după o ploaie torențială.

— Am o imaginație bogată. Categorie, am nevoie de o camionetă. Aici e?

Sebastian zări o construcție care arăta ca și cum un milion de cuie și zece straturi de vopsea n-ar mai fi avut ce-i face. Arăta ca împrăștiată de un strănut puternic.

— Aici e. Petrie a botezat-o Ferndale. Are impresia că un nume fantezist îi dă și distincție. Nu-și dă seama că locul ăsta, cu toată distincția lui, arată tot ca o grămadă de gunoi. E foarte mândru de el, așa că fii politicoș.

Sebastian ridică o mână în semn de jurământ solemn.

— Promit.

— Sally și Pepper sunt în grajd. Sally e cea care șchioapătă. O s-

o recunoști imediat. Pepper e juncan. Să-l anunț pe Petrie că ai venit.

Danni se îndreptă spre ușa dărăpănată.

Sebastian o urmări îndepărtându-se. Îi plăcea mersul ei. Agale și, totuși, sigur. Un mers degajat, băiețesc, dar cu acea legănare feminină, ispititoare a șoldurilor pe care o mai remarcase. Avea șolduri minunate. Purta oare chiloței mov? Sau poate roz, pentru a se asorta cu dantela aceluia ceva de sub bluză.

Fără tragere de inimă se îndreptă spre grajd.

Sally era o iapă drăguță, brun ciocolatie, cu un semn alb și picioare albe. De îndată ce-l văzu pe Sebastian își scoase capul peste ușă și necheză ușor. Sebastian îi frecă ușor nasul și îi vorbi în șoaptă.

Când fu sigur că s-a obișnuit cu el, intră în boxă și îi pipăi blând fiecare deget de la copite.

— La care te-ai lovit, fetițo?

Spre surprinderea sa, iapa își ridică copita dreaptă din față. Sebastian auzi un zgomot în spate și o privi pe Danni peste umăr. Figura ei avea o expresie ciudată.

— Poți vorbi cu animalele, șopti ea. O adevărată minune.

Sebastian oftă.

— Nu începe iar. S-ar putea să nu fie ăsta piciorul.

Dar degetele lui cercetătoare și ochii ageri descoperiră o umflătură la copita dreaptă.

— Ce spuneai? Îl întrebă Danni mulțumită de sine.

Problema numărul șase: Dacă piciorul este rănit, iapa nu-și poate așeza greutatea pe el, spuse, în timp ce se pregătea să dreneze abcesul.

— Nu te grăbi să disprețuiești magia, Sebastian. Trebuie să recunoști că totul depinde de soartă.

Sebastian nu-i dădu atenție.

— Unde-i domnul Petrie?

— Vine în câteva minute. E în grădină. Am impresia că te va plăti în produse.

Sebastian ridică din umeri.

— Aș schimba cu plăcere puii prăjiți și casoletele asortate cu legume proaspete. Nu mai vreau să văd legume semipreparate în sos de smântână sau cu brânză rasă. Poți să-mi aduci un vas cu apă fierbinte? Și vezi dacă domnul Petrie are niște săruri de Epsom.

Danni se întoarse în câteva minute însoțită de domnul Petrie, care aducea produse.

— Sebastian? Ți-l prezint pe Lemuel Petre. Îi prezintă un bărbat înalt, uscățiv, cărunt, care părea să aibă între cincizeci și o sută de ani. El este doctorul Kent.

Sebastian strânse o mână aspră.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Petrie.

— Oamenii-mi zic Lem. Ce-i cu bătrâna Sally?^v

— Nimic grav. Un abces la copita dreaptă din față. Îl drenez și îl curăț. Trebuie să-i curățați piciorul în fiecare zi cu apă fierbinte și săruri de Epsom. Timp de o săptămână să i-l țineți în bandaje uscate. Asta-i tot.

— Nu cred că o mai pot lăsa pe izlazul din spate. E un teren mlăștinos și îi place să pască iarba grasă de acolo.

— Mi-e teamă că umezeala nu-i va face bine.

Petrie dădu din cap.

— Voi avea grijă. V-am pus un coș cu legume în mașină. Sper să fie bine.

— Va fi bine. Sunt sigur.

— Doamnele de la biserică au trecut pe la el, spuse Danni. Tu știi ce-nseamnă asta. Sebastian abia așteaptă să schimbe cu legume proaspete.

Fața brăzdată de riduri a bătrânului Petrie se luminează într-un zâmbet larg.

— Pariez că te-ai săturat de pui prăjiți, nu?

— Țsta-i adevărul.

— Am pus mazăre, salată, spanac, ridichi și două verze.

— Grozav, mulțumesc.

Mai vorbiră câteva minute, mai ales despre capriciile primăverii, apoi Sebastian și Danni plecară. Nu scoaseră niciun cuvânt pe drumul plin de hârtoape, până la șoseaua principală. În sfârșit, Danni rupse tăcerea:

— Sebastian, știi că nu vrei să discutăm despre asta, dar trebuie să recunoști că, într-un fel, tu poți comunica cu animalele.

— Nu-i decât o coincidență. Există o explicație logică, de bun simț, pentru tot ce s-a întâmplat.

— Sebastian...

— Danni, nu mai insista cu magia și chestii de genul ăsta. Mă refer la ce-mi sugerezi – că, de fapt, pot vorbi animalelor. Pentru

Dumnezeu!

— E chiar o nebunie?

— Nebunie. Mda, e o nebunie.

— Există multe lucruri pe lume pe care nu le înțelegem și nu le putem explica. Asta nu le face mai puțin credibile. Ce este curcubeul?

— Există o explicație științifică.

— Există...

— Am mai discutat despre asta. Nu cred în magie. Punct.

— Dar trebuie. În viață există multă magie. Dacă respingi automat lucrurile inexplicabile, îți limitezi orizontul intelectual.

— Deci trebuie să cred că pot comunica cu pisicile, caii și porumbeii?

— Închipuie-ți, pentru o clipă, că poți. N-ar fi minunat? Ești medic veterinar. Niciodată nu te-ai gândit la asta?

— Cu siguranță ar simplifica lucrurile, perfect, doar pentru că ar fi nostim să putem face n-are importanță ce.

— Dar, Sebastian, tu nu crezi în nimic inexplicabil?

— Mda. Întotdeauna plouă de 4 iulie și chiar și în Alaska nu întotdeauna e zăpadă în Ajunul Crăciunului. Orice altceva are o explicație logică, chiar dacă nu o cunoaștem.

— Și care este explicația logică a ceea ce s-a întâmplat cu iapa lui Lem?

— Era lovită la picior. Deci, nu-și putea lăsa greutatea pe el. A fost doar o coincidență că și-a ridicat copita tocmai când o întrebam care o doare. Doar o coincidență. Ai priceput?

— Spune-mi, Sebastian, în sinea ta chiar ești convins de ce spui?

Șase

— Nu accepți realitatea.

— Realitatea? Realitatea înseamnă, după tine, să poți vorbi cu animalele. Tu ești cea care nu acceptă realitatea, Danni. Nu există magie.

— Atunci, cum numești tu toate lucrurile supranaturale care s-au întâmplat?

— Coincidență. Nimic decât coincidență. Orice persoană care judecă poate vedea asta.

— Dar au fost prea multe coincidențe. Pisica, porumbeii, calul... Sebastian își pocni palma de volan.

— La naiba! Nu mai vreau să vorbesc despre asta, așa că las-o baltă. Las-o baltă.

— Scuză-mă. Ce s-a întâmplat? Te-am enervat? Nu poți admite nici măcar un minut că ar putea fi adevărat?

Danni își încrucișă brațele și împunse aerul cu bărbia.

— Nu ai dreptate, spus el sec.

— Și tu ai? Vocea ei se ridică cu un ton mai sus. Sebastian, viața nu este întotdeauna rațională și limpede. Închipuindu-ți că este, chiar crezi că o faci să fie?

— Cel puțin, eu nu mă prefac să cred în spiriduși și unicorni.

— Cine ți-a spus că eu mă prefac? Izbucni ea întorcându-și capul

spre fereastră. Du-mă acasă.

— Chiar asta făceam.

Au fost ultimele cuvinte până când Sebastian trase în fața porții. Bunica, în blugi și cămașă cu motive hawaiene, cu părul morcoviu zburlit, îl privi, apoi se întoarse să spele porcul care lenevea în bazinul de înot din curtea din față. Sebastian își dădu ochii peste cap.

— Să nu spui nimic despre bunica!

— Nici n-aveam de gând.

— Ți-am văzut expresia feței.

— Privirile nu sunt cuvinte.

— Știu ce gândești.

— Și de când îmi cenzurezi gândurile? Mai bine spus, de când am devenit medium? Cum naiba de-mi ghicești gândurile?

— Pur și simplu, știu, asta e. Gândești că bunica e o excentrică.

— Nu mai mult decât tine, țipă el.

Danni ieși trântind puternic portiera.

— La revedere, strigă fără să se întoarcă.

Intră pe alee, trecu pe lângă bunica și intră în casă.

— Pare cam prost dispusă, declară Virgie Pace pe ton liniștit.

Sebastian dădu din cap, îi făcu semn cu mâna și întoarse mașina spre casă.

— La naiba de încăpățânată, practică, îndârjită, flușturistică, încăpățânată – asta parcă o mai spusese! – Îndărătnică, capricioasă, sigură de sine, nerațională... Nu mai găsi alte epitete, poate cu excepția celor ca sexy, fermecătoare, generoasă, blândă și bună.

Cum oare reușise să-l excite încât îl făcuse să-și lase hormonii în cutia de viteze? Voia să o prindă, să-i zgândăre simțurile și să o sărute chiar fără voia ei. Trase în fața casei și intră. La naiba, îl înnebunise. Asta se întâmplase. Încă câteva zile și vor veni să-l închidă într-o sală de masaj. Și dacă ei nu o vor face, va intra singur acolo.

Se așeză pe o treaptă și încercă să-și facă ordine în gânduri.

Problema numărul unu: Ea era o himeră. Ei și? Doar nu se însura cu ea.

Problema numărul doi: L-a pus pe jăratie mai mult decât oricare altă femeie. Ei și? Oricum nu se însura cu ea.

Problema numărul trei: îi menționase că afacerea despre care discutaseră nu o deranjează. O poate duce în pat să facă dragoste chiar contrar principiilor lui – fără sentimentul vinovăției. Odată ce ar fi avut-o, probabil că și-ar putea controla hormonii și ar fi capabil să se concentreze asupra motivelor pentru care ea l-a înnebunit de dorință. Foarte bine și pisica poate zbura. Se gândea la Merlin. Ca măsură de siguranță, n-ar spune-o cu voce tare.

Cum de reușise să-l aducă în starea de agitație a unui câine mâncat de purici? Privi pisica miorlăind și sărind peste balustrada verandei. Îl lăsase pe Merlin înăuntru, cu toate ferestrele închise, nu știa cum ieșise afară, dar dorea să știe.

O.K., avea o pisică cu ochii în două culori. Și ce dacă? Nu știa de ce Danni îl bătea la cap cu această pisică afurisită și cu lovitura la cap, ca și cum ar fi fost cauza tuturor ciudățeniilor care se întâmplaseră. Nu avea nicio legătură între ele. Dacă vreo forță supranaturală avea

vreo influență asupra acestei încurcături din viața lui, aceasta era Danni. După cum văzuse, acest talmeș-balmeș îi era caracteristic.

Își ridică privirea chiar în momentul în care cei doi porumbei se așezară lângă Merlin pe balustradă. Sări în picioare și se duse la mașină. O zi ca asta cere o bere. Dacă nu chiar șase. Ce noroc că la Bosco Wilson's Food Mart nu închidea înainte de șase, acum era doar cinci și jumătate.

Conduse spre micul magazin și parcă mașina pe unul din locurile din față. Era prima dată când intra la Bosco și trebui să se oprească un moment și să adulmece locul. Era aprovizionat ca orice alt magazin din New York, cu excepția faptului că acesta era doar un magazin rural: cutii cu ulei de motor lângă conserve de fasole, pachete cu corzi de chitară lângă pachete cu scutece, murături lângă ceară de depilat.

Danni avusese dreptate când făcuse acea glumă, spunându-i că de la Bosco Wilson's Food Mart își putea procura a doua pereche de ochi. Făcu cumpărături, inclusiv cele șase cutii cu bere și o pungă de biscuiți Oreo, pe care nu fu nevoie să le plătească. Soția lui Bosco, Elsie, i le dăruie în semn de bun venit în White Creek.

Se simți mult mai bine când ajunse acasă și se hotărî să pună berile în frigider înainte de a le desface. De fapt, asta hotărâse chiar înainte de a vedea cei doi porumbei stând lângă Merlin pe balustradă.

Categoric, avea nevoie de câteva beri pentru a-și forma o imagine de ansamblu asupra situației. Poate că, la urma urmei, niște porumbei stând alături de o pisică nu ar părea atât de ciudat. Și după câteva beri s-ar putea să i se pară chiar normal. Nu fu nevoie decât de cinci beri.

Nu era obișnuit să bea mult, iar cinci beri și câțiva biscuiți îl făcură să nu mai simtă nimic.

De fapt, nu mai simt nimic, chiar nimic, medită el, privind pisica mâncându-și porția rece de conopidă. Nu știa cum intrase pisica, dar acum nici asta nu mai conta. Cei doi porumbei de pe balustradă nu-l mai interesau, așa cum nici pe Danielle nu mai era supărat.

Din nefericire, singurele senzații rămase treze erau dorința arzătoare și foamea care îl rodea. Simți alt val de supărare împotriva lui Danni, de această dată pentru că nu o vedea la căpătâiul său.

Poate îi făcuse farmece. Presupunând că nu era un fluture, ci chiar o vrăjitoare? Asta ar explica o mulțime de lucruri, cum ar fi gândul că e cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse și atracția lui pentru lenjeria ce o purta pe sub tricoul roz-mov. Și asta ar putea explica și strălucirea ciudată din ochii ei. Se întrebă cum ar arăta acești ochi de vrăjitoare când ar face dragoste. Și atunci ar străluci tot așa? Sau ar arunca scânteii?

Nu voia să-i cadă în plasă. Chiar nu voia. Dar era aproape la capătul puterilor. Își lăsă capul în mâini și șopti:

— Caută-ți un altul și pe mine să mă lași în pace.

— Sebastian?

Când își ridică privirea și o zări uitându-se îngrijorată la el, mormăi:

— De ce nu-l iei cu tine pe John Philip Sousa și să plecați de aici?

— Te simți bine?

— Bine. Tu ce cauți aici?

— M-am întors să... să-mi cer scuze pentru discuția, pentru cearta dintre noi. Se opri observând cutiile goale de bere înșirate pe masa din bucătărie. Ce e cu cutiile astea de bere?

O privi răutăcios. Ce credea că făcuse cu ele? Că le dăduse pisicii? Te pomenești că-l vor aresta pentru contribuția adusă delincvenței felinelor.

— Am de gând să mă apuc de tragerea la țintă și am nevoie de cutii goale. Așa că era de datoria mea să fac rost de ele. Observi că fac tot posibilul pentru curățenia mediului înconjurător strângând cutii de aluminiu.

Își înăbuși un căscat.

— Perfect, șopti sarcastic Danni. Ca și cum cineva în toate mințile i-ar lăsa unuia în situația ta o pușcă pe mână.

— Care e situația? Doar nu sunt însărcinat. Mă relaxez.

— Faci des chestii din astea?

— Mda, sigur. Am mai tras o beție anul trecut, cred că de Paște. Cu o jumătate de pahar de șampanie. Nu prea-mi place, dar berea e minunată. Mai ales cu pizza. Oftă. N-ai niște brânză? Eu am numai pui prăjit, iar berea nu merge cu pui prăjit. Singura problemă e că berea mă adoarme. Căscă din nou. Dar acum nu mi-e somn.

Danni, care ar fi băgat pe oricine sub masă fără să se îmbete, nu bea pentru că nu-i plăcea. Poate că și educația baptistă avusese rolul ei.

Nu arăta, totuși, nostim? Când era serios și reținut era atrăgător și

nemaipomenit de sexy. Acum era drăgălaș. Părul, de obicei bine pieptănat, îi stătea ciufulit și răvășit, ca zbârlit cu mâna, privirea ascuțită a ochilor căprui-aurii era somnoroasă, iar buzele, de obicei ferme, se arcuiau într-un zâmbet nătâng. Nu se putu abține și zâmbi și ea. Semăna cu un ursuleț zbârlit – un ursuleț frumos care parcă fusese îmbăiat de prea multe ori, un ursuleț pe care l-ar fi dus în pat și l-ar fi îmbrățișat.

— Nu vrei s-o împărți pe ultima cu mine? Ridicase cutia cu o mână, cu cealaltă înăbușindu-și un căscat.

— Nu cred că mai ai nevoie, spuse ea blând, luându-i cutia.

— Vrei una întreagă, spuse făcând un gest larg cu mâna.

— Nu, mulțumesc. Ți-am adus pui fript pentru cină dar, cum spuneai, nu merge cu bere, așa că de ce n-am pune-o în frigider?

— Să nu mai aud de pui fript. Nu cred că am să mai mănânc vreodată așa ceva. Nici fiert, nici la grătar, nici gătit cu condimente. Dar, în special, prăjit. O privi strâmb. De ce zâmbești?

— Ești nostim când ești beat.

— Nu sunt beat, negă el și se ridică. Se prinse de spătarul scaunului. Camera e cam strâmbă.

Danni oftă înțelegător și-l luă de braț.

— Tu ești cam strâmb, băiețaș.

— Deci, ai venit să-ți ceri scuze? Drăguț. Adică recunoști că ai greșit?

Danni își ridică o sprânceană.

— Nu am greșit.

— Atunci de ce îți ceri scuze?

— Pentru că-mi pare rău că ne-am certat. Dar nu am greșit. Tu ai greșit.

— Ba nu. Nu există magie.

— Te referi la cei doi porumbei de pe balustrada verandei?

Sebastian tăcu.

— Mă doare capul, șopti el.

Danni oftă.

— Atunci, hai sus.

— O să mă duci și o să mă bagi în pat și cealaltă?

— Așa-i mai bine. Doar n-o să te las să bântui prin casă în halul ăsta.

— Poți să te strecuri și tu lângă mine.

Danni nu spuse nimic, dar trase adânc aer în piept închipuindu-și cum ar fi dacă el ar pune-o pe ea în pat; ar ridica-o cu brațele lui puternice și-ar lăsa-o ușor pe pat numai după ce ar fi dat așternutul la o parte cu o smucitură puternică. Și i-ar spune că îmbrăcămintea îi stânjenește și cu o mișcare magică i-ar înlătura blugii și tricoul și-ar lăsa-o doar în „ursulețul”¹¹ ei favorit din mătase mov. L-ar răvăși părul pe pernă și mâinile i-ar umbla de pe umeri pe sâni, pe părțile laterale ale șoldurilor și apoi pe picioare.

Și atunci i-ar atinge și ea umerii, brațele, pieptul, pulpele puternice. Se întrebă dacă sfârcurile plate și întunecate, sau îndoitura genunchiului sau ceafa îi erau sensibile, l-ar plăcea să descopere, gândi visătoare. Chiar acum, deși ținea în brațe un bețivan pe jumătate

adormit.

De îndată ce-și puse capul pe pernă zâmbi, căscă, mormăi ceva despre dusul la biserică a doua zi dimineață și adormi.

Danni îl privi gândindu-se că de-abia îl cunoscuse și-și petrecuse atâta timp să-l ajute să se urce în pat și să-l vegheze dormind. Greu de crezut că nici nu-l cunoștea cu o lună în urmă. I se părea că îl cunoaște dintotdeauna și, în același timp, că nu-l cunoaște îndeajuns.

Merlin sări lângă Sebastian și se așeză comod, îl putea auzi torcând când se întinse să mângâie părul negru și mătăsos, de pe fruntea lui Sebastian. Gura i se arcui într-un zâmbet tandru în timp ce se aplecă să-l sărute pe nas. Stinse lumina și ieși.

Soarele bătea în fereastră cu claritatea și strălucirea unui diamant tăiat de mâna unui artist. Ar fi fost o dimineață minunată, se gândi Sebastian, dacă elefanții n-ar fi tropăit de colo-colo în capul lui. Și dacă furnicile nu i-ar mai fi alergat prin fața ochilor. Și dacă greutatea aceea puternică s-ar muta de pe pieptul lui.

Deodată, greutatea de pe piept se mișcă și Sebastian deschise ochii. Trebuia să fi știut. Era afurisita de pisică.

Dădu pisica la o parte mormăind și se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Tu mi-ai făcut-o, mormăi spre Merlin, care sări pe pervaz și începu să-și lingă labele. Tu m-ai făcut să beau. Tu și afurisiții de porumbei. Și Danni. Să nu o uităm pe Danni.

Se ridică în picioare și se împletici spre duș.

— Sunt un bărbat rațional și practic, își spunea săpunindu-se. Iar

ea deja m-a înnebunit – m-a făcut să vorbesc de unul singur.

Se simți ceva mai bine după duș și după câteva tablete pentru dureri de cap. Se întoarse în dormitor cu prosopul în jurul taliei și picături de apă în părul de pe piept! Auzi un zgomot ușor și un „Dumnezeule! “și se întoarse.

— Salut, Danni, spuse asigurându-se că prosopul este bine prins. Te-ai gândit vreodată să bați la ușă?

— Am bătut, spuse ea slab, cu capul în jos. Dar nu ai răspuns.

— Și atunci te-ai hotărât să intri.

Tonul vocii lui era vesel și abia atunci ea își ridică privirea. Constată că nu era deloc nervos și dacă privirea amuzată nu l-ar fi dat de gol, ar fi jurat că se bucură de stânjeneala ei. Foarte rar roșea, dar acum își plecă din nou privirea simțind valuri de căldură pornind de la gât spre obraji.

Gura i se uscă de parcă mestecase talc.

— Mă întorc mai târziu.

— Pleci așa repede? Trebuie să existe un motiv pentru care ai intrat fără să bați, dacă nu cumva sperai să mă prinzi sub duș și nu altfel.

Fața i se înroși și mai mult.

— Voiam să știu dacă mai ai de gând să mergi la biserică. A... aseară spuneai ceva în legătură cu asta.

— Bineînțeles că merg. Și continuă sec: Cum aș putea rata întâlnirea cu toată suflarea credincioșilor din White Creek și cum e trecut de ora zece, mă voi îmbrăca foarte repede. Zâmbi malițios

ridicându-și o sprânceană. Mă aștepți?

— Ne vedem la biserică.

Deci, asta era modalitatea prin care o putea ține la distanță. Făcând-o să-și piardă echilibrul. Dincolo de discursul ei curajos referitor la relațiile fără obligații, Sebastian avea sentimentul că se ascunde fata de modă veche dintr-un orașel de provincie. Chiar roșise, iar el nici nu-și mai amintea de când nu mai văzuse pe cineva roșind. Era înnebunit după femeile care mai puteau roși.

Se aplecă să-și tragă chiloții și elefanții începură din nou să-i tropăie prin cap. Mai bine s-ar mișca mai atent – măcar câteva ore de acum înainte.

Ajunse la biserică cu puțin înainte de începerea slujbei religioase. Avu timp suficient să le găsească pe Danni și pe bunica și se strecură lângă ele pe bancă. Privi la Danni și zâmbi, se întoarse să urmărească intrarea corului și apoi, din nou, spre Danni. Era altfel îmbrăcată. Un deux-pieces roz, obișnuit, cu dantelă gofrată la guler și manșete. Părul fusese strâns în coadă, apoi răsucit în jurul capului într-o coroniță surprinzător de sofisticată.

Arăta aproape normal. Aproape. În urechi, cercei roz, în picioare pantofi balerini, iar fusta de la costum mai scurtă atunci când se ridica îi dezgolea porțiunea de picior dintre tivul fusteii și genunchi. Ar fi mers chiar mai scurtă.

Organistul începu o invocație entuziastă, dar fiecare sunet îi reverbera în cap. Se simțea neliniștit nu doar din cauza mahmurelii, dar și a pasiunii pentru blonda gingașă de lângă el. Mahmureală și

pasiune – mda, i se potriveau de minune.

Pastorul se îndreptă spre amvon și Sebastian își îngustă ochii să-l privească. Reverendul Gregory Talbott era tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani, cu o claie de păr roșu și o licărire rebelă în ochi. Cu siguranță ținea predici grozave, cu pasiune și căldură. Sebastian, care se pregătise sufletește să nu-l placă, își dădu seama că îi e simpatic.

Se răzgândi, însă, după slujbă, atunci când tânărul pastor, la plecare, o strânse puternic pe Danni în brațe.

— Ai jucat grozav la meciul de baseball din weekend-ul trecut. Putem conta pe tine și săptămâna asta? Avem meci miercuri seara.

— Dacă ești gata să mănânci din nou bătaie, voi veni. N-aș vrea să pierd apusul soarelui care îți aprinde simpaticul halou roșu de îngerăș.

Gregory zâmbi.

— Când eram puști, tata nu era convins că părul meu roșu e ca un halou ci, mai degrabă, flăcările iadului. Joci baseball, doctore Kent? Mereu înlocuim jucătorii la bătaie. Cei mai mulți au tendința să se ferească de minge.

— Nu știu care-mi va fi programul. Dar dacă voi putea, vă anunț. Ar face-o și pe asta pentru a se asigura că Gregory nu joacă prea aproape de Danni. Nu, nu-l putea suferi dar, mai ales, nu-i plăcea felul în care își ținea brațul în jurul taliei ei, în timp ce vorbea cu bunica.

Sebastian primi îmbrățișări și strângeri de mână, de la aproape toți cei cu care se întâlnea. Simțea bucuria sinceră a locuitorilor din White Creek. Primi invitații la cină, la reuniuni de după-amiază, la

balurile pompierilor de la sfârșitul săptămânii. Zâmbea și-i saluta pe toți cei care se opreau să-i vorbească, deși era nerăbdător să-și fixeze privirea acră pe Gregory și pe Danni.

La plecare, Virgie Pace îl bătu pe braț. Se întoarse cu un zâmbet forjat, privirea alunecându-i automat spre Danni, care încă mai vorbea cu pastorul.

— Ne întâlnim la prânz, nu? Vine și Gregory și vei avea ocazia să-i vorbești. O să-ți placă de el.

De ce insistau toți că o să-i placă individul?

— Nici nu mă gândesc să pierd ocazia. La ce oră să vin?

— Poți veni oricând. La urma urmei, un moment important al prânzului de duminică este să stai pe canapea și să citești ziarul, așteptând să se rumenească friptura. Dar dacă mai întâi dorești să te schimbi, du-te.. Pe aici noi nu ne formalizăm, iar Danni și Gregory întotdeauna reușesc să se murdărească până la sfârșitul zilei.

Sebastian întoarse brusc capul.

— Cum adică, „să se murdărească”?

— Amândoi sunt jucători pasionați de ping-pong, cricket, badmington și șah. Aproape în fiecare duminică joacă.

Sebastian își încleștă maxilarele până la durere. Deci, așa se întâmpla în fiecare duminică. Și cât de apropiați erau? Se consolă cu gândul că, în aparență, nu exista niciun angajament oficial între ei. La urma urmei, nu numai că Danni nu purta inel, dar îl sărutase ca și cum nu ar fi existat ziua de mâine și nu credea că ar fi făcut acest lucru dacă ar fi avut vreun angajament. Putea fi ea un fluture, dar avea

sentimentul că era unul cinstit.

Dorea, într-adevăr, să nu-l poată suferi pe Gregory dar, cum după-amiaza era pe sfârșite, își dădu seama că nu poate. Mai întâi pentru că avea un Ford Mustang bine întreținut. Și oricine putea aprecia virtuțile unei mașini la care Sebastian râvnea, nu putea fi un om chiar atât de rău. Apoi, mașina era împodobită cu o sumedenie de abțibilduri, dovadă că Gregory era membru al multor organizații – unele dintre ele avându-l ca membru și pe Sebastian.

Dar cel mai important lucru era că Sebastian nu putea observa nimic mai mult decât un interes pur prietenesc în relația dintre cei doi. Chiar jocul de cricket pe care-l jucau când apăruse Sebastian nu arăta decât ca o întrecere amabilă.

Virgie Pace era îmbrăcată altfel decât de dimineață la biserică. Se întorsese la costumul de biciclist, cu blugii plini de petice, tricou și cizme din piele neagră.

— Fac o pereche foarte drăguță, nu? Îl întrebă ea pe Sebastian în timp ce-l întâmpina, privirea-i șireată urmărindu-i reacția.

El se uită spre curtea din fața casei unde cei doi terminaseră jocul și încercă să nu se tulbure sub privirea scrutătoare a lui Virgie.

Ridică din umeri.

— De ce spui așa?

— Fără motiv. Dar lângă Danni prefer să văd un brunet. Gregory e frumos cu părul roșu dar, întotdeauna, am considerat că unei blonde micuțe i-ar sta mai bine lângă un bărbat înalt și brunet, nu?

Îi făcu cu ochiul și-i puse în mână un pahar de ceai cu gheață.

Sebastian nu era sigur că rezolvase ceva recunoscând că și lui îi plăceau, mult mai mult, blondele micuțe – ca Danni – lângă bruneți înalți – ca el. Greg intră, urmat de Danni, îmbujorați și veseli. Cu obraji roșii, cu şuvițele de păr scăpate din coadă și expresia însuflețită, era nemaipomenit de drăguță. Așa ar arăta și după ce ar face dragoste, se gândi Sebastian și, în același timp, simți o dorință atât de puternică, încât își aranjă, pentru mai multă siguranță, ziarul pe genunchi.

Așa cum arătase azi-dimineață, în fusta prea scurtă, nici nu se compara cu aspectul ei de acum, în șort prea scurt și părul strâns în vârful capului. Sebastian nu știa dacă să se uite la goliciunea piciorului pusă în evidență de șort sau la porțiunea de piele ispititoare care răsărea între marginea de sus a șortului și bluză.

— Cine a câștigat?

Îi putea mulțumi lui Dumnezeu că nu se bâlbâise.

— El. Danni își clătină capul, legănându-și coada. Dar prin înșelătorie.

Gregory ridică din umeri și zâmbi.

— Cum te-aș putea înșela? Cu autoritatea mea recunoscută și figura cinstită pe care o am?

Danni îl lovi ușor peste umăr.

— Ei poftim, ai mituit cumva consiliul diaconilor să declare asta?

Privi în bucătărie să vadă dacă bunica ar avea nevoie de ajutor, apoi se trânti pe canapea lângă Sebastian luându-i una din paginile ziarului. Aruncă o privire și spuse:

— Uah, nu citesc știrile. Ziarul ăsta nu are reclame turistice?

Îi aruncă lui Gregory pagina de știri și începu să se uite peste celelalte de pe genunchii lui Sebastian. Sebastian îi prinse ușor degetele și caută chiar el să-i dea pagina cu reclame turistice.

Danni se apucă imediat de citit, deși nu vedea reclamele localurilor exotice, ci numai imaginea lui Sebastian din acea dimineață, zâmbetul drăcesc și prosopul. De atunci nu se mai gândise aproape la nimic altceva.

Se uită la Gregory. Un bărbat atrăgător, un bărbat după care suspinau multe femei din parohie. Putea aprecia înfățișarea lui Gregory așa cum ar fi apreciat o operă de artă. Ar fi arătat foarte bine înfășurat într-un prosop, dar, din anumite motive, ideea nu o stârnea așa cum se întâmpla când se gândea la Sebastian, iar în ce-l privea pe Gregory, imaginația nu-i mergea până la îndepărtarea prosopului. Zâmbi ușor întrebându-se dacă chiar ar fi un păcat să-ți imaginezi un preot înfășurat în prosop.

Dar cu Sebastian își putea imagina palmele alunecându-i peste părul ud de pe piept și ștergându-i umezeala și buzele sorbindu-i cu limba picăturile de apă. Și-ar fi plimbat degetele peste marginea prosopului, l-ar fi tras ușor și l-ar fi lăsat să cadă, iar cu mâinile i-ar fi mângâiat fesele musculoase și...

— Danielle, vrei să scoți tu rulourile din cuptor? Am mâinile ocupate.

— Poftim?

Danni își ridică încurcată privirea. Pentru o clipă se văzuse în

dormitorul lui Sebastian, dând la o parte un prosop care o stânjenea, acum era din nou în camera de zi căutând reclame turistice în ziarul de duminică. Ce deziluzie!

— Vin imediat, bunico.

Aruncă o privire scurtă spre Sebastian și Gregory să vadă dacă ei observaseră că visează cu ochii deschiși, dar ei urmăreau un meci de baseball la televizor.

Intră în bucătărie, termină câteva treburi gospodărești, apoi așează masa. Când se întoarse în camera de zi îl văzu pe Merlin dincolo de plasa ușii, uitându-se înăuntru.

— Hei, Sebastian, ți-a sosit prietenul.

Deschise ușa și lăsă pisica să intre. Aceasta se îndreptă spre cămin și se așează.

Sebastian își ridică privirea, văzu pisica și mormăi:

— Ce mai vrei, pui de drac? Se întoarse spre Gregory: Scuză-mă.

— Hei, nicio problemă. Înțeleg că e pisica ta.

— Nu, nu sunt eu omul ăla. A apărut într-o zi și s-a decis să rămână la mine. Se pare că nu mai am nimic de spus în legătură cu asta.

— Mda, zise Danni. Sunt câteva lucruri ciudate...

— Danni, o preveni Sebastian.

Ea oftă și spuse:

— Gata. Pofțiți la masă.

— Vrei să închid ușa spre camera însorită din cauza lui Merlin?

Ea dădu din cap.

— Nu. Încep să-l cunosc.

— Nu ți-e teamă că va speria păsărelele?

— Nu cred că o va face.

Sebastian clătină capul. Probabil că Merlin n-ar fi îndrăznit. Se părea că nu era singurul fermecat de Danni. Mai era și pisica.

După prânz, Gregory se ridică.

— A fost nemaipomenit, ca de obicei, îmi pare rău că trebuie să plec, dar mă duc să o vizitez pe doamna Dawson la spital, în Norfolk, înainte de slujba de seară. Sebastian – se întoarse și-i strânse mâna, e bine că te avem aici, în White Creek. Sper să te simți ca acasă, așa cum mă simt și eu.

— Deja am constatat că îmi place foarte mult aici. Se abțin să o privească pe Danni în timp ce rostea aceste cuvinte. Oamenii sunt de treabă în acest oraș. Cinstiți, harnici și au binecunoscuta ospitalitate din Sud.

Gregory se întoarse spre Virgie.

— Mulțumesc din nou pentru prânz. Ne întâlnim la meciul de baseball de miercuri seara.

— Joci și tu baseball? O întrebă Sebastian după plecarea lui Gregory.

— Arbitrez.

Cu Danni la bătaie și Virgie pe post de arbitru, Sebastian decise că meciul de baseball nu trebuie pierdut.

Privirea i se îndreptă spre Danni, plimbându-i-se pe părul auriu. Ce păcat că nu era meci de fotbal, deși, odată ce ar fi intrat în grămadă

cu Danni, nu era sigur că ar mai fi vrut să iasă de acolo. Și numai Dumnezeu știa ce s-ar întâmpla dacă ar placa-o!

Șapte

— Mai vrei o bucată de plăcintă cu mere? Îl întrebă Danni.

Sebastian puse jos furculița.

— Nu. Două au fost chiar prea mult. E grozavă.

Virgie se ridică.

— Copii, vă las singuri să mai discutați. Mă duc cu Dot Jensen să luăm florile de la altar și să le ducem doamnei Hubert. După cum știți, e imobilizată în pat de când și-a fracturat șoldul. Își luă poșeta de pe spătarul scaunului de bucătărie și scoase cheile. Se opri lângă scaunul pe care stătea Sebastian. Sebastian, consideră-te oaspete permanent la prânzul de duminică. Bătrânilor mei ochi le face plăcere să privească un tânăr atât de chipeș. Danielle, lăsați vasele acum. Le spăl eu mai târziu.

Vasele erau deja curate. Sebastian le spălase, iar Danni le ștersese.

Astfel se stabili tonul relațiilor pentru următoarele două săptămâni. Danni și Sebastian lucrau împreună, supraveghindu-se unul pe celălalt, dar niciunul nu era dornic să-și manifeste prin cuvinte dorința ce-i apropia. Amândoi știau că era doar o chestiune de timp, chiar înainte ca lucrurile să ajungă la punctul culminant.

Sebastian își petrecea toate după-amiezele de duminică cu Danni

și bunica. Descoperi că permanent aveau casa plină de musafiri – venea nu numai Gregory dar, deseori, veneau doamna Walling, Lem Petrie, Magda, chiar și Bosco cu soția. Oaspeții plecau după prânz, după care bunica, intenționat, își găsea ceva de făcut în altă parte pentru a-i lăsa singuri.

Nici această duminică nu făcea excepție.

— Vrei să jucăm ceva? Îl întrebă Danni după ce terminară cu vasele. Întotdeauna propunea un joc atunci când rămâneau singuri – poate fiindcă masa de joc era ca un tampon între ei.

Mda, dar, probabil, nu este genul de joc la care te gândești tu. Ca de obicei, gândurile lui Sebastian erau toate îndreptate spre Danni. Se gândea, mai ales, la regulile jocului corp-la-corp. Ea se gândea la regulile jocului de dame sau gin-rummy.

— Ce preferi, Parcheesi, jocul chinezesc de dame sau Monopoly?
Niciunul.

— Am jucat Parcheesi duminica trecută.

Ochii lui Danni străluciră.

— Atunci, Monopoly. De fapt, joc mai bine Monopoly decât Parcheesi.

Sebastian stătea pe canapeaua din camera de zi și-și masa încheieturile degetelor.

— Și eu, spuse prudent. Ar fi cazul să joci mai bine Monopoly. Ai jucat slab Parcheesi, dar pun pariu că și de data asta te bat.

— În acest caz, spuse Danni, să câștige cel mai bun.

Juca cu aceeași patimă, cu același entuziasm și nonconformism –

așa cum proceda în toate celelalte ocazii. Stabilea reguli noi pe parcursul jocului. Sebastian era fericit, așa cum era de fiecare dată când erau împreună.

Locul acesta îi devenise ca o a doua casă. Ea începuse să se simtă ca acasă. Deseori, îl neliniștea tocmai sentimentul că se simte ca acasă – la urma urmei, poate nu vor avea niciun viitor împreună – dar se simțea în siguranță predându-se în fața ei. Ea va pleca în curând și faptul în sine va însemna sfârșitul.

— Încă două mii de dolari, spuse el satisfăcut când ea puse jetonul pe Boardwalk.

— De trei ori la rând, mormăi ea. Cine și-ar fi închipuit că am să-l pun pe Boardwalk de trei ori la rând? Aveam toate piesele verzi, roșii și mov, chiar și calea ferată. Trebuia să fi câștigat. Luă zarurile și-l privi cu neîncredere. Sunt cumva măsluite?

Sebastian se lăsă pe spate și-și masă degetele, privirea oprindu-se pe coada aurie pe care ar fi desfăcut-o.

— Sunt cel mai bun, asta e. Mai încercăm o partidă?

— Pentru nimic în lume. Deja mi-ai luat șosetele.

Și pentru a-și dovedi afirmația își scoase sandaua din picior și-și mișcă degetele de la picioare.

— Ei, haide, o incită el. Încă un joc. Îți promit să nu te mai descalț de șosete.

O privi gânditor.

— Dacă vrei, data viitoare putem încerca cu tricoul.

Îl privi inocent cu ochii larg deschiși.

— De ce, doctore Kent? Ce propui?

Sebastian o privi îndelung, în tăcere, cu zâmbetul pe buze.

— Ce părere ai despre poker-ul pe dezbrăcate.

Dacă aş fi sigură că bunica nu se întoarce în câteva ore...

— În orice caz, nu duminica, spuse ea, încercând să pară şocată.

Dar poate te-aş putea atrage într-o partidă de Scrabble.

— Doamnă, m-ai putea atrage în foarte multe jocuri.

Soneria telefonului sparse indecent tăcerea. Zâmbi.

— Deocamdată, cred că trebuie să răspunzi.

Ea îşi umezi buzele şi dădu din cap. Un moment mai târziu când se întoarce în cameră îi spuse pe un ton serios:

— Era doamna Kendall. Câinele micuţului Kevin a fost accidentat de o maşină. Ajung în câteva minute cu el la cabinet.

Sebastian se ridică iute.

— Mă duc acasă. Vii şi tu?

— Grăbeşte-te. Te ajung din urmă.

Până atunci toate urgenţele fuseseră mai mult sau mai puţin grave: un animal gata să nască, un câine înţepat în nas de un porc spinos, o vacă cu ugerul infectat. Dar aceasta... Sebastian trânti uşa şi alergă spre casă, ajungând odată cu Fordul ruginit care tocmai se oprise.

Doamna Kendall, o brunetă înaltă, uscăţivă, cu un aer obosit, ţinea de mână un copil înecat în suspine. Soţul său, chiar mai înalt şi mai slab decât ea, ducea ceva învelit într-o pătură veche. Nici nu aşezase bine câinele pe masa de consultaţii, că Danni dădu buzna

salutând în grabă familia Kendall și mângâindu-l compătimitor pe Kevin, pe creștet.

— Cu ce să te ajut? Șopti spre Sebastian în timp ce el scotea câinele, inconștient, din pătură.

— Pregătește o perfuzie, apoi îi vom face o radiografie.

Câinele fu examinat și radiografiat. Familia Kendall aștepta neliniștită. După câteva minute, Sebastian ieși și cu voce joasă îl anunță pe domnul Kendall că nu era sigur dacă putea salva câinele, iar în acest caz ar fi nevoie de o operație de amputare.

— Faceți tot ce se poate, doctore.

Domnul Kendall își lăsă mâna pe umărul lui Kevin.

Sebastian dădu din cap, apoi se aplecă spre băiețelul de șapte ani.

— Tu ești Kevin, nu?

Băiatul confirmă, ștergându-și o lacrimă cu dosul palmei.

— Tuffy este cel mai bun prieten al meu și mama spune că o să-l faci bine.

— Bine, Kevin, tu ești cel mai bun prieten al lui Tuffy și vreau să știi că Tuffy a fost foarte grav rănit. Nu știu dacă am să-l pot vindeca, însă îți promit că voi încerca tot ce se poate. Dar vreau să faci și tu ceva. Să-i lași pe mama și pe tata să te ducă acasă și mai vreau să te gândești la momentele când te distrai cu Tuffy și ce înseamnă el pentru tine. Toate aceste gânduri frumoase îl vor însoți în timpul operației. Am să te sun mai târziu să-ți spun cum se simte. Poți face asta pentru mine?

Danni asculta din camera alăturată în timp ce pregătea în grabă

instrumentarul pentru operație.

Sebastian se purta atât de blând și de drăguț cu băiatul, încât se surprinse ștergându-și lacrimile.

El intră în cameră.

— Gata?

— Cred că am pregătit totul, dar spune-mi dacă mai e nevoie de ceva.

Își spălară mâinile cu soluție antiseptică și își traseră mănușile sterile de cauciuc. Danni îl asista. Era o operație dificilă, dar el lucra corect și cu pricepere.

Mișcărilor îi erau rapide și eficiente, ochii umbriți de grijă, fruntea încruntată. Niciodată nu s-ar fi lăsat copleșit de situație. Iar Danni își mai pierdu o bucațică din inimă.

Când termină îi șopti suspinând:

— Nu arată prea bine, nu? Oftă și dădu din cap. Aș vrea din tot sufletul să-i spun puștiului mai mult decât atât. E atât de mic și are atâta încredere că i-l voi vindeca pe cel mai bun prieten. Se afundă într-un scaun și-și luă capul în mâini. O, Doamne, sunt obosit, Danni.

Ea își așeză mâna pe capul lui și începu să-i mângâie părul.

— Ai făcut tot ce e omenește posibil. Am stat lângă tine și te-am urmărit.

— Va conta asta în ochii lui Kevin?

— Acum, poate nu, poate mai târziu. Cel mai important este faptul că știi că ai făcut tot posibilul.

Brațele lui îi înconjurară mijlocul și-și lăsă capul pe pântecul ei.

— Sunt fericit că ești aici, spuse încet.

Îi apropie capul de ea.

— Să sun la familia Kendall?

El se îndreptă și spuse:

— Sun eu.

— Sebastian, va fi bine. Ai făcut tot ce-ai putut. Mai departe e mâna lui Dumnezeu. Nici nu știu cum i-ai găsit vena de scurgere a sângelui. Cred că ești înzestrat cu cel de-al șaselea simț.

— Nici eu nu știu. Ceva îmi spunea că mai sângera undeva. Cei opt ani de experiență m-au ajutat, cred. Se ridică încet, fără tragere de inimă. Mă duc să sun familia Kendall.

Danni își puse mâna pe umărul lui.

— Iar eu mă duc să văd ce e prin frigider. Schiță un zâmbet. Trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame. Poate mai târziu.

— E deja târziu, Sebastian, trebuie să mănânci ceva. Va fi o noapte lungă.

Când intră în bucătărie, Danni pregătea o salată din produsele oferite de bătrânul Petrie, iar supa din conservă aburea deja în castronașele de pe masă.

Îi împinse un scaun.

— Așează-te. Cum a mers?

— E doar un puști, Danielle. Încă mai crede în miracole și chiar dacă am încercat să-i explic că Tuffy s-ar putea să nu fie unul dintre ele, nu m-a crezut. Încă mai așteaptă să se producă un miracol, iar

miracolul trebuie să vină de la mine.

— Dacă cineva l-ar putea face, numai tu ai fi acela.

— Sunt un simplu om. Un om obișnuit care nu mai crede în miracole.

Danni se așează pe un scaun lângă el și-i spuse cu vocea blândă și caldă ca o catifea roșie:

— Nu ești un om obișnuit, Sebastian Kent. Ești un bărbat foarte, foarte deosebit. De câte ori va mai fi nevoie să-ți spun acest lucru? Luă lingura și i-o puse în mână. Acum, mănâncă. Măcar puțin.

Luă câteva înghițituri, mai mult să-i facă ei plăcere. Apoi se duse să consulte câinele.

— Vreo schimbare?

Danni era chiar în spatele lui.

Dădu din cap.

— Aș fi vrut să fie. Până acum trebuia să-și fi revenit. În alte situații mă gândesc cum să calmez animalul ca să nu-și rupă firele sau să nu-și scoată perfuzia.

Îi trase de braț în sala de așteptare și se așează pe canapea.

— Le porți o grijă deosebită animalelor, dar te consumi prea mult. Are vreo legătură cu ceva petrecut mai demult?

— Poate că-mi amintește de un alt puști, cu un cățeluș în brațe rugând doctorul să i-l facă bine.

Urmărea la fereastră aripile albe ale unei molii zbatându-se pe geam.

— Tu?

— Da.

— Povestește-mi, șopti ea, luându-i mâna într-ale ei.

În ultimele săptămâni încercaseră să păstreze între ei distanța strict profesională, dar nu se mai putea preface. Și nici nu mai dorea. Din anumite motive dorea ca Danni să afle. Nu-i plăcea să vorbească despre el, dar se simțea bine povestindu-i.

— Aveam cam aceeași vârstă cu Kevin. Aveam un cățeluș, o potaie, dar a fost prima ființă care m-a iubit și se gândea la mine...

— Dar părinții tăi?

— Mă iubeau, nu mă judeca greșit, dar mama este cercetător științific și-și petrecea cincizeci de ore pe săptămână în laborator. Când era acasă era prea ocupată ca să-mi acorde multă atenție. Tata este istoric și foarte îndrăgostit de meseria lui. Nu se simte bine decât înconjurat de cărți și manuscrise vechi. Poate erau și sunt, prea preocupați de propria persoană ca să-i mai intereseze și un copil. Nu sunt sigur cum s-au cunoscut. O strânse de mână puțin mai tare. Am devenit independent foarte de timpuriu. Chiar aveam grijă să achit notele de plată – altfel am fi rămas fără căldură, lumină și telefon. Într-o zi am găsit acel cățeluș. Era aproape mort de foame și jigărit. L-am dus acasă, l-am hrănit, l-am spălat și de atunci mi-a devenit cel mai bun prieten. Când veneam de la școală știam că exista cineva care mă așteaptă și-mi dă atenție.

Inima lui Danni suferea pentru micuțul singuratic care-și asumase prea devreme atâtea responsabilități.

— Cum se numea câinele?

— Mike. Nu aveam prea multă imaginație dar, întotdeauna, am crezut că Mike e un nume drăguț. Zâmbi.

Pentru un frate.

— Și ce s-a întâmplat?

Îi strânse ușor mâna ca pentru a-i aminti că era acolo, lângă el.

— Într-o după-amiază a fost lovit de o mașină. Eram singur și nu știam ce să fac, așa că l-am ridicat și l-am dus la medicul veterinar, cam la două mile distanță.

— O, ce îngrozitor! Zise ea gâfâind.

— Eram înspăimântat și nu aveam niciun ban la mine, dar m-am dus direct la clinica veterinară. Deja închiseseră, iar medicul tocmai se urca în mașină. M-am oprit și l-am implorat să-mi salveze câinele.

— Și?

— Și-a scos haina și s-a întors la treabă. Mike era înfășurat în bandaje din cap până în vârful cozii, dar l-a salvat. Am păstrat acel câine până a murit de bătrânețe la șaptesprezece ani. Această întâmplare m-a determinat să-mi doresc să devin medic veterinar. Voiam să-i pot face și pe alți copii fericiți. Mult timp după această întâmplare am crezut în miracole și nu doream altceva decât să cresc și să fac? Eu însumi miracole. Bineînțeles că foarte repede am cunoscut realitatea. Nu existau miracole. Era doar muncă multă, fără vreo garanție.

— Și multă pricepere, talent și milă. Poate că tu nu mai crezi în miracole, dar eu cred. Și cred că oamenii, îndeosebi cei inimoși, pot, uneori, să facă minuni.

Ochii ei îi spuneau că nu are nicio îndoială că el era unul din acei oameni. O ajuta încrederea nestrămutată în el. Mult.

Încă îi ținea mâna când Sebastian își împleti degetele cu ale ei. Își ridică cealaltă mână și și-o coborî pe obrazul ei.

— Ți-am spus că mă bucur că ești aici?

Dădu din cap, cu obrazul încă în palma lui.

— Da, dar mi-ar plăcea să mai aud o dată.

Zâmbi și-și lăsă mâna să alunece spre ceafa ei, trăgând-o mai aproape.

— Mă bucur că ești aici, repetă el și-i atinse ușor buzele. Foarte bucuros, spuse din nou și-și eliberă cealaltă mână așezându-i-o în jurul, taliei. Știa că ea înțelege. Sharon nu-i apreciasse niciodată dragostea pentru, animale și atunci când se întorcea acasă deprimat sau supărat din cauza vreunui pacient, îi spunea cu dispreț: „E doar un animal care nu poate Vorbi, Sebastian. “

Danni oftă și-i simți respirația fierbinte pe față.

El își aplecă ușor gura să o sărute, dându-i răgaz să se retragă dacă ar fi dorit, dar ea nu făcu gestul. Îi aștepta sufocată atingerea buzelor, dar cum el nu se grăbea își încolăci nerăbdătoare mâinile în jurul gâtului lui și-i trase capul spre ea.

Parcă dându-și seama de nevoia lui de afecțiune, Danni își luă asupra sa povara sărutului. Îi mușcă ușor buzele, apoi își plimbă vârful limbii peste buza lui inferioară. Când el îi răspunse în același fel, îi prinse limba între dinți înainte ca aceasta să-i pătrundă în gură. În timp ce-și deschidea gura să-i facă loc, își înfipse degetele în părul

lui. Sâni îi ardeau și i se umflaseră. Îl trase mai aproape, dorind apăsarea trupului lui peste al ei pentru a-și alina dulcea durere.

Dar nici aceasta nu era de ajuns să o liniștească; dorea mai mult. Se simțea ca și cum toată viața ar fi așteptat acest moment – pe el. Își arcui corpul pentru a-și apropia și mai mult piepturile. Sebastian îi citi invitația mută și-și trecu mâna, ușor, de pe umăr, în jos, pe braț și apoi pe sân. Îi aprecie greutatea și-și plimbă palma peste carnea moale și plină.

— Niciodată până acum nu am știut cât de goale îmi sunt mâinile, șopti răgușit. Acum știu cât de minunat mi le umpli tu.

Niciodată nu am știut ce pustie mi-a fost viața până la tine. Îi cuprinse și celălalt sân și gemu simțindu-i sfârcurile întărindu-se sub atingerea lui. Și el dorea mai mult. O sărută din nou și-și lăsă mâna să-i alunece sub marginea șortului, peste pielea netedă a spatelui ei. Îi desfăcu sutienul dintr-o singură mișcare și, în timp ce gura-i nerăbdătoare i-o devasta pe a ei, mâinile își descopereră comoara în apăsarea fierbinte a sânilor.

— Sebastian.

Îi șopti numele – era o șoptă tainică și dulce, plină de dorința de mai mult.

Și îi dădu mai mult. Îi descoperi mugurii catifelați ai sfârcurilor tugiuate și-i frământă între degete, smulgându-i scurte gemete. O sărută până își pierdu respirația.

Și primi mai mult. Îi prinse marginea bluzei, i-o trase în sus, peste cap și o aruncă în timp ce își îngropa fața în ceafa ei, gustându-i

dulceața ușor sărată. Îi prinse breteaua sutienului cu dinții și o trase în jos, peste braț, apoi îl scoase și îl aruncă într-o parte.

Se retrase ca să o poată privi, iar Danni îi simți privirea atât de intensă ca degetele lui. Aluneca peste ea într-o mângâiere fierbinte – atingându-l sânul alb și sfârcurile trandafirii.

— Dumnezeu, cât ești de frumoasă, Danielle, zise gâfâind. Atât de frumoasă, încât trebuie să te gust.

Dar înainte ca buzele lui să o poată prinde din nou, auziră un scâncet în camera alăturată. Ochii li se întâlniră, încă amețiți de pasiune, dar cu un început de luciditate.

Sebastian sări în picioare, urmat de Danni care își trăsese bluza și țâșnise în spatele lui. Când Sebastian privi cușca, despre care crezuse că este ultimul adăpost pe care Tuffy îl mai putea avea, văzu câinele, conștient, lingând perfuzia prinsă de piciorul din față.

— Nu pot să cred, murmură el. Jur că nu pot să cred.

Danni îi strânse brațul și-și puse capul pe umărul lui.

— Eu cred.

— Aș fi jurat pe orice că nu-și va mai reveni. Se așeză pe vine în fața cuștii. Tuffy Kendall, băiete, sunt încântat de cunoștință. Cunoscut un băiețel care se va bucura că ți-ai revenit. Câinele suspină, își înclină capul și închise ochii.

— Pariez că acesta este un apel telefonic care-ți va face plăcere, spuse ea.

El zâmbi.

— E un apel telefonic pe care nu credeam că voi fi capabil să-l

fac! Privi la ceas. Nu crezi că e cam târziu să sun? Este trecut de unsprezece.

— Ție ți s-ar fi părut prea târziu dacă ai fi așteptat vești despre cățelul tău?

— Corect. Mă duc să sun.

Danni îl putea auzi convingându-l pe emoționatul Kevin că o vizită la acea oră n-ar fi potrivită pentru câinele care dormea și care avea nevoie de odihnă. Închise telefonul după ce vorbi și cu doamna Kendall câteva minute.

— Un asemenea moment merită toată osteneala.

— Un asemenea moment este unul din motivele pentru care m-am înscris la medicina veterinară, șopti Danni.

— Chiar începuseși cursurile de Istoria artelor?

Ea confirmă.

— Îmi place arta. Iubesc culorile, contururile și compoziția. Adăugă cu regret: Nu pot trage însă o linie dreaptă și, pe la jumătatea perioadei de colegiu, atunci când mi-am dat seama că trebuia să fac ceva în acest sens, m-am hotărât să urmez cursurile de Istoria artelor.

Sebastian îi întinse mâna și ea i-o luă fără a ezita. O conduse pe verandă și o trase în balansoar. O îmbrățișă și și-o apropie, iar ea își puse capul pe umărul lui.

— Și te-ai hotărât să nu mai predai?

— Da. Pentru că nu-mi prea plac copiii. Știu că pe ai mei i-aș iubi când îi voi avea, dar, atâta timp cât nu intenționez să mă mărit mulți ani de acum încolo și atâta timp cât nu mă atrage ideea copiilor din

flori, aceasta nu se va întâmpla prea curând.

Lată că, din nou, se exprima acea fată de modă veche, se gândi Sebastian. Îi aruncă priviri fugare, ca volănașele dantelate ale unui jupon, apărut de sub tivul unei rochii. Din respect pentru această fată demodată ședea el acum cu Danni în balansoarul de pe verandă, în loc să o tragă din nou pe canapeaua unde stătuseră înainte de trezirea lui Tuffy.

— Și atunci, ai luat-o de la capăt cu altceva, cu ce? Comerț sau literatură engleză?

— Am petrecut un semestru urmând cursuri de comerț, dar nu mi-au plăcut. Apoi un semestru am urmat cursuri de literatura engleză, până să-mi dau seama că singurul exercițiu practic consta în a preda. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna animalele și m-am purtat întotdeauna frumos cu ele. Știi, am avut doi câini, patru pisici și șase iepurași. Nu mai știu câți hamsteri. Când aveam opt ani strângeam bani pentru hrana animalelor. Tata spunea că este exagerat să crești mai mult de doi câini și patru pisici și a trebuit să mă descurc singură dacă doream să le păstrez. Își ridică privirea. Dar tu?

— Mike a fost singurul animal pe care l-am avut, dar cu timpul, aveam zece sau unsprezece ani, am început să lucrez în chiar clinica veterinară unde îl dusesem pe Mike. Curățăm cuștile, hrăneam și plimbam animalele internate și primeam douăzeci și cinci de cenți pe oră plus asistență veterinară gratuită.

Vorbiră îndelung ca timpul să destrame starea de încordare din acea seară.

Din când în când, Sebastian se ridica pentru a controla starea câinelui, apoi se așeza lângă Danni, în balansoar. Schimbară impresii despre școala veterinară, vorbiră despre copilăria lor, despre prima iubire. În cele din urmă, ea avu destul curaj să-l întrebe despre căsătoria lui.

El privi o vreme în gol, lăsând-o să creadă că nu-i va răspunde.

— Se numea Sharon. Am cunoscut-o în ultimul an de școală. Ne-am căsătorit la câteva săptămâni. Puteam spune că era nebună după mine, dar, de fapt, era invers.

— Ce vrei să spui?

— Atât de preocupat fusesem cu studiile mele, încât nu dădusem mare importanță vieții sociale. Și deodată, iat-o pe ea – la fel de strălucitoare și de frumoasă ca o monedă nouă.

Danni își înfrână pornirea de gelozie.

— Și ce nu a mers?

— Nu-i puteam oferi ce-și dorea.

— Și ce-și dorea?

— Totul. A fost cea mai egoistă femeie pe care am cunoscut-o. Dorea tot ce putea aparține sufletește celuiilalt, dar ea nu oferea, niciodată, nimic – nici înțelegere, nici devotament, nici chiar fidelitate.

— Ți-a fost atât de necredincioasă?

Sebastian râse scurt.

— Mă înșela cu fiecare tip pe care-l cunoștea. Și eu? Eu eram atât de naiv, că niciodată nu mi-aș fi putut imagina, până când... Respiră

adânc. Până când s-a născut copilul și am descoperit că nu era al meu.

— Îmi pare rău.

— Nu te scuza pentru greșelile ei. Nu mai vreau să vorbesc niciodată despre mine. Vreau să știu mai multe lucruri despre tine. De ce vrei să călătorești?

Danni privi stelele și apoi își așază capul pe umărul lui Sebastian.

— Am locuit întotdeauna în același loc. Când păraseam Raleigh-ul ne duceam câte o săptămână, vara, la plajă, sau veneam aici, la, câteva săptămâni o dată. Îmi amintesc, copil fiind, că priveam în cărți fotografiile unor locuri exotice, visând că într-o zi voi ajunge și eu acolo. Desenam peisaje pe care nu le văzusem niciodată, dar le visasem mereu: munți, palmieri, Turnul Eiffel, piramidele. Stăteam în iarba din grădina din spate, priveam cerul, așteptând să treacă vreun avion. Când trecea, închideam ochii închipuindu-mi că zbor. Cât timp auzeam motorul încercam să enumăr, în ordine alfabetică, atâtea locuri câte puteam. Ceva în genul Mă numesc Danni Sullivan și plec în Alaska, Bermude, Canada, Danemarca, Egipt...

— Finlanda, Georgia, Hawaii...

— Indonezia, Japonia...

— Cu litera Q ce denumeai?

— Quebec.

— Și cu X?

— Nu ajungeam atât de departe. Oricum, întotdeauna mi-am dorit să fac ceva neobișnuit.

Începu să o mângâie trasându-i cerculețe pe ceafă, continuând

conversația, sărind de la cărți la politică și muzică. Tot ce descoperea la ea îi ațâța curiozitatea. Sau ceea ce îl făcea curios era căldura trupului ei? Era, oare, parfumul ei cald și dulce?

După un timp vocile li se pierdură treptat și se legănară în tăcere. Se juca cu vârful cozii ei, conturându-i linia urechii. Începu să-i desfacă, încet, împletitura, fiecare șuviță în parte. Apoi, îi dădu părul pe spate, pe umeri, trecându-și degetele; cu voluptate, prin șuvițele mătăsoase. Capul i se apropie cât să-i simtă căldura respirației. Îi ridică o buclă și și-o duse la gură s-o simtă și să-i respire vaga aromă.

— Ai un păr frumos, Danielle, murmură el. Ca satinul, ca lumina soarelui.

Danni respiră scurt, în timp ce el își apropia și mai mult capul. Genele ei se zbătură, apoi închise ochii în așteptarea sărutării lui. O sărută trecându-și rapid buzele peste ale ei. Apoi se retrase.

Își deschise ochii și-l văzu trecându-și mâna, nervos, prin păr.

— E târziu, Danielle. Vocea îi era aproape o șoaptă. S-o luăm mai bine ca pe o noapte obișnuită.

Danni dădu din cap și se ridică cu părere de rău. Nu era pregătită să sfârșească astfel. Abia dacă își dădu seama ce face când își ridică mâna și-i atinse obrazul.

Sebastian zâmbi forțat, îi strânse mâna și înainte de a i-o îndepărta, îi sărută rapid palma.

— Iubito, dacă nu ne oprim acum, nu am să mă mai pot stăpâni și suntem prea obosiți. A fost o seară lungă și tensionată și avem amândoi nevoie de un somn bun. Când vom face dragoste și asta se va

întâmpla curând, cred că amândoi știm acest lucru, va trebui să fim bine odihniți.

Căldura îi inundă rapid fața, imaginându-și ceea ce îi evocau cuvintele lui. Avea dreptate, dar asta nu făcea despărțirea mai ușoară. Trebuia, însă.

— Mă duc să mai văd o dată câinele. Apoi te conduc.

— O.K., dar nu trebuie. Stau doar la...

— Știu, trei sărituri. Oricum, te conduc.

Când se întoarse, văzu pisica stând pe labele din spate.

— Unde-ai fost azi-noapte?

— Poate e destul de inteligentă să știe când să nu-mi stea în drum.

Sebastian ridică din umeri. Nu avea de gând să discute despre înțelepciunea sau prostia acestei pisici. Îi luă mâna și-și împletiră degetele, coborând strada. Mergeau tăcuți, prinși în vârtejul emoțiilor.

Se opriră în fața ușii, niciunul nedorind să spună acel „noapte bună” care ar fi încheiat seara.

Buzele li se întâlniră într-o mișcare ce s-ar fi vrut să fie un simplu sărut de „noapte bună”, dar nimic nu era simplu în acel moment. Era, poate, mai puțin un sărut și mai mult o promisiune a ce va fi să fie. Picioarele nu o mai puteau susține, dar brațele îl înlănțuiră din nou, într-un fel aparte, fără șovăire, degetele strângându-i umerii.

— Danni, nu știu exact ce se întâmplă cu noi dar, oh, Doamne, te simți atât de bine lângă mine, șopti lângă buzele ei.

Mâinile lui neliniștite o mângâiară în sus, pe spate, apoi coborâră

și iar urcară pentru a se umple cu moliciunea flexibilă a sânilor ei. Danni scoase un geamăt de plăcere înăbușit, sub gura lui lacomă.

Sebastian aproape își pierdu capul, dar știa că amândoi sunt prea obosiți pentru a continua. O îndepărtă ușor retrăgându-și cu regret mâinile din fierbintele refugiu a! Sânilor ei. O sărută ușor pe buze, pe nas, pe ochi și-și ascunse fața în părul ei.

Cu un alt zâmbet de regret îi spuse:

— Pe mâine și îi mai sărută o dată buzele bosumflate. Ochii ei îl priveau, oglindind o rugămintă grăitoare de care nu-și dădea seama. El își înfundă mâinile în buzunare. Urează-mi noapte bună, iubito, îi ordonă blând.

Danni îi zâmbi minunat de calm în ciuda tulburării pe care o simțea și-i răspunse supus:

— Noapte bună, Sebastian.

— Am făcut exact ce trebuia, îi șopti el pisicii în timp ce intra în casă. Amândoi suntem obosiți. Îi apăruseră cearcăne sub ochi și nu vreau să fac dragoste cu ea atunci când mai degrabă ar dormi în loc să se dezlănțuie. Și, ca să fiu sincer și eu sunt la fel de obosit. Probabil, am să adorm de îndată ce voi pune capul pe pernă. E trecut de ora patru, pe Sfântul Petru!

Dar trecând spre camera din spate să mai controleze încă o dată starea câinelui, văzu pe jos o bucată de dantelă de culoarea levănțicăi. O ridică. Sutienui lui Danni, dantelat și cu fundulița de satin în mijloc.

Frecă ușor fundulița cu vârful degetelor. La naiba! Ce noroc dacă va putea dormi.

Opt

A doua zi dimineată, în drum spre Norfolk, se opri la Sebastian.

— Ce face Tuffy?

Sebastian dădu din cap.

— Încă nu-mi vine să cred, dar face cam ce-aș aștepta să facă un câine mult mai puțin bolnav decât el. Chiar a și mâncat ceva.

— Știam eu că vei reuși.

— Înseamnă că știi mai multe decât mine, dar și eu mă bucur că se simte bine.

— De dragul tuturor copiilor, nu?

— De dragul puștilor de toate vârstele, îi spuse schițând un zâmbet. La ce oră începi cursul, la zece?

Danni dădu din cap.

— Am o zi cam încărcată.

— De obicei, te întorci în jur de șase?

Danni confirmă.

Dacă ar avea mai multă minte, i-ar spune la revedere și și-ar vedea de treabă. Dar dorința de a o vedea îl scotea din minți. Oricum, își aduse aminte, peste câteva luni va pleca.

— Ți-ar face plăcere să cinăm împreună? Am probleme cu niște friptură la grătar.

Danni zâmbi încercând să-și prindă în coadă câteva șuvițe căzute.

— Nu sună rău. Să aduc ceva?

Privirea lui Sebastian urmărea mișcarea mâinii ei.

— Doar pe tine. Mai am din salata pregătită aseară și pe care nu am mâncat-o. În legătură cu noaptea trecută – spuse el blând – ți-am mulțumit?

— Știi că nu contează.

— Știu.

Privirea îi rătăci de la păr la fața ei, peste buze, amintindu-i cum le gustase cu o seară în urmă.

Tulburată ea îi spuse:

— Pot aduce desertul.

— Desertul?

Modul în care rostise cuvântul era sugestiv. Danni zise:

— Păi, ești mare amator de dulciuri.

— Eu? Părea șocat. Omul care dă gata două pachete cu biscuiți Oreo în zece minute?

— Știu că-ți plac la nebunie biscuiți Oreo. Dar desertul la care mă gândeam e mult mai bun.

— Singurul lucru mai bun decât biscuiții Oreo este sexul.

Ochii îi străluciră.

Fraza pluti în aer, strălucitoare ca pusă sub lumina soarelui.

— E amuzant ce spui, zise ea, sperând că Sebastian nu va observa căldura care-i inundase fața. Credeam că „singurul lucru mai bun decât sexul” este plăcinta de ciocolată.

O privi îndelung dându-i impresia că nu-i observase culoarea care-i îmbujorase obraji.

— Și este?

— Ce să fie?

— Este, într-adevăr, mai bună decât sexul?

Danni respiră adânc.

— Cred că ar fi mai bine să plec la școală. Ne vedem diseară.

— O, apropo, aseară ți-ai uitat ceva aici.

— Ce?

Drept răspuns, Sebastian scoase din buzunar sutienul din dantelă, de culoarea levănțicăi și-l ridică de o bretea.

— Ah.

Înhăță obiectul și-l înfundă în geantă.

— Când te întorci o să-mi vezi noua camionetă.

Încercă să nu dea atenție stării de stânjeneală care încă nu-i dispăruse.

— O, îți va fi mult mai la îndemână.

— Așa e. De fapt, m-am hotărât să rămân o vreme în White Creek, iar camioneta îmi va fi de mare ajutor. Mai ales când voi răspunde solicitărilor telefonice.

În drum spre Norfolk, Danni se gândi la semnificația acelor cuvinte. Deci, s-a decis să rămână în White Creek. Să rămână în White Creek. Minte ei se învârtea în jurul acestor cuvinte, ca un câine în jurul cozii. Să rămână în White Creek. Cu toți oamenii de aici, cu fundația de înfrumusețare și echipa de baseball a bisericii.

Danni așteptă acea senzație de crispare pe care o simțea ori de câte ori se gândea la ideea de a rămâne acolo, dar, din cine știe ce

motive, nu o simți, în schimb o cuprinse o ușoară neliniște, întotdeauna crezuse că acasă înseamnă locul unde trimiți ilustrate din călătorie. Chiar așa? Sau este locul care îți aparține, locul unde oamenii care te iubesc așteaptă să te întâmpine când te întorci dintr-o călătorie în jurul lumii sau de pe stradă?

Întotdeauna își făcuse planuri să plece din White Creek imediat după absolvire. Își imaginase că va face practică undeva, poate în Australia. Le-ar fi trimis, bunicii și părinților, ilustrate și urși koala și canguri îngrijiți de ea. De ce, oare, nu o mai atrăgea această perspectivă?

Sebastian. Dacă era adevărat că „acasă înseamnă locul din inima ta“, atunci White Creek era casa ei, pentru că Sebastian era aici, iar inima ei era lângă el. Când oare se îndrăgostise și ce-o să se întâmple cu ea?

Ora șase. Danni îi lăsă bunicii un bilet, anunțând-o unde era. Avea îndoieli că Virgie Pace se va întoarce înaintea ei. Ieșise din nou cu Lute Simpson și fie că se duceau să cineze la Norfolk ca apoi să vadă un film, fie la vreun prieten, la Waverly, niciodată nu se întorcea acasă înainte de ivirea zorilor.

Danni n-avea nimic împotriva. Bunica trăia singură de douăzeci de ani de când soțul ei murise într-un accident de circulație. Nu-și făcea probleme că bunica și-ar putea găsi pe cineva cu care să-și împartă viața.

Porni spre Sebastian, dar conduse încet, preocupată.

Sebastian sosise deja. Nu-și dădu seama decât atunci când, ajunsă

în fața casei zări mașini parcate de o parte și de alta a noii camionete de culoare albastră. Se opri un moment să o admire, apoi intră salutând persoanele din sala de așteptare. După ce lăsă prăjitura în bucătărie, își luă un halat din dulapul de haine și intră în cabinetul de consultații.

Înăuntru era Beulah Barnie cu Tootsie. Îi zâmbi. Și Sebastian care avea impresia că numai la New York existau câini nervoși! Beulah nu avusese copii și-și îndreptase toată afecțiunea maternă către cei doi terrieri de Yorkshire – Bootsie și Tootsie.

Sebastian îi făcu cu ochiul și continuă discuția cu Beulah. Danni observă că Sebastian își căuta cuvintele pentru a o calma pe nervoasa proprietară a celor doi câini, cât se poate de sănătoși.

Imediat după plecarea lui Beulah, Sebastian arboră un zâmbet teatral și-și șterse stropi imaginari de transpirație de pe frunte.

— Ce figură, șopti el.

Danni fu de acord.

— Așa e ea. Blândă ca toată țicnitele, dar i-ar fi trebuit vreo cinci, șase copii să o scoată din minți.

— Ai dreptate. Poate am să vorbesc cu Gregory să o ia în îngrijirea bisericii. Câinii mi-ar mulțumi. Făcu un Semn spre ușă. Câți au mai rămas?

— Doar Tad Miller cu pisica – vrea să-i tai ghearele ca să nu-i distrugă mobila și John Cooper – cu unul din cocoșii primiți ca premiu Bantam. Dacă vrei, îl iau eu pe Tad. L-am mai tăiat ghearele lui Buster.

— Ar fi grozav, dar lasă-mă câteva momente înainte de a-l trimite înăuntru pe John Cooper. Vreau să răsfoiesc o revistă ca să-mi împrăpătez memoria în ce privește găinile.

Danni deschise ușa și-i șopti peste umăr:

— Primul lucru pe care trebuie să ți-l aduci aminte este să-l numești cocoș, restul nu contează.

Sebastian chicoti în spatele ei. Astăzi îi fusese dor de ea. Nu numai pentru că fusese încontinuu ocupat încă de dimineață. Își dădu seama că-i fusese dor de felul ei excentric de a vedea lucrurile, de tonul dulce-aspru al vocii și de râsul ei cristalin. Îi fusese dor de ochii ei violeți, cu acea strălucire ciudată și provocatoare. Pur și simplu îi fusese dor de ea.

Cocoșul avea un nodul benign pe unul din picioare pe care Sebastian îl observă înainte de a-l fi expediat pe John Cooper. După plecarea acestuia Sebastian își scoase halatul și îl azvârli pe spătarul scaunului. Nu mai avea răbdare, așa că aruncă o privire înspre ușa sălii de așteptare să vadă dacă Danni terminase.

Danni stătea pe canapea cu pisica în poală și cu foarfeca de unghii în mână. Tad Miller, cu gura ' plină de chewing-gum stătea lângă ea – chiar prea aproape, spre nemulțumirea lui Sebastian. Și, mai ales, nu-i plăcea felul în care Tad Miller o mângâia pe păr.

De fapt și Danni se gândea că Tad stătea prea aproape, încercând să păstreze distanța, distanță pe care Tad Miller nu ezita să o micșoreze pe cât posibil. Și, de fiecare dată când îi mângâia părul, ea se întindea și-i dădea peste mână. Sebastian nu era hotărât dacă să

intre, să-i tragă un pumn, să-l ia de gât și să-l arunce pe fereastră.

Danni își ridică privirea și îi surprinse expresia încruntată. Ochii ei îi spuneau să o lase să se descurce singură. Așa că Sebastian își încrucișă brațele și se sprijini de peretele de lângă ușă, hotărât să nu intervină dacă ea nu dorea dar, în același timp, hotărât să nu o lase singură cu acest Lothario care nu-se-oprea-din-mestecat.

Acum, când avea timp să-i observe îmbrăcămintea, trebuia să recunoască faptul că Danni arăta seducător. Aceleași culori – roz și mov. Ciudat cum începuse să-i placă această combinație, în special rochia roz cu nasturi încheiați în față și ciorapii mov. Privirile îi întârziară pe picioarele care în acei ciorapi parcă spuneau că merită să fie privite. Cu siguranță că și acel lua-l-ar naiba de Miller le admira.

Atenția îi fu atrasă de vocea ascutită a lui Danni.

— Tad, ți-am spus să te porți frumos. N-am ieșit împreună decât de două ori. Asta nu-ți dă dreptul să-ți iei asemenea libertăți.

Să-și ia libertăți. Lui Sebastian îi plăcu această expresie. O expresie atât de drăguță și demodată.

Spera să fie și ea destul de demodată ca să-l plesnească urgent, pentru că, dacă nu o făcea ea, avea de gând să-i crape tipului capul.

Danni spuse:

— Tad, ține-l pe Buster, să-i termin ghearele. Hopa! Am nevoie de o foarfecă mai ascutită. Mă întorc imediat. O.K.?

Se ridică și intră în cabinet, aproape lovindu-se de Sebastian.

— Ai probleme? O întrebă el.

— Cine? Eu? Deloc. Sunt aproape gata.

— Mda. Bine. Până acum aş fi terminat de două ori mai repede.
Mai mult ai flirtat...

Danni scoase limba.

— Flirtat? Cine flirtează? Vreau să scap de el ca să mănânc. Mor de foame. Îşi ţuguie buzele. În loc să-mi faci reproşuri, mai bine te-ai gândi puţin cum să-l dăm pe uşă afară.

— Ce-ar trebui să fac? Să pun pisica pe el?

Ochii lui Danni luciră.

— De ce n-ai face-o?

Sebastian mormăi.

— Bine. Bănuiesc că trebuie să-i spun pisicii să intre şi să-l scoată de acolo pe Tad Miller.

— Chiar aşa..

— Danni, să nu începem iar.

— Bine, se pare că trebuie să mă descurc de una singură. Stai deoparte şi urmăreşte-ţi maestrul.

Îl lovi uşor peste obraz şi se întoarse în sala de aşteptare.

— O.K., Tad! Ține-I bine pe Buster ca să-mi termin treaba.

— Danni, hai să uităm puţin de pisică. De ce n-am sări în maşina mea decapotabilă să facem o plimbare? Va fi o lună superbă. Mi-ar plăcea s-o privim împreună.

— Unde vezi tu luna?

— Atunci cu atât mai bine. Am putea petrece mai mult timp, singuri, în întuneric. A trecut atâta timp de când n-am mai fost singuri.

— Tad, n-am fost niciodată singuri. Prima oară când am ieșit împreună a fost la balul pompierilor, a doua oară a fost luna trecută la petrecere unde am mâncat pizza după meciul de baseball.

— Deci, demult ne datorăm unul altuia o întâlnire în doi.

— Las-o baltă. Nu mai ies cu tine.

Tad dădu drumul pisicii care se zbătea și o prinse pe Danni de mâini. Deodată îngheță și privi în jos.

— La dracu’.

— Poftim?

Danni îi urmări privirea. Dărele care i se prelingeau pe blugi și expresia de mulțumire de pe figura înfuriată a lui Merlin spuneau totul. Danni izbucni în hohote de râs.

Încă râdea când Tad, plin de dezgust, sări în picioare, își luă pisica în brațe și ieși. Își dădu seama că râde de una singură. Se uită după Sebastian și-l zări privindu-l pe Merlin cu o figură uluită.

— Observ că i-ai spus lui Merlin să-l alunge pe Tad, i-o luă ea înainte.

Problemă. Pisicile sunt animale inteligente. Cu siguranță că Merlin a priceput că Tad îi stă ca râia pe piele. Asta-i toată treaba.

— E mai mult decât atât, știi asta.

— Nu fi ridicolă! Șopti Sebastian. N-ai auzit de coincidențe?

Danni se îndreptă spre tocul ușii.

— Am auzit, dar n-ai impresia că s-au adunat cam multe coincidențe în ultima vreme?

— Ai vreo explicație mai plauzibilă?

— Da. Am. Este magie, Sebastian. Pur și simplu.

— Cum poți să fii atât de inteligent și, totuși, să crezi în aceste fleacuri?

— E adevărat.

— Nu e.

— Ba este. Cum poți fi atât de inteligent și, totuși, să te îndoiești de toate misterele lumii? Cum de nu poți crede în magie sau miracole?

Sebastian o prinse de umeri gata să o zgâlțâie.

— Există explicații logice pentru orice. Uneori nu le cunoaștem. Dar ele există.

— Bine, găsește o explicație logică pentru asta, răbufni Danni și se ridică trecându-și degetele prin părul lui. Îi trase capul spre ea și-l sărută. De îndată ce buzele lor se atinseră, țâșniră scânteii care se transformară într-un foc mistuitor. Când se despărțiră, câteva momente mai târziu, respirau încordat și inimile le băteau nebunește.

Nu-și dezlipeau privirile.

— Ai vreo explicație logică pentru asta? Îl întrebă Danni, cu vocea tremurând ușor.

— A zburat pe fereastra aia nenorocită, mormăi Sebastian și o îmbrățișă din nou.

O sărută ușor, fierbinte, umed și, înainte să înceapă acele mișcări extrem de erotice, limba lui alunecă peste a ei și dedesubt. Ea își sincroniză mișcările cu ale lui, deschizându-și gura mai mult, înapoiindu-i sărutările. Sebastian se lăsă cu toată greutatea, împingând-o spre perete. Un „miau“ strident al pisicii care stătea lângă picioarele

lor îi readuse la realitate. Când Sebastian își întoarse privirea înfierbântată spre animal, Merlin, ca din întâmplare, se întinse și se îndreptă spre intrarea principală.

Sebastian nu o urmă imediat și pisica începu să zgârie tocul ușii de lemn.

— Minunat, bombăni Sebastian. Vrei afară? Poftim.

Străbătu camera și deschise ușa. Pisica ieși agale, apoi se întoarse și-l privi enigmatic.

— O, Doamne!

Sebastian își întoarse privirea spre Danni.

— S-a întâmplat ceva?

— Ți-a amintit să încui ușa.

— Voia doar să iasă afară.

— Nu. Voia să-ți amintească să încui ușa ca să nu fim deranjați.

Sebastian se conformă și se întoarse spre Danni.

— Să nu mai vorbim despre magie. Acum. Și niciodată.

— Dar, Sebastian...

O opri cu un sărut, apoi o luă de mână și o conduse, pe scări, în sus, spre dormitor.

O trase pe pat, lângă el și, în timp ce o săruta nerăbdător, se întinse peste ea. Un sărut profund, pătrunzător.

Își dezlipi cu greu buzele de ale ei, doar cât să respire adânc, apoi o sărută din nou. Simțea că ar fi putut-o săruta o veșnicie. Buzele ei erau moi, umede și sălbatice. Virilitatea lui dezlănțuită înlătură și ultimele piedici, luând locul aerului său obișnuit de copil. Asprimea

căuta moliciunea, unghiurile ascuțite căutau liniile arcuite, sărutările imperative căutau totală supunere. E posibil să mori din atâta dorință? Da, el putea, se gândea Sebastian, în timp ce lupta să-și păstreze autocontrolul. Nici nu-i atinsese încă pielea dezgolită și deja era periculos de aproape de orgasm. Strânse din ochi și-și dădu capul pe spate, respirând ca un înecat. Controlează-te. Controlează-te. Când crezu că-și recăpătase o fărâmbă din el, își coborî o mână pe deasupra rochiei ei, începând să-i descheie nasturii, unul câte unul.

Danni își duse mâna la nasturii cămășii lui, dar Sebastian o opri cu un geamăt.

— Nu acum, iubito.

— Dar vreau să te ating.

— Nu mă pot stăpâni așa cum am crezut. Te rog, iubito, lasă-mă să o fac cum știu eu. Mai târziu sunt al tău.

Când termină de descheiat rochia lui Danni, ceea ce văzu îi tăie respirația și inima îi fu gata să-i sară din piept. Purta un slip micuț, roz, din satin și portjartier. Dacă ar fi știut că poartă așa. Ceva pe sub rochie, în locul dresului, nu l-ar fi lăsat pe Tad Miller mai aproape de treizeci de metri de ea.

— Vrei să mă omori? Șopti el, sufocat. Un trup ca al tău, îmbrăcat într-o asemenea lenjerie, ar trebui să poarte eticheta „deschideți pe răspunderea dumneavoastră.

Îi mușcă ușor cu dinții marginea slipului în timp ce cu mâna îi lăsa în jos, treptat, breteaua sutienului. Cu gura umedă, deschisă, o sărută pe sânii plini și după de înghiți spasmodic, dădu la o parte

restul de slip.

Cu grijă, îi prinse sânii, greutatea lor fierbinte umplându-i mâinile. Sebastian urmări cum genele ei se zbat și ochii i se închid cu un suspin de plăcere. Închise și el ochii, se aplecă să o sărute din nou, împingând limba insistent, în timp ce mâinile i se plimbau pe corpul ei.

Spatele ei se arcui într-o invitație inconștientă, o invitație pe care Sebastian o acceptă cu bucurie atunci când îi luă între buze sfârcul roz și tare. Coapsele lor strâns lipite îl ajutau să-și potolească excitația aproape dureroasă, ceea ce îi făcea și mai rău. Își aminti că dorea ca Danni să ardă de dorință pentru el. Nu-și dăduse seama că arderea poate stârni un foc care i-ar fi stigmatizat pe amândoi. Iar el era cuprins de flăcări. Îl devastau, îi cuprindeau terminațiile nervoase, îi absorbeau luciditatea.

Hainele cu care încă mai era îmbrăcat începuseră să-i irite pielea sensibilizată. Se ridică în picioare și se dezbracă repede, în timp ce Danni proptită într-un cot îl urmărea cu admirație nemască. Când își scoase chiloții, ea gemu scurt.

Se întinse lângă ea și o luă în brațe. Când trupurile li se atinseră, gemură de plăcere, părul aspru de pe pieptul lui potrivindu-se perfect peste sânii ei moi. Buze iscoditoare se mișcau încet, în jos, sărutându-i gâtul, apoi sânii și, mai jos, suprafața netedă a pântecului. Mâinile îi alunecară de pe șolduri pe coapse. Îi desfăcu clamele portjartierului și-i scoase, încet, ciorapii, unul câte unul, apoi, cu o mișcare fluidă, portjartierul și chiloții căzură pe podea.

Aur. Descoperise aur. Cârliionți gingași de aur îi adăposteau secretele feminității. O mână îi alunecă, în jos, pe pânțele, apoi și mai jos, cercetându-i blând ascunzișurile. Înlocui mâna cu buzele și atunci Danni gemu.

Sebastian nu știa cât mai putea rezista. Nu se mai putea stăpâni, iar lumea sa se redusese doar la ea. Singurul zgomot pe care-l auzea erau bătăile inimii ei, singurul lucru perceptibil era suprafața catifelată sub atingerea sa frenetică, singurul gust, acela de sare, parfum de mosc și de femeie. O dorea cu disperare. Mai mult decât orice își dorise până atunci. Mai mult decât orice pe lume.

Se ridică, lăsând în urmă sărutări. Mâinile lui Danni se încleștară în părul lui, aducându-i, din nou, gura peste a ei. Se gusta pe ea de pe buzele lui, dar voia să-l guste și pe el. Se întinse și tremurând îl cuprinse cu mâna, în timp ce el gemea. O cuprinse un spasm dureros de incertitudine. Era atât de mare, atât de puternic, încât nu știa dacă va putea să-l primească. Și, totuși, nu credea că ar mai putea trăi un minut în plus dacă n-ar face-o.

— Sebastian, șopti ea. Acum, iubește-mă acum.

Se așeză peste ea, îndepărtându-i coapsele cu picioarele.

— Te-ai protejat, te-ai protejat, iubito?

Danni respiră adânc și încercă să-și controleze atenția.

— Nu, acum nu.

Sebastian o lăsă doar cât se duse în baie, de unde aduse o cutie pe care o puse pe noptieră.

— O cutie întreagă?

— Dacă va fi nevoie, chiar mai multe.

Se întinse lângă ea gemând atunci când își simți corpul lipit de al ei. Simțea ca și cum ar fi putut face dragoste cu ea de sute de ori și tot nu și-ar fi putut potoli foamea din el. Avu grijă să se protejeze, apoi se adăposti în îmbrățișarea ei frenetică. Un deget îi alunecă înăuntru să vadă dacă ea era pregătită. Era atât de fierbinte, de umedă și de îngustă încât fu gata să explodeze.

Ea își arcui coapsele spre bărbăția lui.

— Mă va ucide dacă nu mă iei acum, se rugă ea. Te vreau.

Sebastian o mușcă de interiorul buzei. Era tare. Durerea îl făcea să se controleze doar cât să-i permită să se miște încet. Pătrunse în umezeala netedă până atinse un obstacol. Se opri șocat.

— Cum?

— Nu te opri, șuieră Danni.

— Danni...

— Acum, te rog. Acum.

Îl încolăci cu picioarele și-și ridică coapsele trăgându-l în ea, mai adânc. O ultimă mișcare și o pătrunse.

— Te simți bine, iubito? O întrebă respirând adânc.

Ea dădu din cap. Corpurile lor se mișcau în același ritm, continuu, fără sfârșit. Mâinile lui Danni coborâră de pe pieptul lui, pe coapse, strângându-l mai aproape de ea. Îl simțea cum tremură încercând să fie blând de dragul ei. Corpul îi era încordat și acoperit cu picături fine de transpirație. Dar ea nu voia să se poarte blând. Voia să se poarte primitiv, sălbatic. Voia chiar mai mult decât ar fi putut

lua.

Căldura îi inundase tot trupul și găfâia ca și cum lumea întreagă s-ar fi transformat într-un imens glob luminos. Închise ochii simțind lumina orbitoare care părea să crească, până simți că îi străbate toți porii. Spasme de extaz o cutremurau din ce în ce mai puternic și-și înăbuși țipetele în umărul lui.

Doar când gemetele ușoare încetară, Sebastian se împinse mai tare și mai repede, cu corpul vibrând, ajungând la orgasm după ea.

Se întoarseră încet la realitate. Trecură minute în șir înainte ca Sebastian să-și ridice capul și să-i zâmbească.

— Te simți bine, iubito?

Danni zâmbi și dădu din cap.

— Mă simt perfect.

— Asta a fost.

— Da, dar depinde și ce-am simțit.

El își lăsă, leneș, mâna peste sânii ei.

— Sunt de acord. Te-ai simțit perfect. Și o întrebă serios: De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ți spun? Șopti Danni cu fața pe umărul lui fierbinte.

— Că ești... că ești virgină?

— Știi doar că, de obicei, asta nu se discuta, îi spuse zâmbind somnoroasă Danni. Fir-ar să fie, Sebastian, doamna Walling te așteaptă și, apropo, știai că sunt virgină?

— Trebuia să-mi fi spus în seara asta.

— Când? În timpul discuției? Sau mai târziu când aveam gurile

ocupate?

— Trebuia, totuși, să-mi fi spus.

Ea deschise ochii și-l privi.

— Dacă ți-aș fi spus s-ar fi întâmplat altceva în seara asta?

Sebastian tăcu. S-ar fi întâmplat altceva?

Probabil că nu. Ajunsesse prea departe – mistuit de dorință.

— Nu știu, spuse într-un târziu. Poate nu.

Simți o strângere de inimă gândindu-se la ce-i oferise ea. I se dăruise cu sensibilitate și dezinteresată. Pentru prima dată.

Sentimentul vinovăției îl înfiora, dar bănuiala îl cuprinsese în același timp. De ce el? De ce îl alesese tocmai pe el să-i dăruiască virginitatea? Avea de gând să-i ceară ceva în schimb?

Fuse o greșală. N-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă atât de departe. Totuși, nu era sigur că ar mai fi putut opri ceva. El și Danni erau precum gazul și chibritul. Inofensivi luați separat, dar împreună provocând explozii nimicitoare. O catastrofă.

Sebastian nu mai dorea catastrofe în viața lui. Avusese parte de o mulțime. Liniște și pace. o viață la țară, liniștită și potolită. Aceasta își dorise cu ardoare – asta căutase venind aici. Și Danni? Ea dorea să plece de aici. Voia să părăsească White Creek înainte de sfârșitul verii. Și tocmai se întâmplase ce se întâmplase.

Era mai ușor de spus decât de făcut. Fiecare celulă din corpul lui ardea de dorința de a se uni cu ale ei. Dimineața se trezea căutând-o și se culca seara visând-o. Iar după ce făcuseră dragoste era aproape imposibil să nu se implice. Asta era, în cel mai bun caz, o relație

nefericită. Ea credea în magie. El, nu.

Nouă

— De ce, eu, Danni? De ce m-ai așteptat pe mine?

Danni se întreba dacă-și dă seama cât se înspăimântat arăta. Era speriat că ea ar putea începe să plângă și i-ar cere să se căsătorească cu ea sau altceva? Chiar așa de-ar fi, în străfundul inimii dorise s-o facă, până atunci fusese prea orgolioasă. La urma urmei, ea singură îi spusese că n-ar fi vorba de obligații. Oare cuvintele se întorseseră împotriva ei?

Mai bine i-ar spune că se săturase să se prostitueze și s-ar grăbi să plece înainte ca el s-o dea pe ușă afară.

— Ce te face să crezi că te-am așteptat pe tine?

Evident, nu erau cuvintele pe care Sebastian le aștepta. Își ridică surprins sprâncenele.

— Atunci, de ce...

Se opri burse, neștiind cum să continue.

— De ce mi-am sacrificat atât de ușor virginitatea? Vorbea, oare, cu destulă nonșalanță? Poate mi-am considerat virginitatea ceva de care ar fi mai bine să scap. Mint de îngheață apele.

Urmări cum primește această declarație, în mușchi i se zbătea pe obraz. Nu părea încântat de ce-i spusese și ea se bucura.

— Deci, am fost la fel de bun ca oricare altul?

— N-aș putea spune. După experiența mea, bineînțeles, limitată, pot spune că ești mai bun decât majoritatea. Zâmbi cu inocență.

— Mulțumesc, mormăi el, neștiind dacă să se bucure sau nu. Danni, vreau, într-adevăr, să știi. Ți-ai păstrat atât de mult virginitatea. De ce ai renunțat la ea tocmai acum?

Ea oftă.

— Te doream și mi s-a părut momentul potrivit.

— Niciodată înainte nu a existat momentul potrivit?

— Nu, nu a existat.

— Dar – se opri un moment încercând să-și găsească cuvintele – am stabilit că fără obligații...

— Sebastian. Am renunțat la virginitate. Nu ți-am propus căsătoria. Nu-ți fie teamă. Am spus fără obligații și nu am glumit. Nu am de gând, așa deodată, să te fac să devii manierat și să-ți cer să te porți onorabil. Virtutea mea, dacă vrei, o dau cui vreau eu. Și te-am ales pe tine. Am închis subiectul. Nu doresc nimic în schimb.

A fost, poate, momentul în care s-a simțit cel mai mizerabil. Și pentru că se simțea vinovat, se decise să-i ofere singurul lucru pe care-l putea da.

— O noapte de neuitat. O noapte pe care să nu o uite în veci. Începu să-i iubească fiecare centimetru, din cap până-n vârful degetelor de la picioare.

Cu trupurile goale lipite, Sebastian știa că Danni îi simte excitația apăsând-o intim. Nu făcu nimic să o oprească. Îi privi concentrat figura. Își trecu vârful limbii peste genele ei, îi luă blând buza

inferioară între dinți și îi supse lobul urechii. Îi împrăștie șuvițe de păr pe față și o sărută printre ele. Îi dădu părul la o parte și o sărută din nou. Și iar și iar.

Danni încercă să-l incite și s-o ia din nou, dar el rezistă. Dorea să o iubească total, până la sfârșit, pentru ca niciodată, gustul și mirosul lui să nu-i mai iasă din pori. Îi lăsă gura și începu să-i muște ușor gâtul, să i-l sărute, să-i sugă pielea.

— Sebastian, îl rugă ea cu vocea străbătută de dorință. Mi-ai promis că de data aceasta este rândul meu.

— Regulile jocului tocmai s-au schimbat, iubito. Rândul tău va veni mai târziu.

Când Danni încercă să-l atingă, Sebastian îi dădu mâinile deoparte, ridicându-i-le ușor deasupra capului și-și continuă mișcarea în jos. Îi supse îndelung, cu pasiune, sfârcurile ridicate. Fiecare geamăt de plăcere șoptit de Danni dădea, de fiecare dată, mișcărilor lui o nouă intensitate.

Îi eliberă mâinile în timp ce îi săruta pânțele catifelat ca mătasea. Mâinile ei îi prinseră capul încercând să-l tragă în sus, peste ea, dar când buzele lui găsiră sâmburele micuț al feminității ei, mâinile îl țintuiră acolo. Își legăna capul dintr-o parte în alta, respirând cu greutate, iar când atinse orgasmul, pentru a-i prelungi extazul el începu să-i sărute interiorul coapselor, partea dinăuntru a genunchilor și glezna subțire. Ea își arcui soldurile sub el, înfigându-și unghiile în umerii lui și implorându-l zadarnic.

Într-o încleștare rapidă și agilă își trase corpul de sub el și luându-

l prin surprindere îl întoarse pe spate. Cu privirea excitată și un zâmbet poznaș pe buze îi spuse:

— Asta ca să jucăm cinstit, dragul meu. Afurisitul tău de autocontrol mă calcă pe nervi și am de gând să te dau gata.

Desfăcându-și picioarele îi prinse corpul sub al ei, se aplecă și-și trecu limba în jurul sfârcului închis la culoare, luându-i vârful mic și tare între dinți. Când el gemu de plăcere, ea făcu același lucru cu celălalt sfârc și-și coborî mâna pe abdomenul lui. Atingerea ușoară, ca o pană, îl excită, îl mângâie, îl dezmierdă, până când corpul i se încordă de dorință.

— Danni! Ai câștigat, spuse gâfâind și se întoarse prinzând-o dedesubt. Nu mă mai pot controla.

Când ea îl trase înăuntru i se opri respirația. Mâinile îi ridicară șoldurile ca să-l întâmpine în timp ce o penetra mai adânc și mai ferm. Își înlănțuiră mâinile, limbile se căutau tandru printre șoapte exaltate, de neînțeles, corpurile se răsuceau în același ritm în drumul lor spre extazul violent, dureros și plăcut.

Își înăbușeau unul altuia strigătele de împlinire, în timp ce valuri de plăcere îi inundau fără sfârșit. În cele din urmă, Sebastian se lăsă peste ea cu trupul istovit și golit. Dorise să-și lase urma în ea și și-o lăsase, dar în același timp și ea îl stigmatizase.

Respiră adânc de câteva ori și visul deveni realitate. Cu trupurile încă încolăcite, inimile le băteau nebunește. Nu ar mai fi lăsat-o din îmbrățișare, dar fragilitatea acelei făpturi îl îndemna s-o protejeze astfel că se lăsă pe o parte, rămânând strâns îmbrățișată. Ea oftă ușor

și-și cuibări capul pe umărul lui. Când totul deveni realitate, el, își dădu seama de un lucru foarte important. Se ridică într-un cot și zise:

— La dracu'!

Danni deschise un ochi somnoros.

— Îhm?

— Danni, mi-e teamă că am neglijat și nu te-am protejat.

— M-ai protejat cât se poate de bine, șopti ea moale.

— Nu, iubito. De data asta am, ah, am uitat să folosesc prezervativul.

Ea își deschise și celălalt ochi și-l privi în timp ce-și făcea rapid un calcul mental.

— E O.K.

Îi dădu deoparte părul de pe față.

— Ești sigură?

Ea își fixă privirea într-un punct și calculă din nou.

— E bine.

— Să-mi spui dacă... dacă se întâmplă ceva.

— Bineînțeles că am să-ți spun, dar nu se va întâmpla. Sper.

Încerca să nu se simtă jignită auzindu-l suspinând ușurat. Ce credea el, că vrea să-l lege de ea într-un mod atât de odios?

Însărcinată. Înainte, când se gândea la această situație se simțea întotdeauna ca prinsă într-o cursă. Acum aștepta să se întâmple același lucru. Dar nu se întâmpla.

La gândul că ar putea avea un copil, simți o emoție ciudată în adâncul ființei ei, un sentiment plăcut, de exaltare. Un copil cu ochii

lui Sebastian și zâmbet dulce. Sau se gândea la un copil al oricui altcuiva. Își imagină un alt copil, al lui Tad sau al lui Gregory. Copii adorabili, dar gândul nu o tulbura. Categorie, doar gândul unui copil al lui Sebastian o emoționa. Acest lucru o afecta mai mult decât orice. El nu dorea compromisuri, iar un copil ar fi fost cel mai grav compromis. Și dacă măcar i-ar suspecta gândurile, ar fugi ca din praștie.

Se înfioră, iar el o îmbrățișă mai strâns. După câteva momente el se ridică și o trase lângă el.

— Haide.

O luă de mână, o conduse în baie și dădu drumul la apă să umple cada.

— De ce? Întrebă curioasă.

— Rana ta, hmm, de jos.

— Rana mea? Ah. Îl privi zâmbind. Nu e vorba despre rana aceea, știi doar.

— Dar apa caldă îți va face bine.

— Iar cada asta imensă se simte părăsită. Ai observat că aceste extraordinar de demodate căzi sunt destul de încăpătoare pentru două persoane?

Îi zâmbi și-i mângâie un sfârc cu vârful degetelor.

El își recăpătă respirația după câteva momente.

— Mda, am observat.

— Și?

Intră în apă și îi surâse îmbietor.

— Și.

Intră și el în apă și o cuprinse în brațe.

Când terminară, apa era împrăștiată peste tot iar prosoapele erau ude. El stătea în cadă, pe spate, cu ochii închiși și Danni în brațele lui. Un alt început. Niciodată până atunci nu mai făcuse baie cu cineva – și nu că la asta le-ar fi stat gândul atunci.

Și acum, pentru a doua oară, făcură dragoste fără a se proteja. Perioadă bună sau rea, riscurile erau prea mari. Oare ce-i făcuse de-și pierduse mințile? Niciodată înainte nu uitase un lucru atât de important ca prezervativul. Ea îl făcuse să uite tot ce însemna responsabilitate. Era, poate, motivul principal al faptului că nu trebuia să se implice.

Dar se mai întâmplă o dată în drumul de la baie spre pat, unde Danni stătea acum legănată de îmbrățișarea lui. Gândurile îi vuiiau în cap.

— O, la dracu'!

Nu dorea, dar era legat de ea până în vârful urechilor. Își dădu deodată seama cât de greu îi va fi s-o lase să plece, chiar dacă știa că legătura lor nu poate supraviețui. Trebuia să se termine până nu era prea târziu.

— Hmm, sunt sigur că vrei să pleci acasă înainte ca bunica să intre în panică.

— Îmm?

Nu era sigură că-l auzise bine.

— Am spus, că vrei, probabil, să pleci acasă înainte ca bunica să

intre în panică.

Nu putea lua drept aluzie ceea ce era mai mult decât o aluzie – o dădea pe ușă afară.

— Da, ai dreptate. N-aș vrea s-o supăr pe bunica. Mă îmbrac și plec acasă.

Danni nu-i spuse că bunica de fapt nu era acasă.

Tonul lui i se părea forțat ca și cum ar fi regretat ce se întâmplase. Și aluzia lui era prea evidentă, încât era clar că încerca să găsească o cale prin care s-o facă să plece fără să i-o spună direct.

Se îmbracă repede, tăcută – cea mai dezagreabilă liniște pe care o cunoscuse. Ca și cum nu ar mai fi avut nimic să-și spună. Se simțeau stânjeniți după ce făcuseră dragoste de trei ori, atât de intim și cu inima la gură.

Era dureros să-și dea seama că prin vorbe goale el reușise să o ademenească, făcând-o să creadă că acele cuvinte, „fără obligații¹¹”, nu contau. În multe privințe era un bărbat sentimental și grijuliu și s-ar fi simțit prost dacă ar fi știut că-și schimbase părerea despre el. Vinovat. Cu atât mai rău cu cât se simțise responsabil. Închizându-și ultimii nasturi ai rochiei arboră un zâmbet strălucitor.

— Nici n-am apucat să mâncăm.

Sebastian, care-și trăsesese blugii îi răspunse:

— Dacă vrei, aș putea pune bucățile alea de grătar.

— A, nu. N-aș vrea ca bunica să se îngrijoreze.

El dădu din cap.

— Bine. Te conduc.

— Nu e nevoie. Dacă ar fi condus-o, ar fi observat că mașina bunicii nu este în fața casei. Pe curând! Și în timp ce el își trăgea fermoarul pantalonilor, ea se încălță, își luă de jos ciorapii și portjartierul și alergă, în jos, pe scări.

Sebastian se așeză pe marginea patului.

— Nu m-a așteptat, îi spuse pisicii, pe care nu apucase s-o dea afară și care ședea pe pervaz cu coada încovrigată.

Ceea ce dorea ea, pe el îl chinuia. Ea dorea să părăsească White Creek și n-ar fi vrut s-o lase să plece cu conștiința încărcată. O voce din subconștient îi spunea: „Recunoaște – nu ți-e teamă că dacă ai mai face încă o dată dragoste cu ea n-ai mai lăsa-o să plece?”

Corpul i se contracta în locurile cele mai intime. Dacă soarta nu i-ar fi fost potrivnică, acum ar fi trebuit să se răsfețe în brațele lui Sebastian și căldura trupului lui i-ar fi alinat durerea. În întunericul camerei, strânse în brațe perna cu un sentiment de nespusă singurătate.

Se simțea ca un copil părăsit – ce ironie să creadă că toată viața așteptase momentul să împlinească vârsta pentru a putea pleca de acasă. Iar acum nu o mai entuziasma niciunul din visurile ei fanteziste, de exemplu, practica veterinară în Hawaii, cu palmieri, plaje orbitoare și vulcani sulfurași. Se închipuia făcând dragoste cu Sebastian pe acele nisipuri.

Ce imaginație tâmpită. Își îndreptă gândul spre Australia. Chiar acum, Sebastian făcea dragoste cu ea sub privirile curioase ale cangurilor.

Nu, cele mai plăcute imagini erau chiar cele legate de acest loc, de White Creek – unele erau deja reale, pe celelalte și le-ar fi dorit. Lângă Sebastian în biserică, cu coapsele lipite. O ieșire din teren la un joc de baseball. Noaptea în care vegheaseră împreună câinele rănit. Jucând jocuri stupide în după-amiezele de duminică, așteptând să treacă timpul în așteptarea nopților când, în intimitate, puteau face lucruri mai interesante.

— La dracu’! Ce-am vrut, aia am avut, nu? Mormăi ea, dar cele două păsărele nici nu se clintiră.

Se simțea învinsă, cu aripile frânte și parcă simțea la glezne greutatea lanțului cu bilă.

Dar nu-i păsa, pentru că nu mai dorea să plece. Voia să rămână aici. Cu Sebastian.

Îl iubea. Ea, care nu-și dorise vreodată să fie legată de ceva, acum, deodată, își dorea să fie prinsă. În lanțuri. Dorea orice care s-o poată lega irevocabil de Sebastian Kent. Și nu era o ironie că ea, femeia care toată viața se ferise de complicații, acum și le dorea cu un bărbat care le evita? Nu-și dădu seama că plânge până când o lacrimă nu-i picură pe mână.

Nu e drept. Seara asta a fost atât de frumoasă! Parcă ar fi așteptat-o toată viața. Și ce se întâmplase? M-a gonit acasă să nu o supăr pe bunica. Era atât de speriat încât nu mi-a putut oferi întreaga noapte? Dacă el așa vrea să fie, am să consider că această noapte nici nu a existat.

Mare scofală!

Marți după-amiază, exact la ora unu, Danni se înființa la Sebastian cu o listă de telefoane. Ar fi vrut să zboare în brațele lui, dar nu-i aruncă decât un zâmbet impersonal.

— Ești gata de plecare? Îl întrebă, hotărâtă să pară veselă.

Fără măcar să o privească îi răspunse:

— Doar să-mi iau geanta.

Plăcuta lor prietenie luase sfârșit. Danni ar fi plâns. Cu toate că ar fi trebuit să aibă o discuție în legătură cu ce se întâmplase, sau nu se întâmplase noaptea trecută, mai bine ar fi murit decât să deschidă ea subiectul.

La început, totul mersese bine, ca apoi, imediat după ce se culcase cu ea ultima dată, să simtă că el se retrage. Ca și cum și-ar fi dat seama de ceva – de ce? Că nu se putea implica mai mult? Că îi plăcuse să facă dragoste de două ori iar a treia oară nu?

Sau că se simțea prea bine?

Danni îl urmărea printre gene. Avea sentimentul că era aproape de adevăr. Poate ca el își dăduse seama că deja se implicase mai mult decât ar fi dorit. Sau poate că-și dăduse seama că ea se implicase prea mult.

Lucrurile se complicară în timpul zilei.

Ajunseseră să vorbească doar dacă este necesar, în rest, monosilabic. Situația devenise de nesuportat când târziu, după-amiaza, ajunseră la Magda care-și dădu imediat seama de tensiunea dintre ei.

Făcu un semn cu capul în direcția lui Sebastian și-și scoase pipa

din gură.

— Trebuia să fi purtat albastru, cum ți-am spus.

— Nu te obosi, Magda, spuse Danni. Nu crede în chestiile astea.

— Trebuie să creadă. Până acum v-ați fi căsătorit.

— Căsătorit!

— Căsătorit?

Răspunseră în același timp.

— De asta era bună pisica. Am discutat cu bunica și mi-a spus că o pisică cu șase gheare și ochi în două culori înseamnă poveste de dragoste.

— Asta-i o prostie, spuse Sebastian cu fermitate. Nu avem de gând să ne căsătorim și adăugă pentru a accentua ideea: în niciun caz.

— Nu trebuie să fii atât de înspăimântat, șopti Danni.

— Nu doresc să se ivească neînțelegeri.

— În niciun caz, spuse Danni, ți-ai exprimat sentimentele cât se poate de clar.

— Credeam că sentimentele sunt reciproce. Tu ai fost cea care ai spus că nu vor exista obligații.

— Continuă, aruncă-mi în față acele vorbe. Dacă vreau pot să mă răzgândesc.

Sebastian se opri brusc.

— Te-ai răzgândit?

— Poftim?

— Te-ai răzgândit?

— Și dacă ar fi așa? Ce?

Sebastian se întoarse pe jumătate.

— Ai spus că pleci în vara asta. Tu ai fost cea care tot vorbeai despre niciun fel de obligație sau legătură. Și ți-am spus că nici eu nu vreau.

— Te-am obligat cu ceva? Îmi plac lucrurile oferite de bunăvoie și să te oblig cu ceva ar fi ca și când mi-aș scoate un dinte.

Magda îi întrerupse.

— Pot să spun și eu ceva?

Sebastian răbufni.

— Să nu-mi spui ceva despre culori. Deja ai convins-o pe Danni...

— Nu m-a convins nimeni de nimic, doctore Kent. Danni dădu drumul cuvintelor. Sunt destul de mare să iau decizii de una singură. Și știi ce cred? Cred că ești atât de încuiat, încât nici nu observi.

— Ce să observ? Toate lucrurile inexplicabile în care crezi? Nu sunt încuiat. Viața mea este reală și ordonată pentru că știu valoarea lucrurilor.

— Ce plictisitor.

— De asta niciodată nu va putea fi nimic între noi. Nu ne potrivim.

— Nu ți-am cerut o legătură. Și știi de ce? Pentru că știu că nu ești capabil s-o păstrezi. Și nu ești capabil să o păstrezi pentru că ești înspăimântat. Înspăimântat! Își strângea pumnii cu atâta putere, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Acum plec acasă. Se întoarse spre Magda: Ne mai vedem. O iau peste pârâu, dacă nu ai nimic împotriva.

Plecă fără să se uite la Sebastian.

Magda își întoarse privirea ageră spre el.

— Nu-i bine să te împotrivești unor lucruri deja știute. Albastrul se potrivește perfect cu roz și mov. Își băgă pipa în gură, își afundă mâinile în buzunare și se îndepărtă. Sunt culorile răsăritului de soare, spuse ea peste umăr.

Foarte bine, se gândea Sebastian în drumul spre casă. Nu pierduse nimic. În mod sigur, formau cea mai nepotrivită pereche din câte au existat. Și luase cea mai înțeleaptă hotărâre, să rupă orice legătură cu ea.

Dar dacă era cea mai înțeleaptă hotărâre, de ce se simțea atât de gol pe dinăuntru? Ca și cum i-ar fi luat cu ea toate sentimentele, toată energia, tot entuziasmul și veselia?

Toată noaptea privi tavanul. Patul i se părea deodată prea mare și prea gol. Chiar și așternutul îi amintea de Danni și de urma corpului ei. Chiar și perna purta mirosul părului ei.

Coborî scările și se întinse pe canapea, dar acum se gândea că stătuseră chiar aici, după operație. Își amintea ce fericit fusese că erau împreună și că ea înțelese. La dracu', ieși pe verandă și se trânti în balansoar. Aici era mai bine. Adierea răcoroasă a nopții îi va alunga gândurile. Nici vorbă. Ultima dată când stătuse în balansoar, Danni era lângă el, cu capul pe umărul lui. Parcă-i simțea pe umăr apăsarea capului.

De ce nu putea femeia asta să-i iasă din casă? Și din minte? Și din inimă?

Se întreba dacă și el are insomnii. Probabil că nu. Plicticoșii dormeau neîntorși. Oftă. Din păcate, Sebastian nu o plictisea. Ce părere o avea el despre ea?

De ce nu-și putea da seama că ei doi își aparțin unul altuia? Pentru ea acest lucru era la fel de clar ca o revelație divină. Sau era singura care vedea acest lucru? Poate nu credea în magie pentru că niciodată nu i se arătase.

Respira greu și ochii o înțepau. Era adevărul pe care mereu îl evitase. Era foarte posibil ca el, într-adevăr, să nu simtă pentru ea mai mult decât ca pentru oricare alta care-i oferise o distracție plăcută. La urma urmei, ea stabilise regulile jocului. Și nu era vina lui că ea nu le respectase.

Poate că dragostea pe care o văzuse în ochii iui era doar dragostea oglindită de ochii ei. Se întoarse înapoi cu o zi. Tot ce făcuse el se baza pe un singur lucru, acel lucru oribil, la care nici nu voia să se gândească. Că el nu o iubea.

Știindu-l așa cum este, ar fi trebuit să-și dea seama de sentimentele față de ea, chiar dacă nu era conștient de profunzimea lor. I-ar fi părut rău, dacă nu s-ar fi simțit chiar vinovat și ar fi luat toată vina asupra lui, pentru că ea fusese virgină și s-ar fi putut presupune că a profitat de inocența ei. Niciodată nu l-ar fi convins că a făcut-o de. Bunăvoie.

Ura ideea că Sebastian s-ar simți cu ceva responsabil în ceea ce o privea. Ar fi mai rău dacă ar regreta-o? La acest gând se îngrozi. Dacă Sebastian ar fi fost altfel, mai puțin onest, s-ar fi bucurat amintindu-și

de încercările ei de a-l cuceri. Dar el n-ar face așa ceva. S-ar rupe în bucăți – doar dacă Danni nu ar interveni la timp.

Se ridică din pat ștergându-și lacrimile care continuau să-i curgă și-și puse mintea la treabă.

A doua zi dimineată, arborând un zâmbet seducător, ajunse la Sebastian la nouă și cinci minute. Sebastian păru surprins să o vadă.

— Bună, spuse liniștit, aproape neîncrezător.

— Bună, ciripi ea, dându-i o cană de cafea. Decafeinizată. Numai din asta a făcut bunica azi-dimineată. Spunea că nu are nevoie de cafeină.

— Mulțumesc. Oh, Danni...

— Spuneai ieri să-ți amintesc că ai un drum de făcut la familia lui John McLendon să vezi mânjii proaspăt fătați. Ziceai că vrei să treci și pe la Lem Petrie să vezi copita lui Sally.

— Danni?

— Aha și Mei Raines voia să treci pe la el.

— Danni.

— Poftim?

— În legătură cu ziua de ieri...

— A, da. Scuză-mă. Mă înfuriasem.

— Amândoi ne înfuriaserăm. Câteva minute, până nu apare cineva, cred că trebuie să discutăm.

Danni se cocoță pe brațul canapelei și-și încrucișă brațele pe piept. Își luă o mutră care spera să exprime nu prea mult interes.

— Despre ce?

— Despre tine, despre mine. Respiră adânc. Cred că tu... Cred că... te-ai...

— Îndrăgostit de tine, îl întrerupse Danni. Și?

— Cum „și“?

— Și ce dacă? Nu aștept nimic din partea ta, dacă de asta te temi, răspunse simplu.

— Dar ai tot dreptul. Te-am dezvirginat, pentru numele lui Dumnezeu.

— Eu am vrut-o. E o diferență.

— Nu prea mare. Mă face responsabil pentru...

— Nu te face responsabil pentru nimic. Am depășit vârsta pentru a mai cere voie. Se opri și-l privi direct. Nu mă simt jenată de sentimentele mele pentru tine. Oricum, sunt sigură că până la urmă se va sfârși – e ca pojarul, nu crezi? Te simți neplăcut o vreme, apoi trece.

— Dragostea ta pentru mine e ca un pojar?

— Mda.

Pojar. Sebastian își trecu mâna prin păr și încercă din nou.

— Danni, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Cred că trebuia să-mi asum responsabilitatea, ah, înainte ca noi... ca tu...

— Să ne iubim sălbatic și pătimaș? Îi veni ea în ajutor.

Stânjenit, Sebastian își schimbă poziția.

— Cam așa ceva. Oricum, cred că amândoi știm că acest „fără obligații”¹¹ nu ni se potrivește, așa că ar trebui să încercăm să păstrăm relația...

— Strict profesională.

— Da. Profesională. Suntem maturi și responsabili și sunt sigur că noi...

— Eu nu pot.

— Ce nu poți?

— Lângă tine nu pot fi responsabilă și profesională.

— Chiar acum ai făcut o treabă a naibii de bună păstrându-ți calmul și sângele rece, bombăni Sebastian iritat.

— Nu e la fel de ușor pe cât pare. Ce dorești?

Vrei să mă arunc la picioarele tale și să-ți cer să te însori cu mine?

— Ei bine, nu, dar...

— Niciodată nu o să obții acest lucru, dar mă privești ca și cum atât ai aștepta. Țasta este unul din motivele pentru care te previn.

— Mă previi?

— Săptămâna viitoare, după absolvire, vreau să-mi iau o slujbă temporară, doar pe timpul verii, la o clinică din Kennebunkport, Măine.

— Pleci?

— Nu face pe surprinsul. Știai că se va întâmpla într-o zi, nu? E ceva mai devreme decât îmi planificasem.

— Danni, știu că uneori ne înțelegem. Nu mă face să alerg după tine.

Danni își ridică sprâncenele într-un gest ironic.

— Nu te lăuda de unul singur, doctore Kent. Nu o să alergi după

mine. Și prefer să plec pentru că nu-mi place să mă dau cu capul de pereți.

— Să te dai cu capul de pereți? Ce tot vorbești?

— Dacă rămân în oraș, voi fi teribil de tentată să încerc să te conving cât ești de laș.

— Nu sunt laș.

— Nu ești? Ar fi trebuit să-ți vezi figura noaptea trecută când m-ai întrebat de ce te-am ales pe tine — Spuse strângându-și buzele — când m-ai deflorat, dacă vrei. Era ca un studiu de teroare abjectă. Erai atât de înspăimântat că am să-ți declar dragoste nemuritoare și că o să alerg după tine să te implor să mă iei de nevastă.

— Nu eram înspăimântat, dar nu doream lacrimi, istericale și altele.

— Sebastian, spuse Danni sec. Eu cu greu îmi ies din fire. Și nu de asta ți-era ție teamă. Ți-era teamă că aș putea să te scot din matca ta, atât de liniștită și de sigură.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Cei care nu pot progresa își seamănă.

— Dacă vorbești iar de magie, atunci...

— Nu vrei să vorbești despre asta? Bine. E răspunsul tău la tot ce ți-am spus. Dacă nu vrei să vorbești despre asta, consideră că nici n-am vorbit.

— Nu vreau să mă cert.

— Nici eu. Mi-am pierdut ziua.

Danni se ridică, își luă geanta și ieși.

— Așteaptă un moment! Sebastian o urmă spre ușă. Nu poți să pleci de aici în mijlocul discuției.

— Nu mai spune!

Spectacolul ar fi nominalizat-o pentru un premiu Oscar, se gândea Danni în timp ce se trântea pe canapea. Vocea îi fusese calmă, își încordase genunchii, nici chiar mâinile nu-i tremuraseră. Zbuciumul era în ea. Nu-și putea da încă seama dacă fusese încordată din cauza lacrimilor pe care și le stăpânise sau de dorința de a-l îmbrățișa.

Deși deznădăjduită, simțea mai puțin durerea din suflet. Era atât de furioasă pe acel bărbat orb care nu vedea cât de bine se potriveau!

Dar mai avea și altele de făcut în loc să-și piardă vremea ținând locul ochelarilor pentru orbi. Așa că se ridică gândindu-se cât de mult mai are de învățat pentru examene.

Tocmai își împrăștiase cărțile și hârtiile și încerca să se concentreze, când auzi un ciocănit în ușa din față. Danni trecu în camera de zi și văzu silueta lui Sebastian de cealaltă parte a ușii din plasă. Talentul său teatral era bun, dar nu grozav. Dacă nu pleca repede ar vedea-o cum se sfărâmă în bucățele la picioarele lui. Își aranjă un zâmbet și-i vorbi prin ușă.

— Nu ai pacienți de vizitat?

— Nu vreau să las lucrurile unde au rămas.

— De ce nu?

Făcu greșeala să-și ridice privirea și să-i întâlnească ochii. O, cerule, ce dor îi era de ochii lui. Ar fi vrut să se târască înăuntru

privirii aceleia de culoarea nucii și să nu mai iasă niciodată. Își plecă ochii. Dacă l-ar mai fi privit puțin, ar fi făcut singurul lucru pe care spusese că niciodată nu-l va face – s-ar fi aruncat la picioarele lui și l-ar fi implorat să o ia de soție.

El împinse ușa de plasă, dar o găsi închisă.

— Pot intra să vorbim?

— Tu trebuie să-ți termini treaba, iar eu am de învățat. Slujba aceea de la Kennebunkport nu e de genul acelor „vino-pleacă“. Și mai trebuie să iau și examenele.

— Danni, eu...

Ea își ridică fruntea, reușind să privească până la gulerul cămășii lui.

— Auzi, ce naiba vrei de la mine, doctore Kent? Ce vrei să spun sau să fac?

El privi în jos și scutură capul a neputință.

— Asta aș vrea și eu să știu.

— Când vei ști, treci pe aici. Până atunci am lucruri mai importante de făcut.

Se întoarse și intră în camera însorită. El ciocăni din nou, dar ea nu-i mai dădu atenție.

— Danni?

Nu-i răspunse. Stătea în mijlocul camerei, așteptându-l să plece, cu ochii întredeschiși din cauza lacrimilor fierbinți care amenințau să-i curgă. Fiecare nerv din corpul ei era încordat aproape să cedeze. Pentru numele lui Dumnezeu! Pleacă! Se ruga în gând. Se relaxă doar

atunci când îi auzi pașii îndepărtându-se.

Va continua fără el. Asta avea să facă. Dar știa că multe din bucuriile firești ale vieții pentru ea dispăruseră.

Niciodată nu va mai putea privi lucrurile cu aceeași uimire și emoție – și totul pentru că iubise și pierduse un bărbat ca Sebastian Kent. Nu, nu-l pierduse. Nu-l avusese niciodată.

Își dăduse seama de asta atunci când îi spusese că trecuse peste el ca printr-un pojar. Din păcate, simțea că va avea parte de o convalescență lungă și îngrozitoare. Oftă și se așeză din nou pe canapea cu cărțile ei, pentru a-și petrece următoarele ore ștergându-și lacrimile și luându-și notițe.

A naibii pielea pe ea! Lucrurile erau clare și numai din vina ei. Trecuse prin viața lui lăsând în urma sa culoare, încurcături și plăcută dezordine, îl făcuse nu numai să trăiască viața, dar să o și iubească. Apoi îi spusese că va pleca din oraș și va lua totul cu ea.

Avea un șuvoi neîntrerupt de pacienți, dar pentru el ziua trecea încet, calm și îngrozitor de greu. Oriunde își îndrepta privirea, dădea peste afurisita aia de pisică, care-l fixa cu un aer acuzator. La sfârșitul zilei se gândise să arunce pisica de pe acoperiș și să sară după ea.

Era nervos la culme – ca și cum cineva i-ar fi zgâriat nervii cu glas-papir. Se gândi că o plimbare l-ar putea liniști și dacă o luă în direcția casei lui Danni era doar pentru că pe acolo putea ocoli un rond de flori sălbatice. Nu avea nicio speranță să o zărească, Jeep-ul plecase. Observase absența lui, își spuse el, doar pentru că era o mașină roșie, strălucitoare. Și când se îndreptă spre intrare era doar

pentru că voia să o salute, ca între vecini, pe Virgie Pace. Nu avea nicio intenție s-o tragă de limbă ca să obțină vești despre Danni.

Astfel că primele cuvinte pe care le rosti au fost:

— Danni chiar pleacă în Mâine?

— Și eu te salut, doctore Kent.

Virgie Pace își scoase pălăria neagră de piele și se scărpină în cap.

— Mă scuzați, mormăi încurcat Sebastian. Ce mai faceți?

— Bine, dar te întreb sincer, cum te simți? Nu-mi pari prea bine dispus. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Sebastian știa că părul îi stătea vâlvoi; toată ziua își trecuse degetele prin el, ca de altfel, ori de câte ori se gândise la plecarea lui Danni.

— Am dormit prost.

— Aha. Nu părea convinsă. Ciudat, apropo de cearcănele de sub ochii tăi, aș fi zis că n-ai dormit deloc.

— Am avut o noapte agitată. Danni chiar pleacă la Kennebunkport?

— Eu așa știu.

— Când pleacă?

— A doua zi după absolvire.

Dădu din cap și tăcu, ca în final să șoptească:

— Mă întreb ce-ar convinge-o să rămână.

— Nu cred că problema banilor.

Sebastian își înfundă mâinile în buzunare.

— Nici eu nu cred. Eu, mda, mai am câteva lucruri de pus la punct. Ne mai vedem. Se întoarse îndepărtându-se încet.

Virgie intră în casă.

— Lată. Cum arată un Țigan nefericit.

Danni își ridică privirea.

— N-am ce-i face, bunico. El a vrut să fie așa.

— Nu trebuie să pleci din White Creek, știi asta?

— Știu, dar nu mai pot rămâne. Voi trece și peste asta, bunico, știi că pot, dar nu aici. Într-un oraș atât de mic aș da ochii cu el aproape în fiecare zi. Și ce s-ar alege de practica mea veterinară? Chiar dacă aș lucra într-o clinică din Norfolk sau Portsmouth, l-aș întâlni la biserică, la meciurile de baseball sau, pur și simplu, pe stradă. Lovi cu pumnul brațul canapelei. Aș fi vrut să nu fi locuit atât de aproape unul de altul.

— Niciodată nu ai dat bir cu fugiții, Danielle.

— Nici acum nu dau bir cu fugiții. Îmi acord puțin timp și spațiu. Mă întorc la sfârșitul verii, oricum pentru puțin timp. Cât voi rămâne depinde de, ei bine, de ce simt în legătură cu știi tu ce.

Virgie se așează pe canapea lângă nepoata sa.

— Danielle, eu cred că atunci când se îndrăgostesc, unii bărbați devin surzi, muți și orbi.

Danni își îmbrățișă bunica și oftă.

— Iar unii sunt doar muți.

Altă noapte de insomnie. Sebastian avusese o urgență, dar asta se întâmplase spre seară. Și totuși aceasta pusese capac unei zile lungi și

anoste care îl obosise peste măsură.

Își schimbase așternutul în caz că ar mai persista ceva din parfumul ei. Nu că i-ar fi făcut rău, ci pentru ca nicio urmă a acestuia să nu atingă concret nu contează ce. Acea aromă îi rămăsese impregnată în minte. Dar avea mari speranțe că va putea dormi.

Se ridică după două ore de agitație. Știa el că ar fi putut dormi dacă ar fi fost mai răcoare. Deschise fereastra. Asta va schimba situația.

Se așeză pe partea stângă și privi peretele, apoi se întoarse pe dreapta și se uită la cifrele roșii de pe cadranul ceasului. În cele din urmă se ridică din nou. Patul ăsta nenorocit era prea mare. Asta era problema. Era, pur și simplu, prea mare – și prea gol. Oftă și se resemnă la ideea altei nopți de insomnie.

Așipi spre dimineață și o visă pe Danni. Visă că fac dragoste, iar și iar, înainte de a adormi unul în brațele celuilalt. Acolo unde le era locul.

Se trezi ținându-l în brațe pe Merlin. Merlin se uita la el. Ar fi jurat că în ochi avea priviri jucăușe.

— Scuză-mă, amice, dar nu o poți înlocui, mormăi Sebastian dând ușor pisica la o parte. Pisica sări pe pervaz și-l privi cu aroganță. Ei bine. Deci e numai vina mea că ea nu e aici. Asta încerci să-mi spui? Și ce dracu' ar trebui să fac? Se ridică în picioare și-și trase pantalonii. M-a scos din minți. Nu numai că nu pot dormi, dar acum vorbesc cu tine ca și cum m-ai înțelege.

Pisica miorlăi și închise ochii. Sebastian oftă. Trebuia să

vorbească cu Danni. Chiar acum. Habar n-avea ce i-ar spune, deși se grăbea s-o facă. Se grăbea. Danni refuzase să se potrivească planurilor sale.

Își trase o cămașă și se încălță. Când ajunse, jeep-ul încă nu apăruse. Se pregătea să întoarcă și să plece când zări o sclipire aurie în curtea din spate. Danni. Se îndreptă spre poartă.

— Bună.

Îngenuncheată, Danni, își ridică privirea de pe lădița cu răsaduri.

— Bună.

Era frumoasă. Avea părul legat la spate cu o eșarfă albastru-violet, aceeași culoare cu cea a ochilor. Privirea i se plimbă pe piciorul gol, descoperit de blugii scurți, apoi urcă spre sânii plini puși în evidență de tricoul roz. Își putea aminti în amănunt cum arătau când îi ținea în mână sau când se frecau de pieptul lui și ce gust aveau. Simți un junghi puternic. Îi era dor de ea. Din adâncul sufletului.

— Nu eram sigur că ești aici, spuse în cele din urmă. Jeep-ul nu e în față.

— E la Texaco pentru o mică reparație înainte de a pleca. Ce faci?

— Eu... sunt ocupat. Lucram foarte bine împreună. Adevărul este că... am nevoie de tine. Vreau... vreau să te întorci.

Ea își scutură capul și privi în jos spre micuța plantă pe care o freca între degete.

— Îmi pare rău.

Îl privi. Nu-l văzuse niciodată în halul acela. Nepieptănat, cu

pantalonii șifonați, de parcă ar fi uitat să-i calce, așa cum obișnuia. Cămașa nu numai că era încheiată strâmb, dar era și mototolită. Și, culmea, uitase să-și pună ciorapii, încă îl studia, când gândurile îi fură întrerupte.

— Ce pot face ca să te conving să rămâi?

Danni dădu drumul plantei în lădiță și respiră adânc.

— Nu știu ce să spun.

— Spune exact ce simți.

— După câte îmi amintesc, tocmai ce am spus că simt ne-a adus în această situație.

Se așeză și el pe vine lângă ea.

— Știu.

— Doresc mai mult decât îmi poți oferi. Aș vrea să mergem miercurea la meciurile de baseball și duminica să stau lângă tine în biserică. Să petrec după-amiezele de duminică la plajă cu copiii noștri. Aș vrea să privim împreună curcubeul. Aș vrea să crezi în magie, pentru că atâta timp cât nu poți crede în ea, nu poți crede nici în dragoste. Tu ce-ai vrea, Sebastian?

Privirea lui o întâlni pe a ei și un moment li se opri respirația. În cele din urmă spuse:

— Nu vreau să te pierd, Danielle, dar nu pot crede în magie.

— Asta e problema, nu?

Sebastian se ridică și-și înfundă mâinile în buzunare.

— Cred că nu a mai rămas nimic de spus, nu?

— Au mai rămas o mulțime de lucruri de spus, dar nu vrei să le

auzi.

— Când pleci?

— Miercurea viitoare.

— Pot să te văd înainte de plecare?

— Nu.

— Danni...

— Sebastian, izbucni Danni. Am obosit să mai repet. Nu poți fi cum vreau eu și nici eu nu pot fi cum vrei tu.

— M-am conformat regulilor, se apără Sebastian și se întoarce să plece.

— Asta e părerea ta.

Danni își aruncă mănușile de grădinărit și intră în casă trântind ușa.

Ar fi putut jura că văzuse fiecare animal pe o rază de 300 mile distanță de White Creek și totuși muncea de dimineată până seara. Abia avea timp să mănânce – și nu pentru că i-ar fi fost foame. De ce zilele treceau atât de greu și de ce, așa obosit cum era, avea ochii injectați din cauza insomniei?

Motivul era limpede: ea – acel fluture care-i alunecase printre degete tocmai când se pregătea să-l prindă. O dorea înapoi.

Problemă. Oricât a încercat să se convingă de contrariul, Danni nu semăna deloc cu Sharon. Sharon zbura de la un lucru la altul pentru că nimic nu o mulțumea. Danni zburase doar până găsisese ce-și dorise și rămăsese acolo.

Îi văzuse efortul și devotamentul față de studiu — și de munca

alături de el. Dar putea fi la fel și în dragoste? Trebuia să fie. După cât de sălbatică și pasionată era, își păstrase virginitatea până la douăzeci și cinci de ani ca apoi să i se dăruiască lui... pentru că îl iubea.

Atunci, ce oare îl mai lega de trecut?

Problemă. Era legat pentru că Danni avea dreptate. Era îngrozit. Îngrozit să-și uite trecutul.

Problemă. Ea era un fluture. Și? Nu era unul din aceia care n-ar da lucrurilor importanță. În plus, fluturii dau vieții savoare.

Problemă. Îl înnebunise mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse. Dar asta merita oare efortul?

Problemă. Ea credea în magie, el nu. Și? Nu era prea bătrân să învețe să creadă.

Sebastian dădu din cap satisfăcut. Logica și rațiunea întotdeauna înving.

— Și care-i următorul pas? Se răsti el, iar Merlin sări de pe pervaz în pat. Se așeză mieunând lângă Sebastian.

— Ai dreptate. Dacă trec peste toate chiar în acest moment și îi cer să se mărite cu mine, n-o să mă creadă. Își va închipui că o fac din sentimente de vinovăție sau ceva de genul ăsta. Trebuie să abordez problema într-un mod mai subtil. Privi îndelung în ochii pisicii, apoi pocni din degete. Asta e. Luă receptorul. Și acum, la treabă.

Când Danni ajunse acasă după ultimul examen, deschise ușa și-și văzu camera plină de baloane roz și mov. În centrul acestei dezordini aeriene trona o cutie de carton legată cu fundă roz.

Danni își lăsă geanta cu cărți pe scaun și zbură spre cutie. Când

deschise capacul își pierdu respirația. În mijlocul unui ambalaj roz și mov, un Moș Crăciun din porțelan. Degetele îi tremurau când luă biletul pe care erau scrise doar două cuvinte: „Pentru colecție”

Nicio semnătură, dar nu era nevoie. Știa de la cine este, chiar înainte de a fi deschis cutia. Ce înseamnă asta? Balsam pentru o conștiință încărcată? S-ar fi dus chiar atunci să-i pună figurina în brațe spunându-și că își datora satisfacția de a ști că era vinovat. Își șterse lacrimile, își suflă nasul și puse figurina pe etajeră lângă Iepurașul de Paște.

Așteptă până când îl văzu pe Sebastian trecând în camionetă, înainte să se repeadă și să-i lase în ușa un bilet de mulțumire. Da, așa fugeau lașii. Nu era totuși sigură dacă ar fi suportat să-l vadă chiar atunci.

După prânz, un gen de prânz, cu inima îndoită, începu să împacheteze. La urma urmei, tot pleca peste două zile, imediat ce-ar fi fost sigură că trecuse examenele. Bunica plecase scuzându-se că se duce în vizită la Magda. Danni își închipui că merge să se întâlnească cu Lute Simpson.

Pe la opt seara auzi un zgomot la intrare. Când deschise îl văzu pe Merlin, destul de stânjenit de funda roz de care era prins un bilet. „Te rog, Danielle, trebuie să te văd. Poți veni acum? Trimite răspuns prin pisică “

Prin pisică? Nu era genul lui Sebastian. Stupefiată, scrise pe bilet da. Știind parcă ce să facă mai departe, pisica ieși în stradă. Danni intră în casă, se pieptăna, dar nu se mai schimbă. O văzuse în blugi și

tricou de nenumărate ori.

Zece minute mai târziu când ajunse la Sebastian, casa părea părăsită, cu excepția luminițelor care străluceau slab. Lumânări? Pe biletul de la intrare scria: „Scoate-ți pantofii și intră.” își scoase sandalele, deschise ușa și intră. Avusese dreptate. Camera era luminată numai de lumânări. Simți ceva răcoros și mătăsos sub picioarele goale și privi în jos. Petale trandafirii. Lângă o cupă de sticlă fină, alături de o lumânare roz, un alt bilet: „Înăuntru este praf de lună. Dacă vrei să mă vezi, ia un pumn, învârtește-te de trei ori, aruncă-l în aer, apoi închide ochii “.

Danni se uită în cupă. Era plină. Argint strălucitor. Ce Dumnezeu avea de gând? Se uită în jur dar nu-l văzu, nici pe el, nici pisica, așa că făcu exact cum scria în bilet. Când deschise ochii, Sebastian stătea înaintea ei.

Dar nu era acel Sebastian pe care îl cunoscuse. Era îmbrăcat în albastru din cap până în picioare: șosete albastre, pantofi de tenis albaștri, blugi și bluză de un albastru electrizant.

— Eu, ah, credeam că nu porți albastru, spuse într-un târziu, după momente de tăcere.

— Magda spunea că e culoarea care mă prinde. M-am gândit să renunț la prejudecăți.

— Și ai renunțat?

— M-am gândit să renunț la prejudecăți din multe puncte de vedere.

— Chiar și în ce privește pisicile cu șase gheare și ochi ciudați?

Întrebă Danni, cu o umbră de surâs.

— Mai ales. Și în ce privește doctorițele veterinare care cred în magie. Întinse mâna și-i culese o lacrimă care îi curgea pe obraz. Cred în pisicile cu comportament straniu, în Moș Crăciun și în tine. Sper ca și tu să crezi în mine.

— Să cred ce? Șopti ea.

— Să crezi că te iubesc.

Danni respiră adânc și se dădu un pas înapoi.

— De ce te-aș crede când acum câteva zile nu mă iubeai?

— Te iubeam și atunci. Doar că-mi era teamă.

Aveai dreptate, Danni. Mi-era mai bine în închistarea mea.

— Și acum ce te face să încerci cu mine?

— Am început să mă gândesc cum va fi viața mea fără tine. Îi luă mâinile într-ale sale și o trase pe canapea. Nu mai pot mânca. Nu mai pot dormi fără tine în brațe.

— De fapt, nici n-ai dormit cu mine în brațe, m-ai dat pe ușă afară.

— Știu, a fost greșeala mea. N-am să te mai las din brațe toată noaptea și n-am să te pierd din ochi ziua. Zilele sunt lungi, monotone și plicticoase fără tine.

Danni își trase mâna dintr-a lui, doar cât să-și șteargă altă lacrimă și încă una.

— Și meciurile de miercuri și diminețile de duminică la biserică?

— Chiar și după-amiezele de duminică la plajă cu copiii.

— Și să privim curcubeul?

Danni zâmbi șters.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu voi avea prejudecăți. La urma urmei, dacă poți iubi un bătrân încuiat ca mine, atunci lumea este plină de surprize.

— Este exact ce voiam să-ți spun.

— Nu sunt un elev silitor, dar când învăț, învăț totul, pe de rost. Mă poți învăța să cred în magie, Danni, îi spuse cu tandrețe. Dar va trebui să mă înveți toată viața.

— Atunci, mai bine ar fi să începem chiar acum.

Îi sări în brațe și îl strânse cu toată forța.

O sărută, un sărut lung, lent, dulce, aproape de nesuportat, plin de promisiuni și angajamente.

— Mi-a fost dor de tine, șopti el. Nu o să mai fugi de lângă mine. De fapt – spuse în timp ce o strângea în brațe și urcau scările – nici măcar nu mai pot să-ți dau drumul să cobori din pat.

— Nici nu-mi fac planuri de bătaie cum să cobor din patul tău.

— Patul nostru.

Chiar dacă pasiunea le era fără margini, făcură dragoste încet și lung, fiind conștienți că au toată viața înainte. Dădeau și primeau cu aceeași intensitate până când nu se mai deosebea ale cui erau șoaptele și gemetele de plăcere. Când atinseră culmea muntelui, se aruncară împreună în spațiu.

Când Sebastian se trezi, soarele își întindea degetele lungi de aur peste patul lui. Zâmbi. Fusese cel mai plăcut somn din ultima săptămână — când, în sfârșit, reușise să doarmă. Pentru mai multă

siguranță o luă în brațe pe Danni. Ea era cauza acestui somn bun. La urma urmei, ce satisfacție imensă este să dormi în brațe cu femeia pe care o iubești, mai ales atunci când somnul urmează jocului dragostei!

Telefonul sună strident și se repezi să răspundă ca să nu o trezească pe Danni. Noaptea trecută nu o lăsase deloc să se odihnească. Zâmbi amintindu-și și ridică receptorul.

— Alo?

— O ții pe nepoată-mea acolo?

Doar n-avea de gând să apară acolo eu pușca în mână. Spera.

— Cam așa ceva.

— Atunci e O.K. Doream să știu unde este.

Cu un „la revedere” vesel Virgie închise telefonul.

— Bunica? Mormăi Danni somnoroasă.

— Bunica.

Se ridică într-un cot dându-și la o parte o șuviță care-i cădea pe față. Se uită atentă la Sebastian.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă asiguram că ești tu. E adevărat.

— Da, e real. Și altceva?

Ea zâmbi.

— Un vis. Magie.

— Fără vise. Realitatea e mai frumoasă.

— Extraordinar de frumoasă. Și iată pe cineva care nu mă contrazice, spuse ea în timp ce Merlin sărea pe piciorul patului. Aha. A mai prins un șoarece.

Sebastian se ridică și își îndreaptă un deget amenințător spre ușă.

— Nu aici, ticălosule.

Pisica sări din pat și ieși din cameră. Lăsă șoarecele să o zbughească și se întoarse în pat să ațipească.

Danni îl privi prudentă pe Sebastian.

— Hmm, e o pisică inteligentă.

— Știi doar că nu e vorba de asta, Danni. Este magie. Pur și simplu. Aceeași care mi te-a scos în cale.

O luă în brațe și o împinse între așternuturi. Adevărată magie!

Epilog

— Unde ai vrea să mergi în a doua lună de miere? Își întrebă Sebastian soția, care împrăștia pe pat pliante turistice.

Danni se întinse și se ridică.

— Cum adică „a doua lună de miere”? Îi zâmbi și-l sărută. Deja am fost în a doua, în a treia și în a patra. Asta ar fi a cincea.

O sărută și el.

— De fapt, am ținut-o tot într-o lună de miere, așa că asta ar fi o continuare. Își puse mâna pe sânii lui Danni. Așa că, unde vrei s-o continuăm în această vară?

Danni își arcui spatele sub mângâierile lui.

— Nu putem rămâne acasă?

— Cum? De ce? Nu am văzut decât Turnul Eiffel, canalele

Veneției, Pădurea Neagră și Alpii. Ne așteaptă o lume întreagă și toată luna iulie. Ca întotdeauna, Grant Richards îmi va ține locul.

— Cred că ar trebui să cheltuim banii pe altceva.

— De exemplu? Tot anul am făcut economii.

Danni tăcu, apoi spuse:

— De exemplu, pe un leagăn.

— Pe un leagăn? După un lung moment de tăcere șopti: Un leagăn? Imediat își trecu mâna de pe sânii ei pe abdomenul încă plat. Un leagăn. Credeam că medicul a spus...

— Că nu pot rămâne gravidă? Da. Și când l-am văzut azi după-amiază mi-a spus același lucru chiar înainte ca analiza sângelui să iasă pozitivă.

Sebastian simțea cum i se strânge gâtul de emoție.

— De asta nu mai mâncăi dimineața și nu mai dormeai după-amiaza.

Danni se întinse și șterse o lacrimă de pe obrazul soțului său.

— Asta-i situația.

— Un copil. Copilul nostru. E magie.

— O, nu, iubitele. E mai presus de magie. E un miracol.

Danni îi înconjură gâtul cu brațele și se mișcă provocator.

— Medicul mi-a spus că trebuie să fac multă gimnastică.

— Trebuie neapărat să respectăm prescrierile lui, șopti el mușcând-o de sân.

— Te iubesc, doctore Kent.

— Și eu te iubesc, doctore Kent.

Merlin stătea pe locul său obișnuit, pe pervaz și urmărea cele două fâpturi caraghioase din pat. Deseori se dedau acestor activități ridicole. Pisicile nu se ocupau cu asemenea fleacuri. Mieună și închise ochii.

Sfârșit